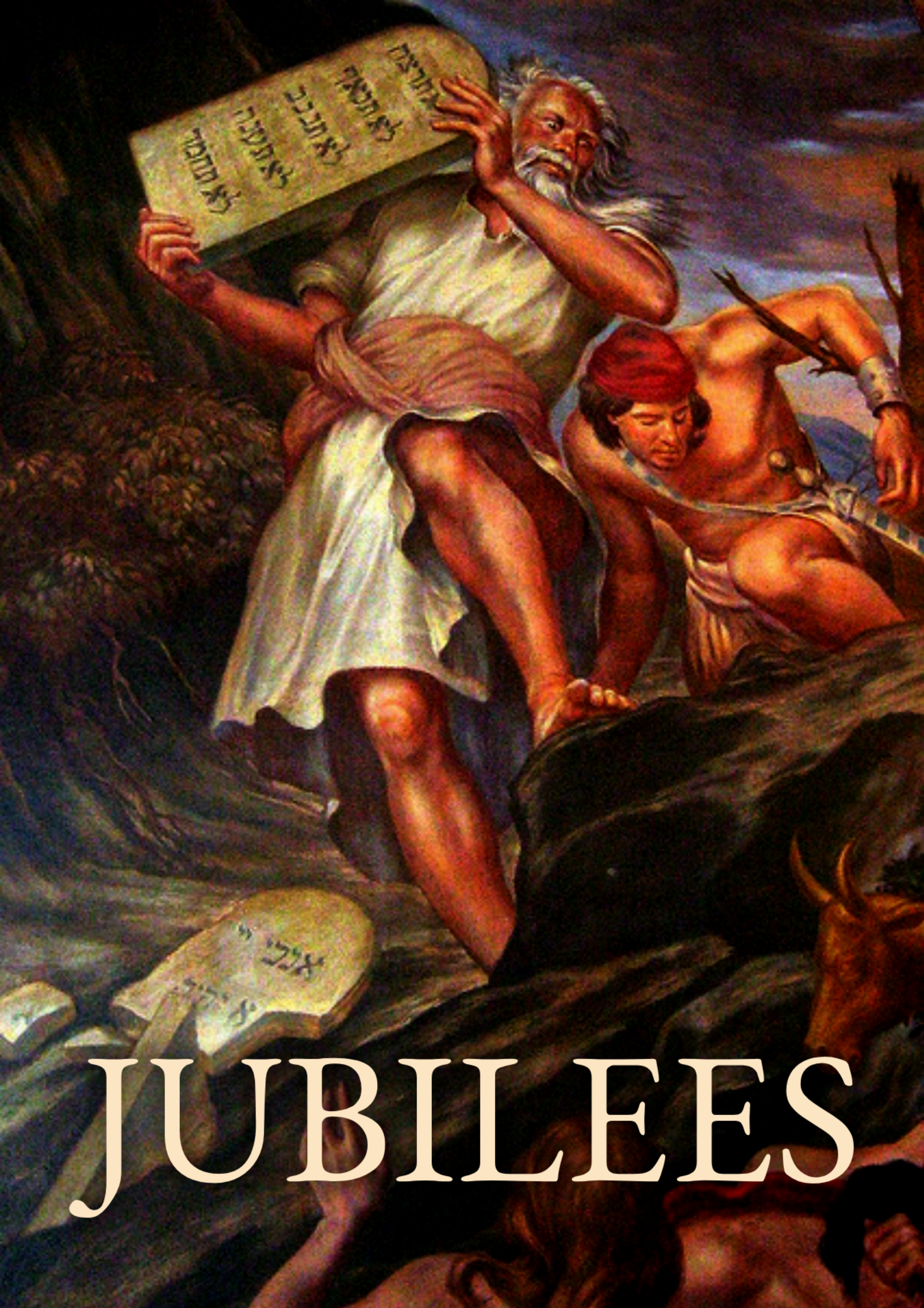

JUBILEES

KAPITULLI 1

1 Dhe ndodhi që në vitin e parë të eksodit të bijve të Izraelit nga Egjipti, në muajin e tretë, në ditën e gjashtëmbëdhjetë të muajit, [2450 Anno Mundi] që Perëndia i foli Moisiut, duke i thënë: 'Eja deri tek unë në mal dhe unë do të të jap dy pllaka prej guri të ligjit dhe të urdhërimit që kam shkruar, që ti t'i mësosh".

2 Dhe Moisiu u ngjit në malin e Perëndisë dhe lavdia e Zotit qëndroi në malin Sinai dhe një re e mbuloi atë gjashtë ditë.

3 Ditën e shtatë ai thirri Moisiun nga mesi i resë, dhe pamja e lavdisë së Zotit ishte si një zjarr flakërues në majë të malit.

4 Dhe Moisiu qëndroi në mal dyzet ditë e dyzet net, dhe Perëndia i mësoi atij historinë e mëparshme dhe të mëvonshme të ndarjes së të gjitha ditëve të ligjit dhe të dëshmisë.

5 Dhe ai tha: "Apeloje zemrën tënde ndaj çdo fjale që do të të them në këtë mal dhe shkruaji ato në një libër që brezat e tyre të shohin se si nuk i kam braktisur për gjithë të keqen që kanë bërë duke shkelur besëlidhjen që unë vendos midis meje dhe teje për brezat e tyre sot në malin Sinai.

6 Dhe kështu do të ndodhë që kur të gjitha këto gjëra të vijnë mbi ta, që ata do të kuptojnë se unë jam më i drejtë se ata në të gjitha gjykimet e tyre dhe në të gjitha veprimet e tyre dhe ata do të kuptojnë se unë kam qenë vërtet me ta.

7 Dhe a i shkruani për vete të gjitha këto fjalë që të shpall sot, pasi e njoh rebelimin e tyre dhe qafën e tyre të ngurtë, përpara se t'i çoj në tokën për të cilën u betua etërve të tyre, Abrahamit dhe Isakut dhe Isakut dhe Jakobit, duke i thënë: "Farës sate do t'i jap një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë".

8 Dhe ata do të hanë dhe do të ngopen dhe do të kthehen te perënditë e huaja, te (perënditë) që nuk mund t'i çlirojnë nga asnjë pikëllim i tyre; dhe ky dëshmi do të dëgjohet si dëshmi kundër tyre. Sepse ata do të harrojnë të gjitha urdhërimet e mia, (madje) të gjitha ato që unë u urdhëroj, dhe do të ecin pas johebrenjve, pas papastërtisë së tyre dhe turpit të tyre, dhe do t'u shërbejnë perëndive të tyre, dhe këto do t'u bëjnë të padrejtë dhe një mundim, një mundim dhe një lak.

9 Dhe shumë do të humbasin dhe do të kapen robër dhe do të bien në duart e armikut, sepse kanë braktisur dekretet e mia dhe urdhërimet e mia, dhe festat e besëlidhjes sime, të shtunat e mia dhe vendin tim të shenjtë që kam shenjtërova për veten time në mes të tyre, tabernakullin tim dhe shenjtëroren time, që kam shenjtëruar për veten time në mes të vendit, për të vendosur emri mbi të dhe që të banojë (aty).

10 Dhe do të bëjnë për vete vende të larta, korije dhe shëmbëlltyra të gdhendura, dhe do të adhurojnë secili për vete (shëmbëlltyrën e gdhendur), në mënyrë që të devijojnë, dhe do t'ua flijojnë bijtë e tyre demonëve dhe të gjitha veprave të gabimin e zemrave të tyre.

11 Dhe unë do t'u dërgoj dëshmitarë, që të mund të dëshmoj kundër tyre, por ata nuk do të dëgjojnë dhe do të vrasin gjithashtu dëshmitarët dhe do të përndjekin ata që kërkojnë ligjin dhe ata do të shfuqizojnë dhe ndryshojnë gjithçka në mënyrë që të funksionojë e keqja para syve të mi.

12 Do t'ua fsheh fytyrën time dhe do t'i dorëzoj në duart e johebrenjve për robëri, për pre dhe për gëlltitje; do t'i largoj nga mesi i vendit dhe do t'i shpërndaj mes johebrenjve.

13 Ata do të harrojnë tërë ligjin tim, të gjitha urdhërimet e mia dhe të gjitha dekretet e mia, dhe do të devijojnë sa u përket hënave të reja, të shtunave, festave, jubileeve dhe dekreteve.

14 Dhe pas kësaj ata do të kthehen tek unë nga mesi i johebrenjve me gjithë zemrën e tyre dhe me gjithë shpirtin e tyre dhe me gjithë forcën e tyre, dhe unë do t'i mbledh nga mesi i të gjithë johebrenjve dhe ata do të më kërkojnë, në mënyrë që unë të jem gjetur prej tyre, kur më kërkojnë me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt.

15 Dhe unë do t'u zbuloj atyre paqen e bollshme me drejtësi dhe do t'u heq bimën e drejtësisë, me gjithë zemrën time dhe me gjithë shpirtin tim, dhe ata do të jenë për bekim dhe jo për mallkim, dhe ata do të jenë koka dhe jo bishti.

16 Dhe unë do të ndërtoj shenjtëroren time në mes të tyre dhe do të banoj me ta dhe do të jem Perëndia i tyre dhe ata do të jenë populli im në të vërtetën dhe drejtësinë.

17 Dhe nuk do t'i braktis dhe nuk do t'i braktis; sepse unë jam Zoti, Perëndia i tyre.'

18 Dhe Moisiu ra me fytyrë për tokë dhe u lut dhe tha: "O Zot, Perëndia im, mos e braktis popullin tënd dhe trashëgiminë tënde, që të enden në mashtrimin e zemrave të tyre dhe mos i dorëzo në duart e armiqve të tyre. , johebrenjtë, që të mos sundojnë mbi ta dhe t'i bëjnë të mëkatojnë kundër teje.

19 Mëshira jote, o Zot, u ngrittë mbi popullin tënd dhe krijo në të një frymë të drejtë, dhe fryma e Beliarit të mos sundojë mbi ta për t'i akuzuar para teje dhe për t'i futur në grackë nga të gjitha shtigjet e drejtësisë, në mënyrë që ata të humbasin përpara fytyrës sate.

20 Por ata janë populli yt dhe trashëgimia jote, që ti i ke çliruar me fuqinë tënde të madhe nga duart e Egjiptasve; krijo në ta një zemër të pastër dhe një frymë të shenjtë dhe le të mos bien në grackën e mëkateve të tyre që tani e tutje e deri në përjetësi. '

21 Dhe Zoti i tha Moisiut: 'Unë e di kundërshtinë e tyre, mendimet e tyre dhe kokëfortësinë e tyre dhe ata nuk do të jenë të bindur derisa të rrëfejnë mëkatin e tyre dhe mëkatin e etërve të tyre.

22 Dhe pas kësaj ata do të kthehen tek unë me gjithë drejtësi dhe me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt, dhe unë do të rrethprej lafshën e zemrës së tyre dhe lafshën e zemrës së farës së tyre dhe do të krijoj në to ka një frymë të shenjtë dhe unë do t'i pastroj që të mos largohen prej meje që nga ajo ditë në përjetësi.

23 Dhe shpirtrat e tyre do të lidhen me mua dhe me të gjitha urdhërimet e Mia, dhe ata do të përmbushin urdhërimet e Mia, dhe unë do të jem Ati i tyre dhe ata do të jenë fëmijët e Mi.

24 Dhe të gjithë do të quhen bij të Perëndisë së gjallë dhe çdo engjëll dhe çdo frymë do ta dinë, po, ata do të dinë se këta janë fëmijët e Mi dhe se unë jam Ati i tyre në drejtësi dhe drejtësi dhe se unë i dua ata.

25 Dhe a i shkruani vetë të gjitha këto fjalë që po të shpall në këtë mal, të parat dhe të fundit, të cilat do të ndodhin në të gjitha ndarjet e ditëve në ligj dhe në dëshmi dhe në javët dhe javët dhe jubilejtë në përjetësi, derisa të zbres dhe të banoj me ta gjatë gjithë përjetësisë.'

26 Dhe i tha engjëllit të pranisë: "Shkruaj për Moisiun që nga fillimi i krijimit deri sa të ndërtohet shenjtërorja ime midis tyre për gjithë përjetësinë".

27 Dhe Zoti do të shfaqet në sytë e të gjithëve dhe të gjithë do ta dinë se unë jam Perëndia i Izraelit dhe Ati i të gjithë fëmijëve të Jakobit dhe Mbreti në malin Sion për gjithë përjetësinë. Dhe Sioni dhe Jeruzalemi do të jenë të shenjtë.'

28 Dhe engjëlli i pranisë që shkoi përpara kampit të Izraelit mori tabelat e ndarjeve të viteve - që nga koha e krijimit - të ligjit dhe të dëshmisë së javëve të jubileut, sipas viteve të veçanta , sipas të gjithë numrit të jubilenjve [sipas viteve të veçanta], nga dita e krijimit [të ri] kur qiejt dhe toka do të rinovohen dhe gjithë krijimi i tyre sipas fuqitë e qiellit dhe sipas gjithë krijimit të tokës, derisa të bëhet shenjtërorja e Zotit në Jeruzalem në malin Sion dhe të gjithë ndriçuesit të ripërtërihen për shërim, për paqe dhe për bekim për të gjithë të zgjedhurit e Izraelit , dhe që kështu të ndodhë nga ajo ditë dhe deri në të gjitha ditët e tokës.

KAPITULLI 2

1 Dhe engjëlli i pranisë i foli Moisiut sipas fjalës së Zotit, duke i thënë: Shkruani historinë e plotë të krijimit, se si në gjashtë ditë Zoti Perëndi mbaroi të gjitha veprat e tij dhe gjithçka që krijoi, dhe mbajti të shtunën në ditën e shtatë dhe e shenjtëroi për të gjitha shekujt dhe e caktoi si shenjë për të gjitha veprat e tij.

2 Sepse ditën e parë Ai krijoi qiejt që janë lart, tokën dhe ujërat dhe të gjithë shpirtrat që i shërbejnë para tij: engjëjt e pranisë, engjëjt e shenjtërimit dhe engjëjt [të frymës së zjarrit dhe engjëjt] e frymës së erërave, dhe engjëjt e frymës së reve, e errësirës, e borës, e breshërit dhe e ngricave, dhe engjëjt e zërat dhe bubullimat dhe vetëtimat, dhe engjëjt e shpirtrave të të ftohtit dhe të nxehtësisë, dhe të dimrit, të pranverës, të vjeshtës dhe të verës dhe të të gjitha shpirtrave të krijesave të tij që janë në qiej dhe në tokën, (Ai krijoi) humnerat dhe errësirën, mbrëmjen <dhe natën>, dhe dritën, agimin dhe ditën, të cilat Ai i ka përgatitur në diturinë e zemrës së tij.

3 Dhe atëherë ne pamë veprat e tij, e lavdëruam dhe e lavdëruam para tij për të gjitha veprat e tij; sepse Ai krijoi shtatë vepra të mëdha ditën e parë.

4 Dhe ditën e dytë Ai krijoi kupën qiellore në mes të ujërave, dhe ujërat u ndanë atë ditë - gjysma e tyre u ngjit lart dhe gjysma e tyre zbritën poshtë kupës qiellore (që ishte) në mes mbi fytyra e gjithë tokës. Dhe kjo ishte e vetmja vepër (Zoti) e krijuar në ditën e dytë.

5 Ditën e tretë urdhëroi që ujërat të kalonin nga faqja e tërë dheut në një vend të vetëm dhe të shfaqej toka e thatë.

6 Dhe ujërat vepruan ashtu siç i kishte urdhëruar, dhe u tërhoqën nga faqja e dheut në një vend të vetëm jashtë kësaj kupë qiellore dhe u shfaq toka e thatë.

7 Dhe atë ditë Ai krijoi për ta të gjitha detet sipas vendeve të tyre të grumbullimit, të gjithë lumenjtë dhe grumbullimet e ujërave në male dhe në të gjithë tokën, të gjithë liqenet dhe të gjithë vesën e tokën, farën që mbillet, të gjitha bimët që mbijnë, pemët frutore dhe drurët, kopshtin e Edenit, në Eden dhe të gjitha bimët sipas llojit të tyre.

8 Këto katër vepra të mëdha Perëndia krijoi ditën e tretë. Dhe në ditën e katërt Ai krijoi diellin, hënën dhe yjet, dhe i vendosi në kupën qiellore, për të ndriçuar gjithë tokën, për të sunduar ditën dhe natën dhe për të ndarë dritën nga errësirë.

9 Dhe Perëndia e caktoi diellin të jetë një shenjë e madhe mbi tokë për ditët, për të shtunat, për muajt, për festat, për vitet, për të shtunat e viteve, për jubiletë dhe për të gjitha stinët e viteve.

10 Dhe e ndan dritën nga errësira [dhe] për begati, që të gjitha gjërat që mbijnë dhe rriten mbi tokë të kenë mbarësi.

11 Këto tri lloje ai i bëri ditën e katërt. Dhe në ditën e pestë Ai krijoi përbindësha të mëdha deti në thellësi të ujërave, sepse këto ishin gjërat e para prej mishi që u krijuan nga duart e tij, peshqit dhe gjithçka që lëviz në ujëra, dhe gjithçka që fluturon, zogjtë dhe gjithë lloji i tyre.

12 Dhe dielli doli mbi ta për t'i pasur mbarësi dhe mbi gjithçka që ishte mbi tokë, mbi çdo gjë që mbin nga toka, mbi të gjitha pemët frutore dhe çdo mish.

13 Këto tri lloje Ai krijoi ditën e pestë. Dhe në ditën e gjashtë Ai krijoi të gjitha kafshët e tokës, të gjitha bagëtitë dhe çdo gjë që lëviz mbi tokë.

14 Dhe pas gjithë kësaj Ai krijoi njeriun, një burrë dhe një grua i krijoi ata dhe i dha atij sundimin mbi gjithçka që është mbi tokë, në dete, dhe mbi gjithçka që fluturon, mbi kafshët, mbi bagëtinë dhe mbi çdo gjë që lëviz mbi tokë dhe mbi gjithë tokën, dhe mbi të gjitha këto Ai i dha atij sundim.

15 Dhe këto katër lloje Ai krijoi ditën e gjashtë. Dhe ishin gjithsej njëzet e dy lloje.

16 Dhe ai e mbaroi gjithë punën e tij ditën e gjashtë: gjithçka që është në qiej dhe në tokë, në dete dhe në humnera, në dritë dhe në errësirë dhe në çdo gjë.

17 Dhe na dha një shenjë të madhe, ditën e shtunë, që të punojmë gjashtë ditë, por të respektojmë të shtunën ditën e shtatë nga çdo punë.

18 Dhe të gjithë engjëjt e pranisë dhe të gjithë engjëjt e shenjtërimit, këto dy klasa të mëdha - Ai na ka urdhëruar të mbajmë të shtunën me Të në qiell dhe në tokë.

19 Dhe ai na tha: 'Vini re, unë do të ndaj një popull nga të gjithë popujt dhe këta do të respektojnë ditën e Shabatit dhe unë do t'i shenjtëroj për veten time si populli im dhe do t'i bekoj; sikurse e kam shenjtëruar ditën e Shabatit dhe e shenjtëroj për veten time, kështu do t'i bekoj ata dhe ata do të jenë populli im dhe unë do të jem Perëndia i tyre.

20 Dhe unë kam zgjedhur farën e Jakobit nga gjithçka që kam parë dhe e kam shkruar atë si djalin tim të parëlindur dhe e kam shenjtëruar për veten time përgjithmonë e përgjithmonë; dhe unë do t'u mësoj atyre ditën e shtunë, që ta respektojnë të shtunën nga çdo punë.'

21 Dhe kështu Ai krijoi në të një shenjë në përputhje me të cilën ata duhet të mbanin të shtunën me ne ditën e shtatë, për të ngrënë e për të pirë dhe për të bekuar Atë që ka krijuar të gjitha gjërat ashtu siç ka bekuar dhe shenjtëruar për veten e tij një popull të veçantë lart të gjithë popujt dhe që ata të kremtojnë të shtunën bashkë me ne.

22 Dhe bëri që urdhërimet e tij të ngjiteshin si një erë e këndshme e pëlqyeshme për të gjithë ditët. . .

23 Ishin njëzet e dy krerë njerëzish nga Adami deri te Jakobi, dhe u bënë njëzet e dy lloje pune deri në ditën e shtatë; kjo është e bekuar dhe e shenjtë; dhe e para është gjithashtu e bekuar dhe e shenjtë; dhe ky shërben me atë për shenjtërim dhe bekim.

24 Dhe këtij (Jakobit dhe farës së tij) iu dha që ata të ishin gjithmonë të bekuarit dhe të shenjtët e dëshmisë dhe ligjit

të parë, ashtu siç e kishte shenjtëruar dhe bekuar ditën e Shabatit në ditën e shtatë.
25 Ai krijoi qiejt dhe tokën dhe gjithçka që krijoi në gjashtë ditë; dhe Perëndia e shenjtëroi ditën e shtatë për të gjitha veprat e tij; prandaj ai urdhëroi në emër të saj që, kushdo që bën ndonjë punë në të, do të vdesë dhe se ai që e ndot atë do të vdesë me siguri.
26 Prandaj, ti i urdhëron bijtë e Izraelit të kremtojnë këtë ditë, që të mund ta shenjtërojnë dhe të mos bëjnë asnjë punë, dhe të mos e ndotin, pasi është më e shenjtë se të gjitha ditët e tjera.
27 Dhe kushdo që e përdhos atë do të vdesë me siguri, dhe kushdo që do të bëjë ndonjë vepër në të, do të vdesë me siguri përjetësisht, që bijtë e Izraelit ta kremtojnë këtë ditë gjatë gjithë brezave të tyre dhe të mos çrrënjosen nga vendi; sepse është një ditë e shenjtë dhe një ditë e bekuar.
28 Dhe kushdo që e respekton atë dhe e respekton të shtunën në të nga gjithë puna e tij, do të jetë i shenjtë dhe i bekuar gjatë gjithë ditëve si ne.
29 Shpallni dhe thuaju bijve të Izraelit ligjin e kësaj dite që ata duhet të respektojnë të shtunën në të dhe që të mos e braktisin për shkak të mashtrimit të zemrës së tyre; (dhe) se nuk lejohet të bëhet ndonjë punë e pahijshme në të, të bëhet sipas dëshirës së tyre, dhe të mos përgatisin në të asgjë për t'u ngrënë apo pirë, dhe (që nuk është e lejuar) të nxjerrin ujë. ose sillnin ose nxirrnin nga portat e tyre çdo barrë që nuk e kishin përgatitur për vete ditën e gjashtë në banesat e tyre.
30 Atë ditë nuk do të hyjnë dhe nuk do të dalin nga shtëpia në shtëpi; sepse ajo ditë është më e shenjtë dhe më e bekuar se çdo ditë jubilare e jubileut; në këtë ditë ne e kemi mbajtur të shtunën në qiej, para se t'i bëhej e njohur çdo mishi që të mbante të shtunën mbi tokë.
31 Dhe Krijuesi i çdo gjëje e bekoi, por nuk i shenjtëroi të gjithë popujt dhe kombet për të kremtuar të shtunën, por vetëm Izraelin; vetëm ata i lejoi të hanin, të pinin dhe të kremtonin të shtunën mbi tokë.
32 Dhe Krijuesi i të gjitha gjërave e bekoi këtë ditë që kishte krijuar për bekim, shenjtëri dhe lavdi mbi të gjitha ditët.
33 Ky ligj dhe dëshmi iu dha bijve të Izraelit si një ligj i përjetshëm për brezat e tyre.

KAPITULLI 3

1 Dhe në gjashtë ditët e javës së dytë, sipas fjalës së Perëndisë, i sollëm Adamit të gjitha kafshët, të gjitha bagëtitë, të gjithë zogjtë dhe gjithçka që lëviz mbi tokë dhe gjithçka që lëviz në ujë, sipas llojeve të tyre dhe sipas llojeve të tyre: kafshët e ditës së parë; bagëtia në ditën e dytë; zogjtë në ditën e tretë; dhe gjithçka që lëviz mbi tokë ditën e katërt; dhe ajo që lëviz në ujë ditën e pestë.
2 Dhe Adami i emëroi të gjithë me emrat e tyre përkatës, dhe ashtu siç i thirri, ashtu ishte emri i tyre.
3 Dhe në këto pesë ditë Adami i pa të gjitha këto, mashkull e femër, sipas çdo lloji që ishte mbi tokë, por ishte vetëm dhe nuk gjeti ndihmë për të.
4 Dhe Zoti na tha: "Nuk është mirë që njeriu të jetë vetëm; le të bëjmë një ndihmë për të".
5 Dhe Zoti, Perëndia ynë, e zuri një gjumë i thellë, dhe ai e zuri gjumi, dhe mori për gruan një brinjë nga brinjët e tij, dhe kjo brinjë ishte origjina e gruas nga brinjët e tij dhe ai ndërtoi mishi në vend të tij dhe ndërtoi gruan.
6 Dhe ai e zgjoi Adamin nga gjumi dhe kur u zgjua, ai u ngrit në ditën e gjashtë dhe e solli tek ai, dhe ai e njohu dhe i tha: 'Kjo është tani kocka e kockave të mia dhe mishi i mishit tim; ajo do të quhet gruaja [ime]; sepse ajo ishte marrë nga burri i saj.
7 Prandaj burri dhe gruaja do të jenë një dhe për këtë arsye burri do të lërë babanë dhe nënën e tij dhe do të lidhet me gruan e tij dhe do të jenë një mish i vetëm.
8 Në javën e parë u krijua Adami dhe brinja - gruaja e tij; në javën e dytë ai ia tregoi; dhe për këtë arsye u dha urdhër që të ruheshin në ndotjen e tyre, për një mashkull shtatë ditë dhe për një femër. dy herë shtatë ditë.
9 Dhe pasi Adami kishte plotësuar dyzet ditë në tokën ku ishte krijuar, ne e sollëm në kopshtin e Edenit për ta punuar dhe ruajtur, por gruan e tij e sollën në ditën e tetëdhjetë dhe pas kësaj ajo hyri në kopsht të Edenit.
10 Dhe për këtë arsye urdhërimi është shkruar në pllakat qiellore për atë që lind: "Nëse lind një mashkull, do të qëndrojë në papastërtinë e saj shtatë ditë sipas javës së parë të ditëve dhe tridhjetë e tre ditë ajo mbetet në gjakun e pastrimit të saj dhe nuk do të prekë asgjë të shenjtë dhe nuk do të hyjë në shenjtërore, derisa t'i përmbushë këto ditë që (janë urdhëruar) në këtë rast. të një fëmije mashkull.
11 Por në rastin e një femre, ajo do të qëndrojë në papastërtinë e saj dy javë ditësh, sipas dy javëve të para, dhe gjashtëdhjetë e gjashtë ditë në gjakun e pastrimit të saj, dhe do të jenë të gjitha tetëdhjetë ditët".
12 Mbasi i mbaroi këto tetëdhjetë ditë, ne e çuam në kopshtin e Edenit, sepse është më i shenjtë se gjithë toka përveç kësaj dhe çdo pemë që mbillet në të është e shenjtë.
13 Prandaj, për atë që lind një mashkull ose një femër, statuti i atyre ditëve ishte caktuar që të mos prekte asnjë gjë të shenjtë dhe të mos hynte në shenjtërore derisa të plotësohen këto ditë për fëmijën mashkull ose femër.
14 Ky është ligji dhe dëshmia që u shkrua për Izraelin, me qëllim që ta respektojnë tërë ditët.
15 Dhe në javën e parë të jubileut të parë, [1-7 paradite] Adami dhe gruaja e tij ishin në kopshtin e Edenit për shtatë vjet duke punuar dhe ruajtur, dhe ne i dhamë punë dhe e udhëzuam të bënte gjithçka që ishte e përshtatshme. për punimin e tokës.
16 Dhe ai punoi (kopshtin) dhe ishte i zhveshur dhe nuk e dinte, dhe nuk u turpërua, dhe e mbrojti kopshtin nga zogjtë, kafshët dhe bagëtitë, dhe mblodhi frutat e tij, hante dhe la mënjanë mbetjet për vete. dhe për gruan e tij [dhe lini mënjanë atë që ruhej].
17 Dhe pas plotësimit të shtatë viteve, që ai kishte mbushur atje, shtatë vjet saktësisht, [8 paradite] dhe në muajin e dytë, në ditën e shtatëmbëdhjetë (të muajit), gjarpri erdhi dhe iu afrua gruas dhe gjarpri i tha gruas: "A të ka urdhëruar Perëndia duke thënë: "Nuk do të hani nga çdo pemë e kopshtit?".
18 Dhe ajo i tha: "Nga të gjitha frutat e pemëve të kopshtit Perëndia na ka thënë: Hani; por nga fryti i pemës që është në mes të kopshtit Perëndia na ka thënë: "Mos hani prej tij dhe mos e prekni, që të mos vdisni".
19 Dhe gjarpri i tha gruas: "Ju nuk do të vdisni me siguri; sepse Perëndia e di që ditën që do të hani, sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni si perëndi dhe do të njihni të mirën dhe të keqen".

20 Dhe gruaja pa se pema ishte e pëlqyeshme dhe e këndshme për syrin dhe se fryti i saj ishte i mirë për t'u ngrënë, dhe e mori dhe e hëngri.
21 Dhe, mbasi e mbuloi për herë të parë turpin e saj me gjethe fiku, ia dha Adamit dhe ai e hëngri, dhe iu hapën sytë dhe ai pa që ishte lakuriq.
22 Pastaj mori gjethe fiku, i qepi, i bëri një përparëse dhe mbuloi turpin e tij.
23 Dhe Perëndia e mallkoi gjarpërin dhe u zemërua me të përjetë. . .
24 Dhe ai u zemërua me gruan, sepse ajo dëgjoi zërin e gjarprit dhe hëngri; dhe ai i tha: "Unë do të shumëzoj shumë dhembjen tënde dhe dhembjet e tua; në pikëllim do të lindësh fëmijë dhe kthimi yt do të jetë te burri yt dhe ai do të sundojë mbi ty".
25 Dhe Adamit ai i tha gjithashtu: 'Meqenëse je adhuruar me zërin e gruas sate dhe ke ngrënë nga pema për të cilën të kam urdhëruar që të mos haje prej saj, toka qoftë e mallkuar për hir tënd: gjemba dhe gjemba ajo të nxjerr dhe ti do të hash bukën tënde me djersën e fytyrës sate deri sa të kthehesh në tokë prej nga je marrë; sepse ti je tokë dhe në tokë do të kthehesh.'
26 Dhe ai u bëri atyre tunika prej lëkure, i veshi dhe i nisi nga kopshti i Edenit.
27 Dhe në atë ditë në të cilën Adami doli nga Kopshti, ai ofroi si një aromë të ëmbël një ofertë, temjan, galban dhe stakte dhe erëza në mëngjes me lindjen e diellit nga dita kur mbuloi turpin e tij.
28 Dhe atë ditë u mbyll goja e të gjitha kafshëve, e bagëtive, e shpendëve, e çdo ecjeje dhe e çdo lëvizjeje, saqë nuk mund të flisnin më, sepse të gjithë kishin folur njëra me tjetrën me një buzë. dhe me një gjuhë.
29 Dhe ai dërgoi nga kopshti i Edenit çdo mish që ishte në kopshtin e Edenit dhe çdo mish u shpërnda sipas llojeve të tij dhe sipas llojeve të tij në vendet që ishin krijuar për ta.
30 Dhe vetëm Ademit i dha për të mbuluar turpin e tij nga të gjitha kafshët dhe bagëtitë.
31 Për këtë arsye, në pllakat qiellore është përshkruar që prek të gjithë ata që njohin gjykimin e ligjit, që të mbulojnë turpin e tyre dhe të mos zbulohen ashtu siç zbulohen johebrenjtë.
32 Dhe në hënën e re të muajit të katërt, Adami dhe gruaja e tij dolën nga Kopshti i Edenit dhe banuan në tokën e Eldës në tokën e krijimit të tyre.
33 Dhe Adami i vuri gruas së tij emrin Evë.
34 Dhe ata nuk patën djalë deri në jubileun e parë [8 të mëngjesit] dhe pas kësaj ai e njohu atë.
35 Tani ai punoi tokën ashtu siç e kishin mësuar në kopshtin e Edenit.

KAPITULLI 4

1 Dhe në javën e tretë në jubileun e dytë [64-70 paradite] ajo lindi Kainin, dhe në të katërtën [71-77 paradite] lindi Abelin dhe në të pestën [78-84 paradite] lindi lindja e vajzës së saj Âwân.
2 Dhe në vitin e parë (vitin) e jubileut të tretë [99-105 paradite], Kaini vrau Abelin sepse (Perëndia) pranoi flijimin e Abelit dhe nuk pranoi ofertën e Kainit.
3 Dhe e vrau në arë dhe gjaku i tij ra nga toka në qiell, duke u ankuar se e kishte vrarë.
4 Dhe Zoti e qortoi Kainin për shkak të Abelit, sepse e kishte vrarë, dhe ai e bëri të arratisur për tokë për shkak të gjakut të vëllait të tij dhe e mallkoi mbi tokë.
5 Dhe për këtë është shkruar në tryezat qiellore: "Mallkuar qoftë ai që godet të afërmin e tij pabesisht, dhe të gjithë ata që kanë parë dhe dëgjuar le të thonë: "Kështu qoftë!". dhe njeriu që e ka parë dhe nuk e ka deklaruar, qoftë i mallkuar si tjetri.'
6 Dhe për këtë arsye, kur dalim përpara Zotit, Perëndisë tonë, ne shpallim gjithë mëkatin që është kryer në qiell dhe në tokë, në dritë dhe në errësirë dhe kudo.
7 Dhe Adami dhe gruaja e tij vajtuan për Abelin katër javë vjet, [99-127 paradite] dhe në vitin e katërt të javës së pestë [130 paradite] u gëzuan dhe Adami e njohu përsëri gruan e tij dhe ajo i lindi një djalë , dhe ai e quajti Seth; sepse ai tha 'Zoti na ngriti një farë të dytë në tokë në vend të Abelit; sepse Kaini e vrau.'
8 Dhe në javën e gjashtë [134-40 paradite] atij i lindi vajza e tij Azura.
9 Dhe Kaini mori për grua motrën e tij Avën dhe ajo i lindi Enokun në fund të jubileut të katërt. [190-196 AM] Dhe në vitin e parë të javës së parë të jubileut të pestë, [197 AM] shtëpi u ndërtuan në tokë dhe Kaini ndërtoi një qytet dhe e quajti emrin e djalit të tij Enokut.
10 Dhe Adami e njohu Evën gruan e tij dhe ajo lindi nëntë djem.
11 Dhe në javën e pestë të jubileut të pestë [225-31 të mëngjesit] Sethi mori për grua motrën e tij Azura, dhe në të katërtën (vitin e javës së gjashtë) [235 të mëngjesit] ajo lindi Enosin.
12 Ai filloi të thërrasë emrin e Zotit mbi tokë.
13 Në jubileun e shtatë të javës së tretë (309-15) Enosi mori për grua motrën e tij Noam, dhe ajo i lindi një djalë në vitin e tretë të javës së pestë, dhe ai e quajti Kenan.
14 Dhe në fund të jubileut të tetë [325, 386-3992] Kenani mori për grua motrën e tij Mualêlêth, dhe ajo i lindi një djalë në jubileun e nëntë, në javën e parë të vitit të tretë të kësaj jave, [395 AM] dhe ai e quajti Mahalaleel.
15 Në javën e dytë të jubileut të dhjetë Mahalaleeli mori për grua DinaH, e bija e Barakielit, e bija e vëllait të të atit, dhe ajo i lindi një djalë në javën e tretë të vitit të gjashtë. [461 AM] dhe e quajti Jared, sepse në ditët e tij engjëjt e Zotit zbritën në tokë, ata që quhen Rojtarët, që ata të mësojnë fëmijët e njerëzve dhe që ata të bëjnë drejtësi dhe drejtësi mbi tokë.
16 Dhe në jubileun e njëmbëdhjetë [512-18 paradite] Jaredi mori një grua, e cila quhej Baraka, e bija e Râsûjâl, e bija e vëllait të babait të tij, në javën e katërt të këtij jubileu, [522] dhe ajo i lindi një djalë në javën e pestë, në vitin e katërt të jubileut, dhe ai e quajti Enok.
17 Dhe ai ishte i pari ndër njerëzit që lindën në tokë që mësoi shkrimin, njohurinë dhe urtësinë dhe që shkroi shenjat e qiellit sipas renditjes së muajve të tyre në një libër, që njerëzit të mund të njihnin stinët e viteve sipas rendin e muajve të tyre të veçantë.
18 Dhe ai ishte i pari që shkroi një dëshmi dhe u dëshmoi bijve të njerëzve midis brezave të tokës, u tregoi javët e jubileut dhe u bëri të njohura ditët e viteve dhe caktoi muajt dhe tregoi të shtunat e viteve siç i bëmë të njohura për të.
19 Dhe çfarë pa dhe çfarë do të jetë ai në një vegim të gjumit, siç do t'u ndodhë bijve të njerëzve gjatë brezave të

tyre deri në ditën e gjykimit; ai pa dhe kuptoi gjithçka, dhe shkroi dëshminë e tij dhe e vendosi dëshminë në tokë për të gjithë fëmijët e njerëzve dhe për brezat e tyre.
20 Dhe në jubileun e dymbëdhjetë, [582-88] në javën e shtatë të tij, ai mori një grua, e cila quhej Edna, e bija e Danelit, e bija e vëllait të të atit, dhe në vitin e gjashtë në këtë javën [587:00] ajo i lindi një djalë dhe ai e quajti Methuselah.
21 Ai ishte edhe me engjëjt e Perëndisë këto gjashtë jubile vjet, dhe ata i treguan gjithçka që është mbi tokë dhe në qiej, sundimin e diellit, dhe ai shkroi gjithçka.
22 Dhe ai u dëshmoi Rojtarëve që kishin mëkatuar me bijat e njerëzve; sepse këto kishin filluar të bashkoheshin, në mënyrë që të ndoten, me bijat e njerëzve dhe Enoku dëshmoi kundër (atyre) të gjithëve.
23 Dhe ai u mor nga mesi i fëmijëve të njerëzve dhe ne e çuam në Kopshtin e Edenit me madhështi dhe nder, dhe vini re, atje ai shkruan dënimin dhe gjykimin e botës dhe gjithë ligësinë e fëmijëve të njerëzve.
24 Dhe për shkak të tij (Perëndia) solli ujërat e përmbytjes mbi gjithë vendin e Edenit; sepse atje ai u vu si një shenjë dhe që të dëshmonte kundër të gjithë bijve të njerëzve, që të tregonte të gjitha veprat e brezave deri në ditën e dënimit.
25 Pastaj dogji temjanin e shenjtërores, aroma të këndshme të pëlqyera përpara Zotit në mal.
26 Sepse Zoti ka katër vende në tokë, Kopshtin e Edenit dhe Malin e Lindjes dhe këtë mal në të cilin je sot, malin Sinai dhe malin e Sionit (i cili) do të shenjtërohet në krijimin e ri për një shenjtërim i tokës; nëpërmjet tij toka do të shenjtërohet nga çdo faj (e saj) dhe papastërtia e saj përgjatë brezave të botës.
27 Në jubileun e katërmbëdhjetë (652) Metuselahu mori për vete një grua, Ednën, të bijën e Azrialit, bijë e vëllait të të atit, në javën e tretë, në vitin e parë të kësaj jave, [701-7 paradite] dhe i lindi një djalë dhe e quajti Lamek.
28 Dhe në jubileun e pesëmbëdhjetë, në javën e tretë, Lameku mori një grua, e cila quhej Betenos, e bija e Barakiilit, e bija e vëllait të të atit, dhe në këtë javë ajo i lindi një djalë dhe ai ia vuri emrin Noeu, duke thënë: "Ky do të më ngushëllojë për fatkeqësinë time, për gjithë punën time dhe për tokën që Zoti ka mallkuar".
29 Dhe në fund të jubileut të nëntëmbëdhjetë, në javën e shtatë të vitit të gjashtë [930 të mëngjesit] Adami vdiq dhe të gjithë djemtë e tij e varrosën në tokën e krijimit të tij dhe ai ishte i pari që u varros në dheu.
30 I munguan shtatëdhjetë vjet e një mijë vjet; sepse një mijë vjet janë si një ditë në dëshminë e qiejve dhe prandaj u shkrua në lidhje me pemën e diturisë: "Ditën që do të hani prej saj, do të vdisni". Për këtë arsye ai nuk i plotësoi vitet e kësaj dite; sepse ai vdiq gjatë saj.
31 Në fund të këtij jubileu Kaini u vra pas tij në të njëjtin vit; sepse shtëpia e tij ra mbi të dhe ai vdiq në mes të shtëpisë së tij dhe u vra nga gurët e saj; sepse me një gur ai kishte vrarë Abelin dhe me një gur u vra për gjykim të drejtë.
32 Për këtë arsye u shugurua në pllakat qiellore: Do të vritet me mjetin me të cilin njeriu vret fqinjin e tij me të njëjtën; ashtu si e plagosi, do të sillen edhe me të.'
33 Dhe në jubileun e njëzet e pestë [1205 të paradites] Noeu mori për vete një grua dhe quhej Emzârâ, e bija e Rake'êl-it, e bija e vëllait të babait të tij, në vitin e parë në javën e pestë [1207. AM]: dhe në vitin e tretë ajo e lindi Shemin, në vitin e pestë [1209 AM] ajo e lindi atë Ham, dhe në vitin e parë në javën e gjashtë [1212 AM] ajo i lindi Jafetin.

KAPITULLI 5

1 Dhe ndodhi që kur fëmijët e njerëzve filluan të shumohen në faqen e dheut dhe atyre u lindën vajza, që engjëjt e Perëndisë i panë në një vit të caktuar të këtij jubileu, ata ishin të bukur për t'u parë; dhe ata morën për gra nga të gjithë ata që zgjodhën dhe u lindën djem dhe ata ishin gjigantë.
2 Dhe paligjshmëria u shtua mbi tokë dhe çdo mish e korruptoi rrugën e tij, si njerëzit, bagëtia, kafshët, zogjtë dhe gjithçka që ecën mbi tokë - të gjithë korruptuan rrugët dhe urdhrat e tyre, dhe filluan të gllabërojnë njëri-tjetrin dhe paligjshmëria. u shtua në tokë dhe çdo imagjinatë e mendimeve të të gjithë njerëzve (ishte) kështu e keqe vazhdimisht.
3 Dhe Perëndia shikoi tokën dhe vini re, ajo ishte e korruptuar dhe çdo mish kishte prishur urdhrat e tij dhe të gjithë ata që ishin mbi tokë kishin kryer çdo lloj të keqeje para syve të tij.
4 Dhe Ai tha se do të shkatërronte njeriun dhe çdo mish mbi faqen e tokës që kishte krijuar.
5 Por Noeu gjeti hir përpara syve të Zotit.
6 Dhe kundër engjëjve që Ai kishte dërguar në tokë, Ai ishte jashtëzakonisht i zemëruar dhe ai dha urdhër t'i çrrënjosnin ata nga i gjithë sundimi i tyre dhe Ai na urdhëroi t'i lidhim në thellësitë e tokës dhe vini re, ata janë të lidhur në mesin e tyre dhe (mbahen) të ndara.
7 Dhe kundër bijve të tyre doli një urdhër nga fytyra e tij që ata të goditeshin me shpatë dhe të hiqeshin nga poshtë qiellit.
8 Dhe ai tha: "Fryma ime nuk do të qëndrojë gjithmonë mbi njeriun; sepse edhe ata janë mish dhe ditët e tyre do të jenë njëqind e njëzet vjet'.
9 Dhe ai dërgoi shpatën e tij në mes të tyre që secili të vriste fqinjin e tij; dhe ata filluan të vrisnin njëri-tjetrin derisa të gjithë ranë nga shpata dhe u shkatërruan nga toka.
10 Dhe etërit e tyre ishin dëshmitarë (të shkatërrimit të tyre) dhe pas kësaj ata ishin të lidhur në thellësitë e tokës përgjithmonë, deri në ditën e dënimit të madh, kur të ekzekutohet gjykimi mbi të gjithë ata që kanë korruptuar rrugët dhe veprat e tyre përpara Zotit.
11 Dhe shkatërroi të gjithë nga vendet e tyre dhe nuk mbeti asnjë prej tyre që të mos e gjykonte sipas gjithë ligësisë së tyre.
12 Dhe ai krijoi për të gjitha veprat e tij një natyrë të re dhe të drejtë, që ato të mos mëkatojnë përgjithmonë në gjithë natyrën e tyre, por të jenë gjithmonë të gjithë të drejtë secili në llojin e tij.
13 Dhe gjykimi i të gjithëve është shuguruar dhe shkruar në pllakat qiellore me drejtësi, madje (gjykimi i) të gjithë atyre që largohen nga shtegu që është caktuar për ta për të ecur; dhe nëse nuk ecin aty, është shkruar gjykimi për çdo krijesë dhe për çdo lloj.
14 Dhe nuk ka asgjë në qiell, as në tokë, as në dritë, as në errësirë, as në Sheol, as në thellësi, as në vendin e errësirës (që nuk gjykohet); dhe të gjitha gjykimet e tyre janë të shuguruara, të shkruara dhe të gdhendura.

15 Ai do të gjykojë për të gjithë: të madhin sipas madhështisë së tij, të voglin sipas vogëlsisë së tij dhe secilin sipas rrugës së tij.
16 Dhe nuk është ai që do të kujdeset për personin (e askujt), as nuk është ai që do të marrë dhurata, nëse thotë se do të gjykojë secilin; dhuratat ose personin (të cilitdo), mos pranoni asgjë në dorën e tij, sepse Ai është një gjykatës i drejtë.
17 Dhe për bijtë e Izraelit është shkruar dhe urdhëruar: Nëse ata kthehen tek ai me drejtësi, Ai do t'ua falë të gjitha shkeljet dhe do t'ua falë të gjitha mëkatet.
18 Është shkruar dhe urdhëruar se Ai do të tregojë mëshirë për të gjithë ata që largohen nga të gjitha fajet e tyre një herë në vit.
19 Dhe për sa u përket të gjithë atyre që korruptuan rrugët dhe mendimet e tyre përpara përmbytjes, nuk u pranua asnjeri përveç atij të Noeut; sepse personi i tij u pranua në emër të bijve të tij, të cilët (Perëndia) i shpëtoi nga ujërat e përmbytjes për llogari të tij; sepse zemra e tij ishte e drejtë në të gjitha rrugët e tij, siç ishte urdhëruar për të, dhe ai nuk ishte larguar nga asgjë që ishte caktuar për të.
20 Dhe Zoti tha se do të shkatërronte gjithçka që ishte mbi tokë, si njerëzit, bagëtinë, kafshët, shpendët e qiellit dhe atë që lëviz mbi tokë. Dhe ai e urdhëroi Noeun t'i bënte një arkë, që të shpëtonte nga ujërat e përmbytjes.
21 Dhe Noeu e bëri arkën në të gjitha aspektet siç e kishte urdhëruar, në jubileun e njëzet e shtatë të vitit, në javën e pestë të vitit të pestë (në hënën e re të muajit të parë). [1307 paradite]
22 Dhe hyri në vitin e gjashtë të tij, [1308] në muajin e dytë, në hënën e re të muajit të dytë deri në të gjashtëmbëdhjetën; dhe ai hyri në arkë dhe gjithçka që ne i sollëm, dhe Zoti e mbylli atë nga jashtë në mbrëmjen e shtatëmbëdhjetë.
23 Dhe Zoti hapi shtatë porta të përmbytjes së qiellit dhe grykat e burimeve të humnerës së madhe, shtatë grykë në numër.
24 Dhe portat e përmbytjes filluan të derdhin ujë nga qielli dyzet ditë e dyzet net, dhe burimet e humnerës ngritën ujëra deri sa e gjithë bota u mbush me ujë.
25 Ujërat u shtuan mbi tokë: pesëmbëdhjetë kubitë u ngritën ujërat mbi të gjitha malet e larta, dhe arka u ngrit mbi tokë dhe lëvizi mbi faqen e ujërave.
26 Dhe uji mbizotëroi mbi faqen e dheut pesë muaj, njëqind e pesëdhjetë ditë.
27 Pastaj arka shkoi dhe u ndal në majën e Lubarit, një nga malet e Araratit.
28 Dhe (në hënën e re) në muajin e katërt, burimet e humnerës së madhe u mbyllën dhe portat e përmbytjes së qiellit u mbyllën; dhe në hënën e re të muajit të shtatë u hapën të gjitha grykat e humnerave të tokës dhe uji filloi të zbriste në thellësi poshtë.
29 Dhe në hënën e re të muajit të dhjetë u panë majat e maleve dhe në hënën e re të muajit të parë toka u bë e dukshme.
30 Ujërat u zhdukën nga sipërfaqja e tokës në javën e pestë të vitit të shtatë, dhe në ditën e shtatëmbëdhjetë të muajit të dytë toka u tha.
31 Dhe në ditën e njëzet e shtatë ai hapi arkën dhe dërgoi prej saj kafshë, bagëti, zogj dhe çdo gjë që lëvizte.

KAPITULLI 6

1 Në hënën e re të muajit të tretë, ai doli nga arka dhe ndërtoi një altar mbi atë mal.
2 Ai bëri shlyerjen për tokën, mori një kec dhe bëri shlyerjen me gjakun e tij për të gjitha fajet e tokës; sepse gjithçka që ishte mbi të ishte shkatërruar, përveç atyre që ishin në arkë me Noeun.
3 Dhe vendosi dhjamin e tij mbi altar, mori një ka, një dhi, një dele dhe keca, dhe kripë, një turtull dhe të vegjëlit e një pëllumbi, dhe vendosi një olokaust mbi altar dhe derdhi mbi të një ofertë të përzier me vaj, spërkati verë dhe hidhte temjan mbi çdo gjë dhe bëri që të lindte një erë e këndshme, e pranueshme më parë Zotin.
4 Dhe Zoti ndjeu erën e këndshme dhe bëri një besëlidhje me të që të mos kishte më një përmbytje për të shkatërruar tokën; që të gjitha ditët e tokës, koha e mbjelljes dhe e korrjes të mos pushojë kurrë; i ftohti dhe vapa, vera dhe dimri, dita dhe nata nuk duhet të ndryshojnë rendin e tyre dhe as të pushojnë përgjithmonë.
5 Dhe ju, rrituni dhe shumëzohuni mbi tokë, bëhuni shumë mbi të dhe jini një bekim mbi të. Frikën për ty dhe frikën prej teje do të frymëzoj në çdo gjë që është në tokë dhe në det.
6 Dhe vini re, unë ju kam dhënë të gjitha kafshët, dhe të gjitha gjërat me krahë, dhe gjithçka që lëviz mbi tokë, dhe peshqit në ujëra dhe të gjitha gjërat për ushqim; si barishtet e gjelbra, ju kam dhënë të hani gjithçka.
7 Por mishin, me jetën e tij, me gjakun, nuk do të hani; sepse jeta e çdo mishi është në gjak, që të mos kërkohet gjaku i jetës suaj. Nga dora e çdo njeriu, nga dora e çdo (kafshe) do të kërkoj gjakun e njeriut.
8 Kushdo që derdh gjakun e njeriut me anë të një njeriu, gjaku i tij do të derdhet, sepse ai e bëri njeriun sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë.
9 Dhe ju, rrituni dhe shumohuni mbi tokë.'
10 Kështu Noeu dhe bijtë e tij u betuan se nuk do të hanin gjak nga asnjë mish, dhe ai bëri një besëlidhje përpara Zotit Perëndi përgjithmonë në të gjitha brezat e tokës në këtë muaj.
11 Për këtë arsye ai të foli që të lidhësh një besëlidhje me bijtë e Izraelit në këtë muaj në mal me një betim dhe që të spërkasësh gjak mbi ta për shkak të të gjitha fjalëve të besëlidhjes që Zoti bëri. me ta përgjithmonë.
12 Dhe kjo dëshmi është shkruar për ju, që ta respektoni vazhdimisht, që të mos hani asnjë ditë gjak kafshësh, zogjsh ose bagëtish gjatë gjithë ditëve të tokës, dhe njeriu që ha gjak kafshësh ose nga bagëtia ose zogjtë gjatë gjithë ditëve të tokës, ai dhe fara e tij do të shkulen nga toka.
13 Dhe i urdhëro bijtë e Izraelit të mos hanë gjak, me qëllim që emrat e tyre dhe pasardhësit e tyre të jenë vazhdimisht përpara Zotit, Perëndisë tonë.
14 Dhe për këtë ligj nuk ka kufi ditësh, sepse është përgjithmonë. Do ta respektojnë brez pas brezi, me qëllim që të vazhdojnë të luten për ju me gjak përpara altarit; çdo ditë dhe në mëngjes dhe në mbrëmje ata do të kërkojnë falje për ty përgjithmonë përpara Zotit, që ta ruajnë dhe të mos çrrënjosen.
15 Dhe i dha Noeut dhe bijve të tij një shenjë që të mos kishte më përmbytje në tokë.

16 Ai vendosi harkun e tij në re si një shenjë të besëlidhjes së përjetshme që të mos ketë më një përmbytje në tokë për ta shkatërruar atë gjatë gjithë ditëve të tokës.
17 Për këtë arsye është urdhëruar dhe shkruar në pllakat qiellore që një herë në vit të kremtojnë festën e javëve në këtë muaj, për të rinovuar besëlidhjen çdo vit.
18 Dhe e gjithë kjo festë kremtohej në qiell që nga dita e krijimit deri në ditët e Noeut, njëzet e gjashtë jubile e pesë javë [1309-1659 paradite]; dhe Noeu dhe bijtë e tij e kremtuan për shtatë jubile dhe një javë vjet, deri në ditën e vdekjes së Nuhut, dhe nga dita e vdekjes së Nuhut, bijtë e tij e hoqën atë deri në ditët e Abrahamit dhe ata hanë gjak.
19 Por Abrahami e respektoi, dhe Isaku, Jakobi dhe bijtë e tij e respektuan deri në ditët e tua; dhe në ditët e tua, bijtë e Izraelit e harruan, derisa ti e kremtove përsëri në këtë mal.
20 Dhe i urdhëron bijtë e Izraelit të kremtojnë këtë festë në të gjitha brezat e tyre, si një urdhër për ta: një ditë në vit në këtë muaj ata do të kremtojnë festën.
21 Sepse është festa e javëve dhe festa e frutave të para; kjo festë është e dyfishtë dhe e një natyre të dyfishtë; kremtoni, sipas asaj që është shkruar dhe gdhendur për të.
22 Sepse kam shkruar në librin e ligjit të parë, në atë që kam shkruar për ty, që ti duhet ta kremtosh në stinën e tij, një ditë në vit, dhe të shpjegova flijimet e tij që bijtë e Izraelit duhet të kujtojnë dhe duhet ta festojnë atë në të gjithë brezat e tyre në këtë muaj, një ditë në çdo vit.
23 Dhe në hënën e re të muajit të parë, në hënën e re të muajit të katërt, në hënën e re të muajit të shtatë dhe në hënën e re të muajit të dhjetë janë ditët e kujtimit dhe ditët e stinët në katër ndarjet e vitit. Këto janë shkruar dhe shuguruar si një dëshmi përgjithmonë.
24 Dhe Noeu i caktoi për vete si festa për brezat e ardhshëm, kështu që ato u bënë një kujtim për të.
25 Dhe në hënën e re të muajit të parë atij iu kërkua të bëjë një arkë dhe atë ditë toka u tha dhe ai hapi (arkën) dhe pa tokën.
26 Dhe në hënën e re të muajit të katërt, grykat e thellësive të humnerës poshtë u mbyllën. Dhe në hënën e re të muajit të shtatë u hapën të gjitha grykat e humnerave të tokës dhe ujërat filluan të zbresin në to.
27 Në hënën e re të muajit të dhjetë u panë majat e maleve dhe Noeu u gëzua.
28 Dhe për këtë arsye ai i caktoi për vete si festa përkujtimore përgjithmonë, dhe kështu janë shuguruar.
29 Dhe i vendosën mbi pllakat qiellore, secila kishte trembëdhjetë javë; nga njëri tek tjetri (kaloi) memorialin e tyre, nga i pari tek i dyti, dhe nga i dyti tek i treti dhe nga i treti tek i katërti.
30 Të gjitha ditët e urdhërimit do të jenë pesëdhjetë e dy javë ditësh dhe (këto do të plotësojnë) të gjithë vitin. Kështu ai është i gdhendur dhe i shuguruar në pllakat qiellore.
31 Dhe nuk ka asnjë neglizhencë (ky urdhër) për një vit të vetëm ose nga viti në vit.
32 Dhe urdhëroji bijtë e Izraelit që të respektojnë vitet sipas kësaj llogarie - treqind e gjashtëdhjetë e katër ditë, dhe (këto) do të përbëjnë një vit të plotë dhe nuk do ta prishin kohën e tij nga ditët e tij dhe nga festat e tij ; sepse çdo gjë do të bjerë në ta sipas dëshmisë së tyre, dhe ata nuk do të lënë asnjë ditë dhe nuk do të prishin asnjë festë.
33 Por nëse ata i neglizhojnë dhe nuk i zbatojnë sipas urdhrit të Tij, atëherë ata do të shqetësojnë të gjitha stinët e tyre dhe vitet do të largohen nga ky (rend) [dhe ata do të prishin stinët dhe vitet do të zhvendosen] dhe ata do të lënë pas dore urdhëresat e tyre.
34 Dhe të gjithë bijtë e Izraelit do të harrojnë dhe nuk do të gjejnë shtegun e viteve, do të harrojnë hënat e reja, stinët dhe të shtunat, dhe do të gabojnë në të gjitha radhët e viteve.
35 Pasi unë e di dhe që tani e tutje do ta shpall ty dhe nuk është nga ideja ime; sepse libri (gënjeshtra) i shkruar para meje dhe mbi pllakat qiellore është caktuar ndarja e ditëve, që të mos harrojnë festat e besëlidhjes dhe të ecin sipas festave të johebrenjve pas gabimit të tyre dhe pas injorancës së tyre.
36 Sepse do të ketë nga ata që me siguri do të vëzhgojnë hënën, se si ajo i prish stinët dhe vjen nga viti në vit dhjetë ditë shumë shpejt.
37 Për këtë arsye do të vijnë mbi ta vitet kur ata do të prishin (rendin) dhe do ta bëjnë një ditë të neveritshme ditën e dëshmisë dhe një ditë të papastër një festë dhe do të ngatërrojnë të gjitha ditët, të shenjta me e papastër dhe dita e papastër me të shenjtën; sepse ata do të gabojnë për sa i përket muajve, të shtunave, festave dhe jubileut.
38 Për këtë arsye të urdhëroj dhe të dëshmoj që ti të dëshmosh për ta; sepse pas vdekjes sate fëmijët e tu do t'i shqetësojnë (ata) dhe nuk do ta bëjnë vitin vetëm treqind e gjashtëdhjetë e katër ditë, dhe për këtë arsye ata do të gabojnë sa i përket hënave të reja, stinëve, të shtunave dhe festave, dhe do të hanë çdo lloj gjaku me çdo lloj mishi.

KAPITULLI 7

1 Dhe në javën e shtatë të vitit të parë [1317 paradite], në këtë jubile, Noeu mbolli hardhi në malin mbi të cilin ishte vendosur arka, të quajtur Lubar, një nga malet e Araratit, dhe ato dhanë fryt në vitin e katërt. , [1320 paradite] dhe ai i ruajti frutat e tyre dhe i mblodhi në këtë vit në muajin e shtatë.
2 Bëri gjithashtu verë prej saj, e vuri në një enë dhe e mbajti deri në vitin e pestë, [1321] deri në ditën e parë, në hënën e re të muajit të parë.
3 Dhe ai kremtoi me gëzim ditën e kësaj feste dhe bëri një olokaust për Zotin, një ka të ri, një dash dhe shtatë dele, secila një vjeç dhe një kec, që të mund të bënte shlyerjen në këtë mënyrë për veten dhe djemtë e tij.
4 Pastaj përgatiti më parë kecin dhe vendosi pak nga gjaku i tij mbi mishin që ishte mbi altarin që kishte bërë dhe gjithë dhjamin e hodhi mbi altarin ku kishte bërë olokaustin, kaun dhe dashin dhe delet dhe vuri gjithë mishin e tyre mbi altar.
5 Pastaj vendosi mbi të të gjitha ofertat e tyre të përziera me vaj dhe më pas spërkati verë zjarrin që kishte bërë më parë mbi altar, vendosi temjan mbi altar dhe bëri që të ngjitej një erë e këndshme e pëlqyeshme përpara Zotit, Perëndisë së tij. .
6 Dhe ai u gëzua dhe piu nga kjo verë, ai dhe fëmijët e tij me gëzim.
7 Dhe u bë mbrëmje, dhe ai hyri në çadrën e tij dhe, i dehur, u shtri dhe zuri gjumi; dhe u zbulua në çadrën e tij ndërsa flinte.
8 Dhe Hami pa të atin Noeun lakuriq dhe doli dhe u tha dy vëllezërve të tij jashtë.

9 Pastaj Semi mori rrobën e tij dhe u ngrit, ai dhe Jafeti, e vunë rrobën mbi supet e tyre, u kthyen prapa dhe mbuluan turpin e atit të tyre dhe fytyrat e tyre ishin të kthyera prapa.
10 Dhe Noeu u zgjua nga gjumi dhe kuptoi gjithçka që i kishte bërë i biri i vogël, dhe mallkoi të birin dhe tha: "Mallkuar qoftë Kanaani; ai do të jetë një skllav i vëllezërve të tij.'
11 Dhe ai bekoi Semin dhe tha: "I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Semit, dhe Kanaani do të jetë shërbëtori i tij".
12 Perëndia do ta zgjerojë Jafetin dhe Perëndia do të banojë në banesën e Semit, dhe Kanaani do të jetë shërbëtori i tij".
13 Dhe Hami e kuptoi që i ati e kishte mallkuar djalin e tij më të vogël dhe nuk i pëlqeu që ai kishte mallkuar të birin. dhe ai u nda nga i ati dhe bashkë me bijtë e tij, Kushin, Mizraimin, Putin dhe Kanaanin.
14 Pastaj ndërtoi për vete një qytet dhe e quajti me emrin e gruas së tij Neelatamauk.
15 Dhe Jafeti e pa këtë dhe e pati zili vëllain e tij dhe ndërtoi edhe ai një qytet dhe e quajti atë me emrin e gruas së tij Adataneses.
16 Pastaj Semi banoi me Noeun, atin e tij, dhe ndërtoi një qytet afër të atit në mal, të cilit i vuri emrin e gruas së tij Sedeqetelebab.
17 Dhe vini re, këto tre qytete janë pranë malit Lubar; Sedeqetelebab përballë malit në lindje të tij; dhe Na'eltama'uk në jug; 'Adatan'eses drejt perëndimit.
18 Këta janë bijtë e Semit: Elami, Asuri dhe Arpakshadi - ky (djali) lindi dy vjet pas përmbytjes - Ludi dhe Arami.
19 Bijtë e Jafetit ishin Gomeri, Magogu, Madai, Javani, Tubali, Mesheku dhe Tirasi; këta janë bijtë e Noeut.
20 Dhe në jubileun e njëzet e tetë [1324-1372 AM] Noeu filloi t'u urdhërojë bijve të bijve të tij urdhërimet dhe urdhërimet dhe të gjitha gjykimet që ai dinte, dhe ai i nxiti bijtë e tij të respektonin drejtësinë dhe të mbulonin turpin nga mishi i tyre, dhe të bekojnë Krijuesin e tyre, dhe të nderojnë babanë dhe nënën, dhe të duan të afërmin e tyre, dhe ruajnë shpirtrat e tyre nga kurvëria, nga papastërtia dhe nga çdo paudhësi.
21 Sepse për shkak të këtyre tri gjërave erdhi përmbytja në tokë, domethënë për shkak të kurvërisë ku Rojtarët kundër ligjit të ordinancave të tyre kurvëruan pas bijave të njerëzve dhe morën për gra nga të gjitha ato që ata zgjodhën: dhe ato bëri fillimin e papastërtisë.
22 Dhe atyre u lindën bij Nafidim, dhe të gjithë ishin të ndryshëm, dhe hëngrën njëri-tjetrin;
23 Dhe secili shiti veten për të kryer paudhësi dhe për të derdhur shumë gjak, dhe toka u mbush me paudhësi.
24 Dhe pas kësaj ata mëkatuan kundër kafshëve, zogjve dhe të gjithë atyre që lëvizin dhe ecin mbi tokë; dhe shumë gjak u derdh mbi tokë, dhe çdo përfytyrim dhe dëshirë e njerëzve imagjinonte vazhdimisht kotësinë dhe të keqen.
25 Dhe Zoti shkatërroi çdo gjë nga faqja e dheut; për shkak të ligësisë së veprave të tyre dhe për shkak të gjakut që kishin derdhur në mes të tokës, ai shkatërroi gjithçka.
26 Dhe ne mbetëm, unë dhe ju, bijtë e mi dhe gjithçka që hyri me ne në arkë, dhe ja, unë shoh veprat tuaja përpara meje që të mos ecni në drejtësi, sepse në shtegun e shkatërrimit keni filluar të ecni, dhe ju ndaheni nga njëri-tjetri, e keni zili njëri-tjetrin dhe (kështu vjen) se nuk jeni në harmoni, bijtë e mi, secili me vëllanë e tij.
27 Sepse unë shoh, dhe ja, demonët kanë filluar joshjet kundër jush dhe kundër fëmijëve tuaj dhe tani kam frikë për ju se pas vdekjes sime do të derdhni gjakun e njerëzve mbi tokë, dhe se edhe ju, do të shkatërrohet nga faqja e dheut.
28 Sepse kushdo që derdh gjakun e një njeriu dhe ha gjakun e çdo mishi, do të shkatërrohet i gjithë nga toka.
29 Dhe nuk do të mbetet asnjë njeri që ha gjak ose derdh gjakun e njeriut mbi tokë, as nuk do t'i mbetet asnjë farë ose pasardhës që do të banojë nën qiell; Sepse në Sheol do të shkojnë dhe në vendin e dënimit do të zbresin dhe në errësirën e humnerës do të zhduken të gjithë nga një vdekje e dhunshme.
30 Nuk do të shihet asnjë gjak mbi ju nga i gjithë gjaku, do të ketë të gjitha ditët në të cilat do të keni vrarë ndonjë kafshë, bagëti ose çdo gjë që fluturon mbi tokë dhe bëni një vepër të mirë për shpirtrat tuaj duke mbuluar atë që ka qenë derdhur mbi faqen e dheut.
31 Dhe mos u bëni si ai që ha me gjak, por ruhuni që askush të mos hajë gjak para jush; mbuloni gjakun, sepse kështu jam urdhëruar të dëshmoj për ju dhe për fëmijët tuaj, bashkë me çdo mish.
32 Dhe mos lejoni që shpirti të hahet me mishin, që gjaku juaj, që është jeta juaj, të mos kërkohet nga dora e asnjë mishi që e derdh mbi tokë.
33 Sepse toka nuk do të jetë e pastër nga gjaku që është derdhur mbi të; sepse (vetëm) me anë të gjakut të atij që e derdhi toka do të pastrohet gjatë gjithë brezave të saj.
34 Dhe tani, bijtë e mi, ngurroni: punoni gjykimin dhe drejtësinë që mund të mbollni në drejtësi mbi faqen e gjithë tokës dhe lavdia juaj të ngrihet përpara Perëndisë tim, që më shpëtoi nga ujërat e përmbytjes.
35 Dhe vini re, ju do të shkoni dhe do të ndërtoni për veten tuaj qytete dhe do të mbillni në to të gjitha bimët që janë mbi tokë dhe për më tepër të gjitha pemët frutore.
36 Për tre vjet fryti i çdo gjëje që hahet nuk do të mblidhet; dhe vitin e katërt fryti i tij do të konsiderohet i shenjtë [dhe do të ofrojnë frutat e para], të pëlqyera përpara Perëndisë Shumë të Larti, që krijoi qiejt dhe tokën. dhe të gjitha gjërat. Le të ofrojnë me bollëk të parën e verës dhe të vajit (si) frutat e para në altarin e Zotit, që e merr; dhe atë që mbetet, le të hanë shërbëtorët e shtëpisë së Zotit përpara altarit që e pranon.).
37 Dhe në vitin e pestë bëni lirimin, që ta lironi me drejtësi dhe ndershmëri, dhe do të jeni të drejtë dhe gjithçka që keni mbjellë do të ketë mbarësi.
38 Sepse kështu Enoku, ati i atit tënd, urdhëroi Metuselahun, birin e tij, dhe Metuselahu, birin e tij, Lamekun, dhe Lameku më urdhëroi të gjitha gjërat që etërit e tij i kishin urdhëruar.
39 Dhe unë do t'ju urdhëroj gjithashtu, bijtë e mi, ashtu siç e kishte urdhëruar Enoku birin e tij në jubiletë e parë: kur ishte ende gjallë, i shtati në brezin e tij, ai urdhëroi dhe i dëshmoi të birit dhe bijve të të birit deri në ditën e vdekjes së tij. .'

KAPITULLI 8

1 Në jubileun e njëzet e nëntë, në javën e parë, [1373 AM] në fillim të tij Arpakshadi mori një grua dhe quhej Rasu'eja, e bija e Suzanës, e bija e Elamit, dhe ajo i lindi një grua.

djali në vitin e tretë në këtë javë, [1375 AM] dhe e quajti Kainam.
2 Dhe djali u rrit, dhe babai i tij e mësoi të shkruante, dhe ai shkoi të kërkonte një vend ku të merrte për vete një qytet.
3 Dhe gjeti një shkrim që e kishin gdhendur në shkëmb brezat e mëparshëm dhe lexoi atë që ishte mbi të, e transkriptoi dhe mëkatoi për shkak të tij; sepse përmbante mësimet e Rojtarëve, në përputhje me të cilat ata vëzhgonin shenjat e diellit, të hënës dhe të yjeve në të gjitha shenjat e qiellit.
4 Dhe ai e shkroi dhe nuk tha asgjë për të; sepse kishte frikë t'i fliste Noeut për këtë që të mos zemërohej me të për këtë.
5 Dhe në jubileun e tridhjetë, [1429] në javën e dytë, në vitin e parë të saj, ai mori për vete një grua që quhej Melka, e bija e Madait, birit të Jafetit, dhe në vitin e katërt [1432 AM] Atij i lindi një djalë dhe e quajti Shelah; sepse ai tha: "Me të vërtetë jam dërguar".
6 [Dhe në vitin e katërt lindi] dhe Shelahu u rrit dhe mori një grua, e cila quhej Muak, e bija e Kesedit, vëllait të atit të tij, në jubileun e tridhjetë e një, në vitin e pestë. javë, në vitin e parë [1499 AM] të saj.
7 Dhe ajo i lindi një djalë në vitin e pestë [1503], dhe ai e quajti Eber; dhe ai mori një grua që quhej Azurad, e bija e Nebrodit, në jubileun e tridhjetë e dytë. , në javën e shtatë, në vitin e tretë të saj. [1564 paradite]
8 Dhe në vitin e gjashtë [1567] ajo i lindi një djalë, të cilit ai e quajti Peleg; sepse në ditët kur ai lindi, bijtë e Noeut filluan të ndanin tokën midis tyre; për këtë ai e quajti Peleg.
9 Ata e ndanë mes tyre fshehurazi dhe ia treguan Nuhut.
10 Dhe ndodhi që në fillim të jubileut të tridhjetë e tretë [1569 AM] ata e ndanë tokën në tri pjesë, për Semin, Kamin dhe Jafetin, sipas trashëgimisë së secilit, në vitin e parë në javën e parë , kur një nga ne që ishte dërguar, ishte me ta.
11 Dhe ai thirri bijtë e tij dhe ata iu afruan atij, ata dhe fëmijët e tyre, dhe ai e ndau tokën në short që tre bijtë e tij duhej të merrnin në zotërim; dhe ata zgjatën duart e tyre dhe morën shkrimin. nga gjiri i Noeut, babait të tyre.
12 Dhe doli në shkrim si shorti i Semit, mesi i tokës, të cilin ai do ta merrte si trashëgimi për vete dhe për bijtë e tij për brezat e përjetësisë, nga mesi i vargmalit të Rafës, nga goja e uji nga lumi Tina dhe pjesa e tij shkon në drejtim të perëndimit në mes të këtij lumi dhe zgjatet derisa të arrijë në ujin e humnerës, nga i cili del ky lumë. dhe derdh ujërat e tij në detin Meat, dhe ky lumë derdhet në detin e madh. Gjithçka nga veriu është e Jafetit dhe gjithçka në jug i përket Semit.
13 Dhe zgjat deri në Karaso: kjo është në gjirin e gjuhës që shikon nga jugu.
14 Pjesa e tij shtrihet përgjatë detit të madh dhe shtrihet në një vijë të drejtë derisa të arrijë në perëndim të gjuhës që shikon nga jugu, sepse ky det quhet gjuha e detit Egjiptian.
15 Dhe prej këtu kthehet në jug drejt grykës së detit të madh në bregun e ujërave (të tij), dhe shtrihet në perëndim deri në Afra dhe shtrihet derisa arrin në ujërat e lumit Gihon dhe në jug të ujërave të Gihonit, deri në brigjet e këtij lumi.
16 Dhe shtrihet në drejtim të lindjes, derisa të arrijë në kopshtin e Edenit, në jug të tij, [në jug] dhe nga lindja e gjithë tokës së Edenit dhe nga gjithë lindja, kthehet në lindje dhe vazhdon deri arrin në lindje të malit të quajtur Rafa dhe zbret në bregun e grykëderdhjes së lumit Tina.
17 Kjo pjesë u ra me short Semit dhe bijve të tij, me qëllim që ta trashëgojnë për gjithnjë brezave të tij, përjetë.
18 Dhe Noeu u gëzua që kjo pjesë doli për Semin dhe për bijtë e tij, dhe iu kujtua të gjitha ato që kishte thënë me gojën e tij në profeci; sepse ai kishte thënë: "I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Semit dhe Zoti banoftë në banesën e Semit".
19 Dhe ai e dinte se Kopshti i Edenit është i shenjti i të shenjtëve dhe banesa e Zotit, dhe mali Sinai qendra e shkretëtirës dhe mali i Sionit - qendra e kërthizës së tokës: këta të tre u krijuan si të shenjtë vende përballë njëri-tjetrit.
20 Dhe ai bekoi Perëndinë e perëndive, që kishte vënë fjalën e Zotit në gojën e tij, dhe Zotin përjetë.
21 Dhe ai e dinte se një pjesë e bekuar dhe një bekim i kishte ardhur Semit dhe bijve të tij brez pas brezi - gjithë toka e Edenit dhe e gjithë toka e Detit të Kuq, dhe gjithë toka e lindjes dhe e Indisë, dhe më tej Deti i Kuq dhe malet e tij, dhe gjithë vendi i Bashanit, gjithë vendi i Libanit dhe ishujt e Kafturit, dhe të gjitha malet e Sanirit dhe të Amanasë, dhe malet e Ashurit në veri dhe gjithë vendi i Elamit, i Ashurit, i Babelit, i Suzanës dhe i Maedait, dhe i gjithë maleve të Araratit dhe i gjithë rajonit përtej detit, që është përtej maleve të Ashurit në drejtim të në veri, një tokë e bekuar dhe e gjerë, dhe gjithçka që ndodhet në të është shumë e mirë.
22 Dhe sepse Kami doli pjesa e dytë, përtej Gihonit në drejtim të jugut në të djathtë të kopshtit, dhe shtrihet në jug dhe shtrihet në të gjitha malet e zjarrit dhe shtrihet në perëndim deri në detin e ' Atel dhe shtrihet në drejtim të perëndimit derisa të arrijë në detin Mauk - atë (detin) në të cilin zbret çdo gjë që nuk është e shkatërruar.
23 Ai shkon në veri deri në kufijtë e Gadirit dhe shkon në bregun e ujërave të detit në ujërat e detit të madh derisa i afrohet lumit Gihon dhe shkon përgjatë lumit Gihon deri arrin në të djathtë të Kopshtit të Edenit.
24 Dhe kjo është toka që doli për Kamin si pjesë që ai do të zinte përgjithmonë për veten dhe bijtë e tij në brezat e tyre përgjithmonë.
25 Dhe sepse Jafeti doli pjesa e tretë përtej lumit Tina në veri të rrjedhës së ujërave të tij dhe shtrihej në veri-lindje në të gjithë rajonin e Gogut dhe në të gjithë vendin në lindje të tij.
26 Dhe shtrihet nga veriu në veri, dhe shtrihet në malet e Qeltit në veri dhe në drejtim të detit Ma'uk, dhe shkon në lindje të Gadirit deri në rajonin e ujërave të detit. .
27 Dhe shtrihet derisa i afrohet perëndimit të Farasë dhe kthehet në drejtim të Aferag dhe shtrihet nga lindja deri në ujërat e detit Meat.
28 Dhe shtrihet në rajonin e lumit Tina në drejtimin veri-lindor derisa i afrohet kufirit të ujërave të tij drejt malit Rafa dhe rrotullohet në drejtim të veriut.
29 Ky është vendi që doli për Jafetin dhe bijtë e tij si pjesë e trashëgimisë së tij, që ai do të zotëronte për vete dhe për bijtë e tij, brez pas brezi; pesë ishuj të mëdhenj dhe një tokë e madhe në veri.
30 Por është ftohtë dhe toka e Kamit është e nxehtë dhe vendi i Semit nuk është as i nxehtë as i ftohtë, por është i përzier i ftohtë dhe i nxehtësisë.

KAPITULLI 9

1 Kami u nda midis bijve të tij dhe pjesa e parë doli për Kushin në lindje, në perëndim të tij për Mizraimin, në perëndim të tij për Put dhe në perëndim të tij [dhe në perëndim të tij] në det për Kanaan.
2 Dhe Semi ndau gjithashtu midis bijve të tij dhe pjesa e parë doli për Kamin dhe bijtë e tij, në lindje të lumit Tigër, derisa ai i afrohet lindjes, gjithë tokës së Indisë dhe Detit të Kuq në bregun e tij, dhe ujërat e Dedanit, të gjitha malet e Mebrit dhe të Elës, të gjithë tokën e Suzanës dhe gjithçka që ndodhet në anën e Pharnakut deri në Detin e Kuq dhe në lumin Tina.
3 Pas Asirisë doli pjesa e dytë, e gjithë vendi i Ashurit, i Ninevisë, i Shinarit dhe deri në kufirin e Indisë, dhe ai ngjitet dhe rrethon lumin.
4 Për Arpakshadin doli pjesa e tretë, e gjithë vendi i krahinës së Kaldeasve në lindje të Eufratit, në kufi me Detin e Kuq dhe të gjitha ujërat e shkretëtirës pranë gjuhës së detit që shikon nga Egjipti. , gjithë vendi i Libanit, Sanir dhe Amana deri në kufirin e Eufratit.
5 Për Aramin doli pjesa e katërt, e gjithë vendi i Mesopotamisë midis Tigrit dhe Eufratit në veri të Kaldeasve deri në kufirin e maleve të Ashurit dhe vendit të Ararës.
6 Dhe për Ludin doli pjesa e pestë, malet e Ashurit dhe të gjitha ato që u përkasin deri sa të arrijë në Detin e Madh dhe deri në lindje të Ashurit, vëllait të tij.
7 Dhe Jafeti ndau gjithashtu vendin e trashëgimisë së tij midis bijve të tij.
8 Pjesa e parë dilte për Gomerin në lindje nga ana veriore deri në lumin Tina; dhe në veri dolën për Magog të gjitha pjesët e brendshme të veriut deri në detin Meat.
9 Madai doli si pjesë e tij që të zotëronte nga perëndimi i dy vëllezërve të tij deri në ishujt dhe në brigjet e ishujve.
10 Për Javanin doli pjesa e katërt, çdo ishull dhe ishujt që janë në kufirin e Ludit.
11 Dhe për Tubalin doli pjesa e pestë në mes të gjuhës, e cila i afrohet kufirit të pjesës së Ludit në gjuhën e dytë, nga krahina përtej gjuhës së dytë deri te gjuha e tretë.
12 Për Meshekun doli pjesa e gjashtë, e gjithë krahina përtej gjuhës së tretë deri në lindje të Gadirit.
13 Për Tiras doli pjesa e shtatë, katër ishuj të mëdhenj në mes të detit, që arrijnë deri në pjesën e Kamit [dhe ishujt e Kamaturit dolën me short për bijtë e Arpakshadit si trashëgimi e tij].
14 Dhe kështu bijtë e Noeut u ndanë mes bijve të tyre në praninë e Noeut, atit të tyre, dhe ai i lidhi të gjithë me një betim, duke mallkuar secilin që kërkonte të kapte pjesën që nuk i kishte rënë (i kishte rënë) shumë.
15 Dhe të gjithë thanë: "Kështu qoftë; kështu qoftë për ata dhe për bijtë e tyre përgjithmonë në brezat e tyre deri në ditën e gjykimit, në të cilën Zoti Perëndi do t'i gjykojë me shpatë dhe me zjarr për gjithë ligësinë e papastër të gabimeve të tyre, me të cilat kanë mbushur tokën me shkelje dhe papastërti, kurvëri dhe mëkat.

KAPITULLI 10

1 Dhe në javën e tretë të këtij jubileu, demonët e ndyrë filluan t'i mashtrojnë bijtë e bijve të Noeut, të gabojnë dhe t'i shkatërrojnë.
2 Dhe bijtë e Noeut erdhën te Noeu, ati i tyre, dhe i treguan për demonët që i mashtronin, verbonin dhe vrisnin bijtë e bijve të tij.
3 Dhe ai iu lut Zotit, Perëndisë së tij, dhe tha: "Perëndia i shpirtrave të çdo mishi, që ka treguar mëshirë për mua. Dhe më shpëtove mua dhe bijtë e mi nga ujërat e përmbytjes dhe nuk më bëre të humbas siç bëre bijtë e humbjes; Sepse hiri yt ka qenë i madh ndaj meje dhe i madh ka qenë mëshira jote për shpirtin tim; Hiri yt qoftë mbi bijtë e mi dhe frymërat e liga të mos sundojnë mbi ta. Që të mos i shkatërrojnë nga toka.
4 Por ti më beko mua dhe bijtë e mi, që ne të rritemi, të shumohemi dhe të mbushim tokën.
5 Dhe ti e di se si vepruan rojet e tu, etërit e këtyre shpirtrave, në kohën time: dhe sa i përket këtyre shpirtrave që jetojnë, burgoseni dhe mbajini fort në vendin e dënimit dhe le të mos shkaktojnë shkatërrim mbi bijtë e shërbëtori yt, Perëndia im; sepse këto janë malinje dhe të krijuara për të shkatërruar.
6 Dhe ata të mos sundojnë mbi shpirtrat e të gjallëve; sepse vetëm Ti mund të ushtrosh sundim mbi ta. Dhe le të mos kenë pushtet mbi bijtë e të drejtëve, tani e tutje dhe përjetë.'
7 Dhe Zoti, Perëndia ynë, na urdhëroi t'i lidhim të gjithë.
8 Dhe kreu i shpirtrave, Mastêmâ, erdhi dhe tha: 'Zot, Krijues, le të qëndrojnë disa prej tyre para meje dhe le të dëgjojnë zërin tim dhe le të bëjnë gjithçka që do t'u them; sepse, nëse disa prej tyre nuk do të më lihen, nuk do të mund të zbatoj fuqinë e vullnetit tim mbi bijtë e njerëzve; sepse këto janë për prishje dhe për të mashtruar përpara gjykimit tim, sepse e madhe është ligësia e bijve të njerëzve'.
9 Dhe ai tha: "Le të mbetet para tij e dhjeta e tyre dhe nëntë pjesë të zbresin në vendin e dënimit".
10 Dhe një prej nesh ai urdhëroi që t'i mësojmë Noeut të gjitha ilaçet e tij; sepse Ai e dinte se ata nuk do të ecnin me drejtësi dhe nuk do të luftonin në drejtësi.
11 Dhe ne vepruam sipas të gjitha fjalëve të tij: të gjithë të këqijtë i lidhëm në vendin e dënimit dhe një të dhjetën e tyre i lamë që të mund t'i nënshtroheshin Satanait mbi tokë.
12 Dhe ne i shpjeguam Noeut të gjitha ilaçet e sëmundjeve të tyre, së bashku me joshjet e tyre, se si ai mund t'i shëronte me barërat e tokës.
13 Dhe Noeu shkroi të gjitha gjërat në një libër, siç e udhëzuam ne për çdo lloj ilaçi. Kështu, shpirtrat e këqij u përjashtuan nga (lëndimi) i bijve të Nuhut.
14 Dhe i dha të gjitha ato që i kishte shkruar Semit, birit të tij të madh; sepse ai e donte shumë më tepër se të gjithë bijtë e tij.
15 Pastaj Noeu pushoi bashkë me etërit e tij dhe u varros në malin Lubar, në vendin e Araratit.
16 Ai plotësoi në jetën e tij nëntëqind e pesëdhjetë vjet, nëntëmbëdhjetë jubile dhe dy javë e pesë vjet. [1659 paradite]
17 Dhe në jetën e tij në tokë ai i shquante fëmijët e njerëzve përveç Enokut për shkak të drejtësisë, në të cilën ai ishte i përsosur. Sepse detyra e Enokut u shugurua si një dëshmi për brezat e botës, në mënyrë që ai të tregonte të gjitha veprat brez pas brezi, deri në ditën e gjykimit.
18 Në jubileun e tridhjetë e tre, në vitin e parë të javës së dytë, Pelegu mori për vete një grua, që quhej Lomna, e bija e Sinaarit, dhe ajo i lindi një djalë në vitin e katërt të kësaj jave. dhe e quajti Reu; sepse ai tha: "Ja, fëmijët e njerëzve

janë bërë të këqij për shkak të qëllimit të lig për të ndërtuar për vete një qytet dhe një kullë në vendin e Shinarit".
19 Ata u nisën nga vendi i Araratit në lindje, në Shinar; sepse në ditët e tij ata ndërtuan qytetin dhe kullën, duke thënë: "Shko dhe të ngjitemi në qiell".
20 Dhe filluan të ndërtonin dhe në javën e katërt bënë tulla me zjarr dhe tullat i shërbenin si gurë dhe balta me të cilën i lidhën ishte asfalt që del nga deti dhe nga burimet e ujë në vendin e Shinarit.
21 Dhe ata e ndërtuan: dyzet e tre vjet [1645-1688 AM] po e ndërtonin; gjerësia e saj ishte 203 tulla dhe lartësia (e një tulle) ishte e treta e njërës; lartësia e tij ishte 5433 kubitë dhe 2 palma, dhe (gjerësia e një muri ishte) trembëdhjetë shkallë (dhe tridhjetë shkallët e tjera).
22 Dhe Zoti, Perëndia ynë, na tha: Vini re, ata janë një popull i vetëm dhe (këtë) ata fillojnë të bëjnë, dhe tani asgjë nuk do t'u ndalohet atyre. Shkoni, le të zbresim dhe të ngatërrojmë gjuhën e tyre, që të mos kuptojnë fjalët e njëri-tjetrit dhe të shpërndahen nëpër qytete dhe kombe, dhe një qëllim nuk do të qëndrojë më me ta deri në ditën e gjykimit.'
23 Dhe Zoti zbriti dhe ne zbritëm me të për të parë qytetin dhe kullën që kishin ndërtuar bijtë e njerëzve.
24 Dhe ai ngatërroi gjuhën e tyre dhe ata nuk e kuptonin më fjalën e njëri-tjetrit, dhe pushuan së ndërtuari qytetin dhe kullën.
25 Për këtë arsye i gjithë vendi i Shinarit quhet Babel, sepse Zoti ngatërroi atje gjithë gjuhën e bijve të njerëzve dhe që andej ata u shpërndanë në qytetet e tyre, secili sipas gjuhës dhe kombit të tij.
26 Dhe Zoti dërgoi një erë të fortë kundër kullës dhe e përmbysi mbi tokë; dhe ja, ajo ndodhej midis Asirisë dhe Babilonisë në vendin e Shinarit, dhe e quajtën "Përmbysje".
27 Në javën e katërt të vitit të parë, në fillim të jubileut të tridhjetë e katër, u shpërndanë nga vendi i Shinarit.
28 Kami dhe bijtë e tij shkuan në vendin që do të pushtonte dhe që e bleu si pjesë të tij në vendin e jugut.
29Kështu Kanaani pa se vendi i Libanit deri në lumin e Egjiptit ishte shumë i mirë, dhe nuk hyri në vendin e trashëgimisë së tij në perëndim (që është në det) dhe banoi në vendin e Libanit, në lindje dhe në perëndim nga kufiri i Jordanit dhe nga kufiri i detit.
30 Dhe Hami, i ati, dhe vëllezërit e tij Kushi dhe Mizraimi i thanë: "Ti je vendosur në një vend që nuk është yt dhe që nuk na ra me short; mos e bëj këtë; sepse, nëse vepron kështu, ti dhe bijtë e tu do të bini në tokë dhe do të jeni të mallkuar për shkak të rebelimit; sepse nga rebelimi ju keni vendosur dhe nga rebelimi do të bien fëmijët tuaj dhe ju do të çrrënjoheni përgjithmonë.
31 Mos bano në banesën e Semit; sepse Semit dhe bijve të tij i ra me short.
32 Ti je i mallkuar dhe do të jesh i mallkuar përtej gjithë bijve të Noeut, për mallkimin me të cilin u betuam përpara gjykatësit të shenjtë dhe në prani të Noeut, atit tonë".
33 Por ai nuk u angazhua me ta dhe banoi në vendin e Libanit, nga Hamathi deri në hyrje të Egjiptit, ai dhe bijtë e tij deri sot.
34 Dhe për këtë ai vend u quajt Kanaan.
35 Pastaj Jafeti dhe bijtë e tij shkuan në drejtim të detit dhe u vendosën në vendin e pjesës së tyre. vëlla, dhe ai banoi në vendin e Medisë, pranë vëllait të gruas së tij deri në ditën e sotme.
36 Ai e quajti banesën e tij dhe banesën e bijve të tij Media, në emrin e atit të tyre Madai.

KAPITULLI 11

1 Dhe në jubileun e tridhjetë e pestë, në javën e tretë, në vitin e parë [1681], Reu mori një grua që quhej 'Ôrâ, e bija e Ûrit, birit të Kesedit, dhe ajo i lindi një djalë dhe ai e quajti Sêrôh, në vitin e shtatë të kësaj jave në këtë jubile. [1687 paradite]
2 Dhe bijtë e Noeut filluan të luftojnë me njëri-tjetrin, të kapin robër dhe të vrisnin njëri-tjetrin, të derdhnin gjakun e njerëzve në tokë, të hanin gjak dhe të ndërtonin qytete të forta, mure dhe kulla, dhe individët (filluan) të lartësohen mbi kombin, dhe të themelojnë fillimet e mbretërive dhe të shkojnë në luftë njerëzit kundër njerëzve, dhe kombin kundër kombit, dhe qytetin kundër qytetit, dhe të gjithë (filluan) të bënin të keqen, të merrnin armë dhe t'u mësonin bijve të tyre luftën, dhe ata filluan të pushtonin qytete dhe të shisnin skllevër e femra.
3 Dhe Ur, bir i Kesedit, ndërtoi qytetin e Ara të Kaldeasve dhe e quajti atë sipas emrit të tij dhe të atit të tij. Dhe ata bënë për vete shëmbëlltyra prej metali të shkrirë dhe adhuruan secili idhullin, shëmbëlltyrën e shkrirë që kishin bërë për veten e tyre, dhe filluan të bëjnë shëmbëlltyra të gdhendura dhe shëmbëlltyra të papastra; .
4 Dhe princi Mastêmâ u përpoq t'i bënte të gjitha këto dhe dërgoi shpirtra të tjerë, ata që ishin nën dorën e tij, për të bërë çdo lloj të keqe dhe mëkati dhe çdo shkelje, për të korruptuar, shkatërruar dhe derdhur gjak mbi tokë.
5 Për këtë arsye ai e quajti Sêrôh, Serug, sepse të gjithë ata që ktheheshin për të kryer çdo lloj mëkati dhe shkeljeje.
6 Dhe ai u rrit dhe banoi në Ur të Kaldeasve, pranë babait të nënës së gruas së tij, dhe adhuroi idhujt dhe mori një grua në jubileun e tridhjetë e gjashtë, në javën e pestë, në javën e parë viti i tij, [1744 AM] dhe quhej Melka, e bija e Kaberit, e bija e vëllait të babait të tij.
7 Dhe ajo i lindi Nahorin në vitin e parë të kësaj jave, dhe ai u rrit dhe banoi në Urin e Kaldeasve, dhe i ati i mësoi studimet e Kaldeasve për të hyjnore dhe për të paralajmëruar, sipas shenjave të qiellit.
8 Dhe në jubileun e tridhjetë e shtatë në javën e gjashtë, në vitin e parë të saj, [1800 paradite] ai mori për vete një grua që quhej Ijaska, e bija e Nestagut nga Kaldeasit.
9 Ajo i lindi Terahun në vitin e shtatë të kësaj jave. [1806 paradite]
10 Dhe princi Mastêmâ dërgoi korba dhe zogj për të ngrënë farën që ishte mbjellë në tokë, me qëllim që të shkatërronin tokën dhe t'u grabisnin bijve të njerëzve punën e tyre. Përpara se të lëronin farën, korbat e kapën (atë) nga sipërfaqja e tokës.
11 Dhe për këtë e quajti Terah, sepse korbat dhe shpendët i varfëruan dhe hëngrën farën e tyre.
12 Dhe vitet filluan të ishin shterpë për shkak të zogjve, dhe ata hëngrën të gjithë frutat e pemëve nga pemët; vetëm me përpjekje të mëdha ata mundën të shpëtonin pak nga të gjitha frutat e tokës në ditët e tyre.
13 Dhe në këtë jubile të tridhjetë e nëntë, në javën e dytë të vitit të parë, [1870 paradite] Terahu mori për vete një grua që quhej Edna, e bija e Abramit, e bija e motrës së atit të tij. Dhe në vitin e shtatë të kësaj jave [1876 AM] ajo i lindi një

djalë dhe ai e quajti Abram, me emrin e babait të nënës së tij;
14 sepse ai kishte vdekur para se vajza e tij të kishte mbetur me barrë një djalë.
15 Dhe fëmija filloi të kuptonte gabimet e tokës që të gjithë u devijuan pas shëmbëlltyrave të gdhendura dhe pas papastërtisë, dhe babai i tij e mësoi të shkruante, dhe ai ishte dy javësh, [1890 AM] dhe u nda nga babai i tij , që të mos adhuronte idhujt me të.
16 Dhe ai filloi t'i lutej Krijuesit të të gjitha gjërave që ta shpëtonte nga gabimet e bijve të njerëzve dhe që pjesa e tij të mos binte në gabim pas papastërtisë dhe poshtërsisë.
17 Dhe erdhi koha e mbjelljes së farës në tokë dhe të gjithë dolën së bashku për të mbrojtur farën e tyre nga korbat, dhe Abrami doli me ata që shkuan dhe fëmija ishte një djalosh katërmbëdhjetë vjeç.
18 Dhe një re korbash erdhi për të gllabëruar farën dhe Abrami vrapoi për t'i takuar para se të uleshin në tokë dhe u thirri atyre para se të uleshin në tokë për të gllabëruar farën dhe tha: "Mos zbrisni; kthehuni në vendi nga erdhët' dhe ata u kthyen prapa.
19 Ai bëri që retë e korbave të tërhiqen atë ditë shtatëdhjetë herë, dhe nga të gjithë korbat në të gjithë vendin ku ishte Abrami nuk u vendos as edhe një.
20 Dhe të gjithë ata që ishin me të në mbarë vendin e panë duke bërtitur dhe të gjithë korbat u kthyen prapa dhe emri i tij u bë i madh në gjithë vendin e Kaldeasve.
21 Dhe sivjet erdhën tek ai të gjithë ata që donin të mbillnin, dhe ai shkoi me ta derisa mbaroi koha e mbjelljes; dhe ata mbollën tokën e tyre dhe atë vit sollën në shtëpi grurë të mjaftueshëm, hëngrën dhe u ngopën.
22 Dhe në vitin e parë të javës së pestë [1891 AM] Abrami u mësoi atyre që bënin vegla për qetë, artizanët në dru, dhe ata bënë një enë mbi tokë, përballë kornizës së parmendës, për të vënë farën. mbi të, dhe fara ra prej saj mbi pjesën e parmendës dhe u fsheh në tokë, dhe ata nuk u trembën më korbave.
23 Dhe në këtë mënyrë bënë enë mbi tokë mbi të gjitha kornizat e parmendëve, mbollën dhe punuan tërë tokën, ashtu si i kishte urdhëruar Abrami, dhe nuk kishin më frikë nga zogjtë.

KAPITULLI 12

1 Dhe ndodhi që në javën e gjashtë, në vitin e shtatë, [1904 paradite] Abrami i tha Terahut, atit të tij, duke i thënë: "Atë!".
2 Dhe ai tha: "Ja ku jam, biri im". Dhe ai tha,
"Çfarë ndihme dhe përfitimi kemi ne nga ata idhuj që ti adhuron?
Dhe para kujt do të përulesh?
3 Sepse nuk ka asnjë frymë në to,
Sepse janë trajta memece dhe mashtruese të zemrës.
Mos i adhuroni ata:
4 Adhuroni Perëndinë e qiellit,
Që bën që shiu dhe vesa të zbresin në tokë
Dhe bën gjithçka mbi tokë,
Dhe ka krijuar çdo gjë me fjalën e Tij,
Dhe e gjithë jeta është para fytyrës së Tij.
5 Pse adhuroni gjëra që nuk kanë frymë në to?
Sepse ato janë vepër e duarve (burrave),
Dhe ju i mbani mbi supet tuaja,
Dhe ju nuk keni ndihmë prej tyre,
Por ato janë një shkak i madh turpi për ata që i bëjnë,
Dhe mashtrimi i zemrës për ata që i adhurojnë ata:
Mos i adhuroni ata.'
6 Dhe i ati i tha: "E di edhe unë, biri im, por çfarë të bëj me një popull që më ka bërë të shërbej përpara tij?".
7 Dhe po t'u them të vërtetën, ata do të më vrasin; sepse shpirti i tyre është ngjitur pas tyre për t'i adhuruar dhe nderuar ata.
8 Hesht, biri im, që të mos të vrasin'. Dhe këto fjalë ai ua tha dy vëllezërve të tij, dhe ata u zemëruan me të dhe ai heshti.
9 Dhe në jubileun e dyzetë, në javën e dytë, në vitin e shtatë të tij, [1925 AM] Abrami mori një grua që quhej Sarai, e bija e të atit, dhe ajo u bë gruaja e tij.
10 Dhe Harani, vëllai i tij, mori një grua në vitin e tretë të javës së tretë, [1928] dhe ajo i lindi një djalë në vitin e shtatë të kësaj jave, [1932] dhe ai e quajti Lot.
11 Dhe Nahori, vëllai i tij, mori një grua.
12 Dhe në vitin e gjashtëdhjetë të jetës së Abramit, domethënë në javën e katërt, në vitin e katërt të tij, [1936 AM] Abrami u ngrit natën dhe dogji shtëpinë e idhujve dhe dogji gjithçka që ishte në shtëpinë dhe askush nuk e dinte.
13 Dhe ata u ngritën natën dhe kërkuan të shpëtonin perënditë e tyre nga mesi i zjarrit.
14 Dhe Harani nxitoi t'i shpëtonte, por zjarri u ndez mbi të dhe ai u dogj në zjarr; dhe ai vdiq në Ur të Kaldeasve përpara Terahut, atit të tij, dhe e varrosën në Ur të Kaldeasve.
15 Pastaj Terahu doli nga Uri i Kaldeasve, ai dhe bijtë e tij, për të shkuar në vendin e Libanit dhe në tokën e Kanaanit; dhe ai banoi në vendin e Haranit dhe Abrami banoi dy javë me Terahun, atin e tij, në Haran. të viteve.
16 Dhe në javën e gjashtë, në vitin e pestë të saj, [1951 AM] Abrami u ul gjatë gjithë natës në hënën e re të muajit të shtatë për të vëzhguar yjet nga mbrëmja deri në mëngjes, për të parë se çfarë do të ishte personazhi i vitit në lidhje me shirat, dhe ai ishte i vetëm ndërsa rrinte dhe vëzhgonte.
17 Dhe një fjalë i erdhi në zemër dhe tha: "Të gjitha shenjat e yjeve, shenjat e hënës dhe të diellit janë të gjitha në duart e Zotit". Pse i kërkoj (ata)?
18 Po të dojë, bën të bjerë shi në mëngjes dhe në mbrëmje;
Dhe nëse dëshiron, e ndalon atë,
Dhe të gjitha gjërat janë në dorën e tij.'
19 Dhe ai u lut atë natë dhe tha:
"Perëndia im, Zoti Më i Larti, vetëm ti je Perëndia im,
Dhe ty dhe sundimin Tënd kam zgjedhur.
Dhe Ti i ke krijuar të gjitha gjërat,
Dhe të gjitha gjërat që janë vepër e duarve të tua.
20 Më çliro nga duart e shpirtrave të këqij që sundojnë mbi mendimet e zemrave të njerëzve,
Dhe të mos më largojnë nga Ti, o Perëndia im.
Dhe më forco mua dhe farën time përgjithmonë
Që këtej e tutje të mos devijojmë dhe përjetë.'
21 Dhe ai tha: "A duhet të kthehem në Ur të Kaldeasve që kërkojnë fytyrën time që të kthehem tek ata, a do të qëndroj këtu në këtë vend?". Rrugën e drejtë para Teje e begato atë në duart e robit Tënd që ai ta përmbushë (atë) dhe që unë të mos eci në mashtrimin e zemrës sime, o Zoti im.'
22 Dhe ai mbaroi së foluri dhe lutja, dhe vini re, fjala e Zotit iu dërgua nëpërmjet meje, duke thënë: 'Ngrihu nga vendi yt, nga fisi yt dhe nga shtëpia e atit tënd në një vend

që Unë do të të tregoj dhe do të të bëj një komb të madh e të shumtë.
23 Dhe unë do të të bekoj
Dhe emrin tënd do ta bëj të madh,
Dhe do të jesh i bekuar në tokë,
Dhe në ty do të bekohen të gjitha familjet e tokës,
Dhe unë do të bekoj ata që të bekojnë,
Dhe mallkoj ata që të mallkojnë ty.
24 Dhe unë do të jem një Perëndi për ty dhe për djalin tënd, për djalin e birit tënd dhe për gjithë pasardhësit e tu;
25 Dhe Zoti Perëndi tha: "Hape gojën dhe veshët e tij, që të dëgjojë dhe të flasë me gojën e tij, me gjuhën që është zbuluar". sepse ajo kishte pushuar nga goja e të gjithë bijve të njerëzve që nga dita e përmbysjes (e Babelit).
26 Dhe hapa gojën e tij, veshët dhe buzët e tij dhe fillova të flas me të në hebraisht në gjuhën e krijimit.
27 Dhe ai mori librat e etërve të tij, dhe këto ishin të shkruara në hebraisht, dhe i transkriptoi dhe filloi t'i studionte, dhe unë i bëra të njohur atij atë që nuk mundi (të kuptonte) dhe ai i studioi gjatë gjashtë muajve me shi.
28 Dhe ndodhi që në vitin e shtatë të javës së gjashtë [1953 AM] ai foli me të atin dhe e informoi se do të linte Haranin për të shkuar në tokën e Kanaanit për ta parë dhe për t'u kthyer tek ai.
29 Ati i tij Terah i tha: Shkoni në paqe:
Zoti i përjetshëm të drejtoftë rrugën tënde.
Dhe Zoti [(të jetë) me ty dhe të të ruajë nga çdo e keqe,
Dhe jepi ty hirin, mëshirën dhe favorin para atyre që të shohin,
Dhe asnjë nga bijtë e njerëzve të mos ketë pushtet mbi ty që të të dëmtojë;
Shkoni në paqe.
30 Dhe në qoftë se sheh një vend të këndshëm për të banuar për sytë e tu, çohu dhe më merr te ti dhe merr me vete Lotin, birin e Haranit, vëllait tënd, si birin tënd; Zoti qoftë me ty.
31 Dhe vëllai yt Nahor ik me mua derisa të kthehesh në paqe, dhe ne do të shkojmë të gjithë bashkë me ty".

KAPITULLI 13

1 Pastaj Abrami u nis nga Harani dhe mori Sarajn, gruan e tij, dhe Lotin, birin e vëllait të tij, Haranit, në vendin e Kanaanit; pastaj arriti në Ashur, shkoi në Sikem dhe banoi pranë një lisi të lartë.
2 Dhe pa, dhe ja, vendi ishte shumë i këndshëm nga hyrja e Hamathit deri në lisin e lartë.
3 Dhe Zoti i tha: "Unë do të të jap ty dhe pasardhësve të tu këtë vend".
4 Pastaj ndërtoi atje një altar dhe mbi të ofroi një olokaust Zotit që i ishte shfaqur.
5 Dhe u nis që andej në mal . . . Betheli në perëndim dhe Ai në lindje, dhe aty ngriti çadrën e tij.
6 Dhe ai pa dhe ja, toka ishte shumë e gjerë dhe e mirë, dhe mbi të rritej çdo gjë: hardhi, fiq dhe shegë, lisa dhe ileks, dhe terebinths dhe pemë vaji, dhe kedra, selvi, hurma dhe të gjitha pemët e fushës , dhe kishte ujë në male.
7 Dhe ai bekoi Zotin që e kishte nxjerrë nga Uri i Kaldeasve dhe e kishte sjellë në këtë vend.
8 Dhe ndodhi që në vitin e parë, në javën e shtatë, në hënën e re të muajit të parë, 1954 paradite, ai ndërtoi një altar mbi këtë mal dhe thirri emrin e Zotit: "Ti, Zoti i përjetshëm, je Perëndia im.'
9 Pastaj ofroi mbi altar një olokaust Zotit, që ai të ishte me të dhe të mos e braktiste tërë ditët e jetës së tij.
10 Pastaj u largua që andej dhe shkoi në jug, dhe arriti në Hebron dhe Hebroni u ndërtua në atë kohë, dhe banoi atje dy vjet, dhe shkoi (që andej) në tokën e jugut, në Bealoth dhe atje ishte zi buke në vend.
11 Dhe Abrami shkoi në Egjipt vitin e tretë të javës dhe banoi në Egjipt pesë vjet para se t'i hiqnin gruan.
12 Tani Tanais në Egjipt ishte ndërtuar në atë kohë shtatë vjet pas Hebronit.
13 Dhe ndodhi që kur Faraoni pushtoi Sarajn, gruan e Abramit, Zoti goditi Faraonin dhe shtëpinë e tij me plagë të mëdha për shkak të Sarajt, gruas së Abramit.
14 Dhe Abrami ishte shumë i lavdishëm për shkak të zotërimeve të tij në dele, bagëti, gomarë, kuaj, deve, shërbëtorë, shërbëtore dhe shumë argjend dhe ar. Edhe Loti, djali i vëllait të tij, ishte i pasur.
15 Dhe Faraoni ia ktheu Sarajn, gruan e Abramit, dhe ai e nisi nga vendi i Egjiptit dhe u nis për në vendin ku kishte ngritur çadrën e tij në fillim, në vendin e altarit, me Ain në në lindje dhe Bethelin në perëndim, dhe bekoi Zotin, Perëndinë e tij, që e kishte kthyer në paqe.
16 Dhe ndodhi që në jubileun e dyzet e një në vitin e tretë të javës së parë, [1963 AM] ai u kthye në këtë vend dhe ofroi mbi të një olokaust dhe thirri emrin e Zotit dhe tha: "Ti, Perëndia më i lartë, je Perëndia im në shekuj të shekujve".
17 Dhe në vitin e katërt të kësaj jave [1964 AM] Loti u nda prej tij dhe Loti banoi në Sodomë dhe njerëzit e Sodomës ishin jashtëzakonisht mëkatarë.
18 Dhe e hidhëroi në zemër që djali i vëllait të tij ishte ndarë prej tij; sepse ai nuk kishte fëmijë.
19 Në atë vit kur Loti u kap rob, Zoti i tha Abramit, pasi Loti u nda prej tij, në vitin e katërt të kësaj jave: "Ngri sytë e tu nga vendi ku banon, nga veriu dhe jugu, dhe drejt perëndimit dhe lindjes.
20 Sepse gjithë tokën që shikon do të të jap ty dhe pasardhësve të tu përgjithmonë dhe do t'i bëj farën tënde si rërën e detit; edhe sikur një njeri të numërojë pluhurin e tokës, fara jote nuk do të jetë të numëruara.
21 Çohu, ec (përmes tokës) në gjatësinë dhe gjerësinë e saj dhe shiko të gjitha; sepse unë do t'ia jap farës sate.' Pastaj Abrami shkoi në Hebron dhe banoi atje.
22 Dhe në këtë vit erdhën Kedorlaomeri, mbreti i Elamit, Amrafeli, mbret i Shinarit, Arioku, mbreti i Sellasarit, dhe Tergali, mbret i kombeve, dhe vranë mbretin e Gomorrës, dhe mbreti i Sodomës iku dhe shumë ranë. plagë në luginën e Siddimit, pranë Detit të Kripur.
23 Morën robër Sodomën, Adamin dhe Zeboimin, si dhe Lotin, birin e vëllait të Abramit, dhe tërë pasurinë e tij, dhe shkuan në Dan.
24 Dhe një që kishte shpëtuar erdhi dhe i tha Abramit se djali i vëllait të tij ishte zënë rob dhe (Abrami) armatosi shërbëtorët e shtëpisë së tij. . .
25 . . . . për Abramin dhe për farën e tij, një të dhjetën e frutave të para për Zotin, dhe Zoti e caktoi si një urdhër të përjetshëm që t'ua jepnin priftërinjve që i shërbenin para tij, që ta zotëronin përgjithmonë.

26 Dhe ky ligj nuk ka kufi ditësh; sepse ai ka caktuar për brezat që t'i japin Zotit të dhjetën e çdo gjëje, të farës, të verës, të vajit, të bagëtisë dhe të deleve.
27 Dhe ai ua dha priftërinjve të tij që të hanin dhe të pinë me gëzim para tij.
28 Atëherë mbreti i Sodomës iu afrua, u përkul para tij dhe tha: "Zoti ynë Abram, na jep shpirtrat që ke shpëtuar, por plaçka le të jetë jotja".
29 Dhe Abrami i tha: "Unë i ngre duart e mia drejt Shumë të Lartit Perëndi, që nga një fill te mbathja e këpucëve të mos marr asgjë nga ajo që është e jotja, që të mos thuash: "Unë e kam pasuruar Abramin". përveç asaj që kanë ngrënë të rinjtë dhe pjesën e burrave që erdhën me mua - Aner, Eschol dhe Mamre. Këta do të marrin pjesën e tyre.'

KAPITULLI 14

1 Pas këtyre gjërave, në vitin e katërt të kësaj jave, në hënën e re të muajit të tretë, fjala e Zotit iu drejtua Abramit në ëndërr, duke i thënë: "Mos ki frikë, Abram; Unë jam mbrojtësi yt dhe shpërblimi yt do të jetë jashtëzakonisht i madh.'
2 Dhe ai tha: "Zot, Zot, çfarë do të më japësh, duke qenë se jam pa fëmijë, dhe biri i Masekut, biri i shërbëtores sime, është Damasek Eliezeri; ai do të jetë trashëgimtari im dhe ti ke për mua. nuk u dha farë.'
3 Dhe ai i tha: 'Ky (njeriu) nuk do të jetë trashëgimtari yt, por ai që do të dalë nga zorrët e tua; ai do të jetë trashëgimtari yt.'
4 Dhe ai e nxori jashtë dhe i tha: "Shiko nga qielli dhe numëro yjet, nëse mund t'i numërosh".
5 Dhe ai shikoi nga qielli dhe pa yjet. Dhe ai i tha: "Kështu do të jetë pasardhja jote".
6 Dhe ai besoi në Zotin dhe kjo iu numërua për drejtësi.
7 Dhe ai i tha: "Unë jam Zoti që të nxora nga Uri i Kaldeasve, për të të dhënë vendin e Kananeasve për ta zotëruar përjetë; dhe unë do të jem Perëndia për ty dhe për pasardhësit e tu pas teje.'
8 Dhe ai tha: "Zot, Zot, nga mund ta di që do ta trashëgoj?".
9 Dhe ai i tha: "Më merr një mëshqerrë trevjeçare, një dhi trevjeçare, një dele trevjeçare, një turtull dhe një pëllumb".
10 Ai i mori të gjitha këto në mes të muajit dhe banoi në lisin e Mamres, afër Hebronit.
11 Dhe aty ndërtoi një altar dhe i ofroi të gjitha këto; pastaj derdhi gjakun e tyre mbi altar, i ndau në mes dhe i vuri njëri kundër tjetrit; por zogjtë nuk i ndanë.
12 Dhe zogjtë zbritën mbi copa dhe Abrami i përzuri dhe nuk i la zogjtë t'i preknin.
13 Dhe ndodhi që kur perëndoi dielli, një ekstazë ra mbi Abramin dhe ja! një tmerr i errësirës së madhe ra mbi të dhe i thanë Abramit: "Dije me siguri se pasardhësit e tu do të jenë të huaj në një tokë (që nuk është e tyre) dhe do t'i çojnë në skllavëri dhe do t'i mundojnë të katër njëqind vjet.
14 Unë do të gjykoj gjithashtu kombin të cilit do të jenë në skllavëri dhe pas kësaj ata do të dalin prej andej me shumë pasuri.
15 Dhe do të shkosh te etërit e tu në paqe dhe do të varrosesh në pleqëri të mbarë.
16 Por në brezin e katërt ata do të kthehen këtu; sepse paudhësia e Amorejve nuk është plotësuar ende".
17 Dhe ai u zgjua nga gjumi, u ngrit dhe dielli kishte perënduar; dhe pati një flakë dhe ja ! një furrë po tymonte dhe një flakë zjarri kalonte midis copave.
18 Dhe atë ditë Zoti bëri një besëlidhje me Abramin, duke i thënë: "Unë do t'i jap pasardhësve të tu këtë vend, nga lumi i Egjiptit deri në lumin e madh, lumin Eufrat, Kenitët, Kenezejtë, Kadmonitët, Perezejtë. dhe Refaimët, Fakoritët, Hivejtë, Amorejtë, Kananejtë, Girgashitët dhe jebusitët.
19 Dhe dita kaloi dhe Abrami ofroi copat, zogjtë, blatimet e tyre frutash dhe libacionet e tyre, dhe zjarri i përpiu.
20 Atë ditë lidhëm një besëlidhje me Abramin, ashtu siç kishim lidhur me Noeun në këtë muaj; dhe Abrami e rinovoi festën dhe dekretin për veten e tij përjetë.
21 Atëherë Abrami u gëzua dhe ia bëri të ditur të gjitha këto gjëra Sarajt, gruas së tij; dhe ai besoi se do të kishte farën, por ajo nuk lindi.
22 Dhe Saraj e këshilloi burrin e saj Abramin dhe i tha: "Shko te Agari, shërbëtorja ime egjiptiane; mbase do të ndërtoj një pasardhës për ty pranë saj".
23 Atëherë Abrami dëgjoi zërin e gruas së tij Saraj dhe i tha: "Bëje kështu". Dhe Saraj mori Agarën, shërbyesen e saj, egjiptase, dhe ia dha për grua burrit të saj Abramit.
24 Dhe ai hyri tek ajo, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi një djalë, dhe ai e quajti Ismael, në vitin e pestë të kësaj jave [1965 AM]; dhe ky ishte viti i tetëdhjetë e gjashtë në jetën e Abramit.

KAPITULLI 15

1 Dhe në vitin e pestë të javës së katërt të këtij jubileu, [1979 AM] në muajin e tretë, në mes të muajit, Abrami kremtoi festën e të korrave të para të grurit.
2 Pastaj ofroi mbi altar blatime të reja, prodhimet e para të prodhimit, Zotit, një mëshqerrë, një dhi dhe një dele mbi altar, si olokaust për Zotin; ofroi ofertat e tyre me fruta dhe libacionet e tyre mbi altar me temjan.
3 Dhe Zoti iu shfaq Abramit dhe i tha: "Unë jam Perëndia i Plotfuqishëm; miratoje veten para meje dhe bëhu i përsosur.
4 Do të bëj besëlidhjen time midis meje dhe teje dhe do të të shumoj jashtëzakonisht shumë".
5 Dhe Abrami ra me fytyrë për tokë, dhe Perëndia foli me të dhe tha:
6 "Ja, dekreti im është me ty,
Dhe ti do të jesh baba i shumë kombeve.
7 Emri yt nuk do të quhet më Abram,
Por emri yt që tani e tutje, përgjithmonë, do të jetë Abraham.
Unë të kam bërë ati i shumë kombeve.
8 Dhe unë do të të bëj shumë të madh,
Dhe unë do të të bëj në kombe,
Dhe prej teje do të dalin mbretër.
9 Dhe unë do të vendos besëlidhjen time midis meje dhe teje, dhe pasardhësve të tu pas teje, përgjatë brezave të tyre, si një besëlidhje e përjetshme, që të jem një Perëndi për ty dhe për pasardhësit e tu pas teje.
10 <Dhe do të të jap ty dhe pasardhësve të tu pas teje> vendin ku ke qenë i huaj, tokën e Kanaanit, që ti ta zotërosh përjetë, dhe unë do të jem Perëndia i tyre".
11 Dhe Zoti i tha Abrahamit: 'Dhe, sa për ty, zbato besëlidhjen time, ti dhe pasardhësit e tu pas teje; dhe rrethpreje çdo mashkull mes jush dhe rrethprej lafshën e tu

dhe kjo do të jetë një shenjë e një besëlidhjeje të përjetshme mes meje dhe teje.
12 Ditën e tetë do të rrethpreni fëmijën, çdo mashkull, brez pas brezi, atë që ka lindur në shtëpi ose që e keni blerë me para nga ndonjë i huaj që e keni blerë dhe që nuk është nga pasardhësit tuaj.
13 Kush ka lindur në shtëpinë tënde do të rrethpritet me siguri dhe ata që ti ke blerë me para do të rrethpriten dhe besëlidhja ime do të jetë në mishin tënd si një ligj i përjetshëm.
14 Dhe mashkulli i parrethprerë që nuk është rrethprerë në mishin e prepucit të tij ditën e tetë, ai shpirt do të shfaroset nga populli i tij, sepse ka thyer besëlidhjen time".
15 Dhe Perëndia i tha Abrahamit: "Sa për gruan tënde Saraj, emri i saj nuk do të quhet më Sarai, por emri i saj do të jetë Sara".
16 Unë do ta bekoj dhe do të të jap një djalë prej saj, dhe do ta bekoj, dhe ai do të bëhet një komb dhe mbretërit e kombeve do të dalin prej tij".
17 Atëherë Abrahami ra me fytyrë për tokë, u gëzua dhe tha në zemër të tij: "A duhet t'i lindë një djalë atij që është njëqind vjeç dhe a do të lindë Sara, e cila është nëntëdhjetë vjeç?".
18 Dhe Abrahami i tha Perëndisë: "Oh që Ismaeli të mund të jetonte para teje!"
19 Dhe Perëndia tha: 'Po, edhe Sara do të lindë një djalë dhe do t'ia vësh emrin Isak dhe unë do të vendos besëlidhjen time me të, një besëlidhje të përjetshme dhe për pasardhësit e tij pas tij.
20 Dhe për sa i përket Ismaelit, gjithashtu të kam dëgjuar, dhe ja, unë do ta bekoj, do ta bëj të madh dhe do ta shumoj jashtëzakonisht, dhe ai do të lindë dymbëdhjetë princa dhe unë do ta bëj një komb të madh.
21 Por unë do të lidh besëlidhjen time me Isakun, që Sara do të të lindë në këto ditë, vitin e ardhshëm.'
22 Dhe ai e ndërpreu bisedën me të dhe Perëndia u largua nga Abrahami.
23 Dhe Abrahami veproi siç i kishte thënë Perëndia dhe mori birin e tij Ismaelin dhe të gjithë ata që kishin lindur në shtëpinë e tij dhe që kishte blerë me paratë e tij, çdo mashkull në shtëpinë e tij, dhe rrethpreu mishin e prepucit të tyre. .
24 Dhe po atë ditë Abrahami u rrethpre, dhe bashkë me të u rrethprenë të gjithë njerëzit e shtëpisë së tij, të lindurit në shtëpi dhe të gjithë ata që ai kishte blerë me para nga fëmijët e të huajit.
25 Ky ligj është për të gjitha brezat përgjithmonë; sepse është një urdhërim i përjetshëm, i shuguruar dhe i shkruar në pllakat qiellore.
26 Dhe kushdo që ka lindur dhe mishi i prepucit të të cilit nuk është rrethprerë ditën e tetë, nuk u përket bijve të besëlidhjes që Zoti bëri me Abrahamin, por bijve të shkatërrimit; nuk ka, për më tepër, mbi të ndonjë shenjë se ai është i Zotit, por (ai është i destinuar) të shkatërrohet dhe të vritet nga toka dhe të çrrënjoset nga toka, sepse ai ka thyer besëlidhjen e Zotit tonë. Zoti.
27 Sepse të gjithë engjëjt e pranisë dhe të gjithë engjëjt e shenjtërimit janë krijuar kështu që nga dita e krijimit të tyre dhe përpara engjëjve të pranisë dhe engjëjve të shenjtërimit Ai ka shenjtëruar Izraelin, që ata të jenë me të dhe me engjëjt e tij të shenjtë.
28 Dhe urdhëroji bijtë e Izraelit dhe lërini ata të respektojnë shenjën e kësaj besëlidhjeje për brezat e tyre si një urdhër të përjetshëm dhe ata nuk do të çrrënjosen nga vendi.
29 Sepse urdhri është caktuar për një besëlidhje, që ta zbatojnë përjetë midis gjithë bijve të Izraelit.
30 Për Ismaelin, bijtë e tij, vëllezërit e tij dhe Esaun, Zoti nuk bëri që t'i afroheshin dhe ai i zgjodhi jo sepse ishin bijtë e Abrahamit, sepse ai i njihte, por zgjodhi Izraelin që të ishte populli i tij.
31 Dhe ai e shenjtëroi dhe e mblodhi nga mesi i të gjithë fëmijëve të njerëzve; sepse ka shumë kombe dhe shumë popuj, dhe të gjithë janë të Tij, dhe mbi të gjithë Ai ka vendosur shpirtra në autoritet për t'i larguar ata nga Ai.
32 Por mbi Izraelin ai nuk caktoi asnjë engjëll apo frymë, sepse vetëm Ai është sundimtari i tyre dhe Ai do t'i ruajë dhe do t'i kërkojë nga dora e engjëjve të tij dhe e shpirtrave të tij dhe nga dora e të gjitha fuqive të tij, me qëllim që Ai t'i ruajë dhe t'i bekojë, dhe që ata të jenë të Tij dhe Ai të jetë i tyre që tani e tutje përgjithmonë.
33 Dhe tani unë të njoftoj se bijtë e Izraelit nuk do t'i qëndrojnë besnikë kësaj dekrete dhe nuk do t'i rrethprejnë bijtë e tyre sipas gjithë këtij ligji; sepse në mishin e rrethprerjes së tyre do ta heqin këtë rrethprerje të bijve të tyre dhe të gjithë, bijtë e Beliarit, do t'i lënë bijtë e tyre të parrethprerë ashtu siç kanë lindur.
34 Dhe do të ketë një zemërim të madh nga ana e Zotit kundër bijve të Izraelit. sepse ata e kanë braktisur besëlidhjen e Tij dhe janë larguar nga fjala e Tij, kanë provokuar e blasfemuar, për aq sa nuk zbatojnë urdhëresën e këtij ligji; sepse ata i kanë trajtuar gjymtyrët e tyre si johebrenjtë, që të mund të hiqen dhe të çrrënjosen nga toka. Dhe nuk do të ketë më falje apo falje për ta [kështu që të ketë falje dhe falje] për të gjithë mëkatin e këtij gabimi të përjetshëm.

KAPITULLI 16

1 Dhe në hënën e re të muajit të katërt, ne iu shfaqëm Abrahamit, në lisin e Mamres, biseduam me të dhe i njoftuam se Sara, gruaja e tij, do t'i jepte një djalë.
2 Dhe Sara qeshi, sepse dëgjoi që i kishim thënë këto fjalë me Abrahamin, e këshilluam; dhe ajo u frikësua dhe mohoi se kishte qeshur për këto fjalë.
3 Dhe ne i treguam emrin e djalit të saj, siç është caktuar dhe shkruar në pllakat qiellore (dmth.) Isak,
4 Dhe kur të ktheheshim tek ajo në një kohë të caktuar, ajo do të kishte një djalë.
5 Dhe në këtë muaj Zoti zbatoi gjykimet e tij mbi Sodomën, Gomorrën, Zeboimin dhe tërë krahinën e Jordanit, i dogji me zjarr dhe squfur dhe i shkatërroi deri në ditën e sotme, ashtu si i kam bërë unë. të shpallën të gjitha veprat e tyre, se janë jashtëzakonisht të ligj dhe mëkatarë, se ndoten dhe kryejnë kurvëri në mishin e tyre dhe bëjnë papastërti mbi dheu.
6 Dhe, në të njëjtën mënyrë, Perëndia do të gjykojë vendet ku ata kanë vepruar sipas papastërtisë së Sodomitëve, njësoj si gjykimi i Sodomës.
7 Por ne e shpëtuam Lotin; sepse Perëndisë iu kujtua Abrahami dhe e dërgoi nga mesi i përmbysjes.

8 Dhe ai dhe bijat e tij kryen mëkat mbi tokë, siç nuk kishte pasur në tokë që nga ditët e Adamit deri në kohën e tij; sepse burri ishte shtrirë me vajzat e tij.
9 Dhe, vini re, u urdhërua dhe u gdhend në lidhje me të gjithë farën e tij, në pllakat qiellore, për t'i hequr dhe për t'i çrrënjosur dhe për të zbatuar gjykimin mbi ta si gjykimi i Sodomës dhe për të mos lënë asnjë farë njeriu në tokë në ditën e dënimit.
10 Në këtë muaj Abrahami u nis nga Hebroni, u nis dhe banoi midis Kadeshit dhe Shurit, në malet e Gerarit.
11 Në mes të muajit të pestë, ai u largua që andej dhe banoi në pusin e betimit.
12 Dhe në mes të muajit të gjashtë Zoti vizitoi Sarën dhe i bëri ashtu siç i kishte thënë dhe ajo u ngjiz.
13 Ajo lindi një djalë në muajin e tretë dhe në mes të muajit, në kohën për të cilën Zoti i kishte folur Abrahamit, në festën e të korrave të para, lindi Isaku.
14 Dhe Abrahami rrethpreu birin e tij ditën e tetë; ishte i pari që u rrethpre, sipas besëlidhjes së caktuar përjetë.
15 Dhe në vitin e gjashtë të javës së katërt erdhëm te Abrahami, te Pusi i Betimit dhe iu shfaqëm [siç i kishim thënë Sarës që të ktheheshim tek ajo dhe ajo do të mbetej shtatzënë me një djalë.
16 Dhe ne u kthyem në muajin e shtatë dhe gjetëm Sarën me fëmijë përpara nesh] dhe e bekuam dhe i njoftuam të gjitha gjërat që ishin dekretuar për të, që ai të mos vdiste derisa të lindte gjashtë djem të tjerë. dhe duhet t'i shohë (ata) para se të vdiste; por (që) në Isak duhet të thirret emri dhe fara e tij:
17 Dhe (që) të gjithë pasardhësit e bijve të tij të jenë johebrenj dhe të llogariten me johebrenjtë; por nga bijtë e Isakut dikush duhet të bëhet një pasardhës i shenjtë dhe nuk duhet të llogaritet ndër johebrenjtë.
18 Sepse ai do të bëhej pjesa e Shumë të Lartit dhe gjithë pasardhësit e tij kishin rënë në zotërimin e Perëndisë, që të ishte për Zotin një popull për zotërimin (e Tij) mbi të gjitha kombet dhe që të bëhej një mbretëri dhe priftërinj dhe një komb i shenjtë.
19 Dhe ne u nisëm dhe i njoftuam Sarës të gjitha ato që i kishim thënë dhe të dy u gëzuan me një gëzim jashtëzakonisht të madh.
20 Dhe aty ndërtoi një altar për Zotin që e kishte çliruar dhe që e gëzonte në tokën e tij të huaj, dhe kremtoi një festë gëzimi në këtë muaj shtatë ditë, pranë altarit që kishte ndërtuar në Pusi i Betimit.
21 Ai ndërtoi kasolle për vete dhe për shërbëtorët e tij në këtë festë dhe ishte i pari që kremtoi festën e Kasolleve mbi tokë.
22 Dhe gjatë këtyre shtatë ditëve ai sillte çdo ditë në altar një olokaust për Zotin, dy qe, dy desh, shtatë dele dhe një cjap si flijim për mëkatin, me qëllim që të shlyente me këtë olokaust për veten dhe për pasardhësit e tij. .
23 Dhe si ofertë falënderimi, shtatë desh, shtatë keca, shtatë dele dhe shtatë cjep, me ofertat e tyre frutash dhe libacionet e tyre; dhe tymosi gjithë dhjamin e tij mbi altar, një ofertë e zgjedhur për Zotin, me erë të këndshme.
24 Dhe në mëngjes dhe në mbrëmje digjte lëndë aromatike: temjan, galban, skate, nardë, mirrë, aromë dhe kostume; të gjitha këto shtatë ai i ofroi, të grimcuara, të përziera në pjesë të barabarta (dhe) të pastra.
25 Dhe kremtoi këtë festë shtatë ditë, duke u gëzuar me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt, ai dhe të gjithë ata që ishin në shtëpinë e tij, dhe nuk kishte me të asnjë të huaj, as të parrethprerë.
26 Dhe ai bekoi Krijuesin e tij që e krijoi në brezin e tij, sepse e kishte krijuar sipas dëshirës së tij; sepse Ai e dinte dhe e kuptoi se prej tij do të lindte bima e drejtësisë për brezat e përjetshëm dhe prej tij një farë e shenjtë, që të bëhej si Ai që kishte krijuar të gjitha gjërat.
27 Dhe ai bekoi dhe u gëzua, dhe e quajti këtë festë festë e Zotit, një gëzim i pëlqyer nga Shumë i Larti Perëndi.
28 Dhe ne e bekuam atë përjetë dhe të gjithë pasardhësit e tij pas tij në të gjitha brezat e tokës, sepse ai kremtoi këtë festë në kohën e saj, sipas dëshmisë së pllakave qiellore.
29 Për këtë arsye në pllakat qiellore në lidhje me Izraelin është caktuar që ata të kremtojnë festën e Kasolleve shtatë ditë me gëzim, në muajin e shtatë, të pëlqyer përpara Zotit - një statut i përjetshëm për brezat e tyre çdo vit.
30 Dhe për këtë nuk ka kufi ditësh; sepse është caktuar për gjithnjë në lidhje me Izraelin që ata të kremtojnë, të banojnë në kasolle, të vendosin kurora mbi kokat e tyre dhe të marrin degë me gjethe dhe shelgje nga përrua.
31 Pastaj Abrahami mori degë palmash dhe fruta të bukura, dhe çdo ditë, shtatë herë në mëngjes, duke shkuar rreth altarit me degët, në mëngjes, lavdëronte dhe falënderonte Perëndinë e tij për çdo gjë me gëzim.

KAPITULLI 17

1 Dhe në vitin e parë të javës së pestë Isaku u zvordh në këtë jubile, [1982] dhe Abrahami shtroi një banket të madh në muajin e tretë, ditën që djali i tij Isaku u zvordh.
2 Dhe Ismaeli, biri i Agarit, egjiptasja, ishte në vend të Abrahamit, atit të tij, dhe Abrahami u gëzua dhe bekoi Perëndinë, sepse kishte parë bijtë e tij dhe nuk kishte vdekur pa fëmijë.
3 Dhe iu kujtuan fjalët që i kishte thënë në ditën kur Loti ishte ndarë prej tij dhe u gëzua sepse Zoti i kishte dhënë farë mbi tokë për të trashëguar tokën dhe ai bekoi me gjithë gojën e tij Krijuesin të të gjitha gjërave.
4 Dhe Sara pa Ismaelin duke luajtur dhe duke kërcyer, dhe Abrahami duke u gëzuar me një gëzim të madh, dhe u bë xheloze për Ismaelin dhe i tha Abrahamit: "Përzë këtë skllave dhe djalin e saj; sepse djali i kësaj skllave nuk do të jetë trashëgimtar me djalin tim, Isakun.'
5 Dhe kjo gjë ishte e hidhur në sytë e Abrahamit, për shkak të shërbëtores së tij dhe për shkak të djalit të tij, që ai t'i dëbonte prej tij.
6 Dhe Perëndia i tha Abrahamit: "Mos u hidhëroftë për ty për shkak të fëmijës dhe të skllaves; në të gjitha ato që të ka thënë Sara, zbato fjalët e saj dhe bëj (ato); sepse emri dhe pasardhësit e tu do të quhen me Isakun.
7 Por birin e kësaj skllave do ta bëj një komb të madh, sepse është nga pasardhësit e tu".
8 Dhe Abrahami u ngrit herët në mëngjes, mori bukë dhe një calik me ujë, i vuri mbi shpatullat e Agarës dhe të fëmijës dhe e la të shkojë.
9 Dhe ajo u nis dhe endej në shkretëtirën e Beer-Shebës, dhe uji në shishe u harxhua, dhe fëmija pati etje dhe nuk mundi të vazhdonte më tej dhe ra përmbys.
10 E ëma e mori, e hodhi poshtë një ulliri dhe shkoi e uli përballë tij, në një distancë prej një harku; sepse ajo tha: "Të mos shoh vdekjen e fëmijës tim" dhe, ndërsa ishte ulur, ajo qau.

11 Dhe një engjëll i Perëndisë, një nga të shenjtët, i tha: "Pse po qan, Hagar?". Çohu, merre fëmijën dhe mbaje në dorë; sepse Perëndia e dëgjoi zërin tënd dhe e pa fëmijën.'
12 Ajo hapi sytë dhe pa një pus uji, shkoi e mbushi shishen me ujë dhe i dha të pijë fëmijës së saj, dhe ajo u ngrit dhe shkoi në shkretëtirën e Paranit.
13 Dhe fëmija u rrit dhe u bë harkëtar, dhe Perëndia ishte me të dhe nëna e tij e mori për grua nga bijat e Egjiptit.
14 Dhe ajo i lindi një djalë, të cilit ai e quajti Nebajoth; sepse ajo tha: "Zoti ishte afër meje kur e thirra".
15 Dhe ndodhi që në javën e shtatë, në vitin e parë të saj, [2003 AM] në muajin e parë të këtij jubileu, më dymbëdhjetë të këtij muaji, u dëgjuan zëra në qiell për Abrahamin, që ai ishte besnik në të gjitha se ai i tha atij dhe se ai e donte Zotin dhe se në çdo pikëllim ishte besnik.
16 Dhe princi Mastêmâ erdhi dhe tha përpara Perëndisë: "Ja, Abrahami e do birin e tij Isakun dhe i pëlqen më shumë se çdo gjë tjetër; Ftoji ta ofrojë si olokaust mbi altar dhe do të shikosh nëse do ta zbatojë këtë urdhër dhe do ta kuptosh nëse është besnik në çdo gjë që do ta provosh.
17 Dhe Zoti e dinte që Abrahami ishte besnik në të gjitha mundimet e tij; sepse ai e kishte vënë në provë përmes vendit të tij dhe me zi buke, e kishte vënë në provë me pasurinë e mbretërve dhe e kishte provuar sërish nëpërmjet gruas së tij, kur ajo u shkëput (prej tij) dhe me rrethprerje; dhe e kishte vënë në provë nëpërmjet Ismaelit dhe shërbëtores së tij Agarit, kur i nisi.
18 Dhe në çdo gjë që e kishte vënë në provë, ai u gjet besnik dhe shpirti i tij nuk ishte i paduruar dhe nuk vononte të vepronte; sepse ishte besnik dhe e donte Zotin.

KAPITULLI 18

1 Dhe Perëndia i tha: "Abraham, Abraham"; dhe ai tha: "Ja, jam unë".
2 Ai tha: "Merr birin tënd të dashur, Isaku, që do, shko në krahinën e lartë dhe ofroje në një nga malet që do të të tregoj".
3 Dhe ai u ngrit herët në mëngjes, shaloi gomarin e tij, mori me vete dy të rinjtë e tij dhe birin e tij Isakun, preu drutë e olokaustit, dhe shkoi në atë vend ditën e tretë dhe pa vendi larg.
4 Pastaj arriti te një pus uji dhe u tha të rinjve të tij: "Qëndroni këtu me gomarin, dhe unë dhe djaloshi do të shkojmë atje dhe, kur të kemi adhuruar, do të kthehemi tek ju".
5 Pastaj mori drutë e olokaustit dhe ia vuri mbi Isakun, birin e tij, mori në dorë zjarrin dhe thikën dhe shkuan të dy bashkë në atë vend.
6 Dhe Isaku i tha të atit: "Atë!". dhe ai tha: "Ja ku jam, biri im". Dhe ai i tha: "Shiko zjarrin, thikën dhe drurin; po ku është delet për olokaustin, o baba?'
7 Ai tha: "Perëndia do të sigurojë për vete një dele si olokaust, biri im". Dhe ai iu afrua vendit të malit të Perëndisë.
8 Pastaj ndërtoi një altar, i vendosi drutë mbi altar, lidhi birin e tij Isakun, e vendosi mbi drurin që ishte mbi altar dhe shtriu dorën për të marrë thikën për të vrarë birin e tij Isak.
9 Dhe unë qëndrova para tij dhe përpara princit Mastêmâ, dhe Zoti tha: "Futjuni të mos vendosë dorën mbi djaloshin dhe të mos i bëjë asgjë, sepse kam treguar se ai ka frikë nga Zoti".
10 Dhe unë e thirra nga qielli dhe i thashë: "Abraham, Abraham!" dhe ai u tmerrua dhe tha: "Ja, (këtu) jam unë".
11 Dhe unë i thashë: 'Mos e vendos dorën mbi djaloshin dhe mos i bëj asgjë; sepse tani kam treguar se ti ke frikë nga Zoti dhe nuk më ke refuzuar birin tënd, birin tënd të parëlindur.'
12 Dhe princi Mastêmâ u turpërua; dhe Abrahami ngriti sytë dhe shikoi, dhe ja një dash i kapur. . . nga brirët e tij, dhe Abrahami shkoi, mori dashin dhe e ofroi si olokaust në vend të të birit.
13 Dhe Abrahami e quajti atë vend "Zoti e pa", kështu që thuhet në malin që Zoti ka parë: ky është mali i Sionit.
14 Dhe Zoti e thirri Abrahamin me emrin e tij për herë të dytë nga qielli, pasi na bëri të dukemi se i flisnim në emër të Zotit.
15 Dhe ai tha: "Unë jam betuar në veten time", thotë Zoti, "Sepse ti e bëre këtë gjë dhe nuk më ke refuzuar birin tënd, birin tënd të dashur, që në bekimin tim do të të bekoj dhe duke u shumuar do të shumëzoje farën tënde. Si yjet e qiellit dhe si rëra që është në breg të detit. Dhe pasardhësit e tu do të trashëgojnë qytetet e armiqve të tij,
16 Dhe në farën tënde do të bekohen të gjitha kombet e tokës; Sepse i binde zërit tim dhe unë u kam treguar të gjithëve se më je besnik në të gjitha ato që të kam thënë: Shko në paqe.'
17 Dhe Abrahami shkoi te të rinjtë e tij, dhe ata u ngritën dhe shkuan së bashku në Beer-Sheba, dhe Abrahami [2010 AM] banoi pranë Pusit të Betimit.
18 Dhe kremtoi këtë festë çdo vit, shtatë ditë me gëzim, dhe e quajti festën e Zotit, sipas shtatë ditëve në të cilat shkoi dhe u kthye në paqe.
19 Dhe, si rrjedhim, është shuguruar dhe shkruar në pllakat qiellore për Izraelin dhe farën e tij që ta kremtojnë këtë festë shtatë ditë me gëzimin e festës.

KAPITULLI 19

1 Dhe në vitin e parë të javës së parë të jubileut dyzet e dytë, Abrahami u kthye dhe banoi përballë Hebronit, domethënë Kirjath Arba, dy javë vjetësh.
2 Dhe në vitin e parë të javës së tretë të këtij jubileu u plotësuan ditët e jetës së Sarës dhe ajo vdiq në Hebron.
3 Dhe Abrahami shkoi për të mbajtur zi për të dhe për ta varrosur; dhe ai u gjet i durueshëm në këtë dhe nuk u shqetësua.
4 Sepse me durim shpirti ai bisedoi me bijtë e Hethit, me qëllim që t'i jepnin një vend ku të varroste të vdekurit e tij.
5 Dhe Zoti i dha hir përpara të gjithë atyre që e panë, dhe ai iu lut me butësi bijve të Hethit, dhe ata i dhanë vendin e shpellës së dyfishtë përballë Mamres, që është Hebroni, për katërqind monedha argjendi.
6 Dhe ata iu lutën duke thënë: "Ne do të të japim për asgjë; por ai nuk donte t'ua hiqte atë nga duart për asgjë, sepse ai ua dha çmimin e vendit, paratë plotësisht, dhe u përkul para tyre dy herë, dhe pas kësaj i varrosi të vdekurit e tij në shpellën e dyfishtë.
7 Dhe të gjitha ditët e jetës së Sarës ishin njëqind e njëzet e shtatë vjet, domethënë dy jubile, katër javë dhe një vit; këto janë ditët e viteve të jetës së Sarës.

8 Ky është sprova e dhjetë me të cilën u vu në provë Abrahami dhe u gjet besnik, i durueshëm në shpirt.
9 Dhe ai nuk tha asnjë fjalë në lidhje me thashethemet në vend se Perëndia kishte thënë se do t'ia jepte atij dhe pasardhësve të tij pas tij, dhe luti një vend atje për të varrosur të vdekurit e tij; sepse ai u gjet besnik dhe u regjistrua në pllakat qiellore si miku i Perëndisë.
10 Dhe në vitin e katërt ai mori një grua për birin e tij Isak dhe quhej Rebeka [2020 AM] [e bija e Bethuelit, birit të Nahorit, vëllait të Abrahamit] motra e Labanit dhe e bija e Bethuelit; dhe Bethueli ishte i biri i Melkës, gruaja e Nahorit, vëllait të Abrahamit.
11 Pastaj Abrahami mori një grua të tretë, e cila quhej Keturah, nga bijat e shërbëtorëve të shtëpisë së tij, sepse Agari kishte vdekur përpara Sarës. Dhe ajo i lindi gjashtë djem: Zimramin, Jokshanin, Medanin, Madianin, Ishbakun dhe Shuahin brenda dy javësh.
12 Në javën e gjashtë, në vitin e dytë, Rebeka i lindi Isakut dy djem, Jakobin dhe Esaun,
13 Dhe [2046 AM] Jakobi ishte një njeri i qetë dhe i drejtë, dhe Esau ishte i egër, njeri i fushës dhe leshtar, dhe Jakobi banonte në çadra.
14 Dhe të rinjtë u rritën dhe Jakobi mësoi të shkruante; por Esau nuk mësoi, sepse ishte njeri i fushës dhe gjuetar, mësoi luftën dhe të gjitha veprat e tij ishin të egra.
15 Dhe Abrahami e donte Jakobin, por Isaku e donte Esaun.
16 Dhe Abrahami pa veprat e Esaut dhe e kuptoi që emri dhe pasardhësit e tij do të quheshin në Jakob; dhe thirri Rebekën dhe dha urdhër për Jakobin, sepse e dinte që edhe ajo e donte Jakobin shumë më tepër se Esaun.
17 Dhe ai i tha asaj: Bija ime, ruaj birin tim Jakob, sepse ai do të jetë në vendin tim në tokë dhe si një bekim në mes të fëmijëve të njerëzve dhe për lavdinë e gjithë farës së Semit .
18 Sepse unë e di që Zoti do ta zgjedhë atë që të jetë një popull për zotërim për veten e tij, mbi të gjithë popujt që janë mbi faqen e dheut.
19 Dhe ja, djali im Isaku e do Esaun më shumë se Jakobin, por unë e shoh që ti e do vërtet Jakobin.
20 Shtoje edhe më shumë mirësinë tënde ndaj tij dhe sytë e tu qofshin mbi të në dashuri; Sepse ai do të jetë një bekim për ne në tokë që tani e tutje në të gjitha brezat e tokës.
21 Duart e tua qofshin të forta dhe zemra jote le të gëzohet te birin tënd Jakob; Sepse unë e kam dashur atë përtej të gjithë bijve të mi. Ai do të jetë i bekuar përjetë dhe pasardhësit e tij do të mbushin tërë tokën.
22 Në qoftë se një njeri mund të numërojë rërën e tokës, do të numërohen edhe pasardhësit e tij.
23 Dhe të gjitha bekimet me të cilat Zoti më ka bekuar mua dhe pasardhësit e mi do t'i përkasin gjithmonë Jakobit dhe farës së tij.
24 Dhe në pasardhësit e tij do të bekohet emri im dhe emri i etërve të mi: Semit, Noabit, Enokut, Mahalaleelit, Enosit, Sethit dhe Adamit.
25 Dhe këto do të shërbejnë për të hedhur themelet e qiellit, për të forcuar tokën dhe për të ripërtërirë të gjithë ndriçuesit që janë në kupë qiellore.
26 Dhe thirri Jakobin para syve të nënës së tij Rebekës, e puthi, e bekoi dhe tha:
27 Jakobi, biri im i dashur, të cilin shpirti im e do, Zoti të bekoftë nga lart kupa qiellore dhe të dhëntë të gjitha bekimet me të cilat ai bekoi Adamin, Enokun, Noeun dhe Semin; dhe të gjitha gjërat për të cilat ai më tha dhe të gjitha gjërat që ai premtoi se do të më jepte, le të lidhet me ty dhe me farën tënde përgjithmonë, sipas ditëve të qiellit mbi tokë.
28 Dhe Frymat e Mastêma nuk do të sundojnë mbi ty as mbi pasardhësit e tu për të të larguar nga Zoti, që është Perëndia yt, tani e tutje përgjithmonë.
29 Dhe Zoti Perëndi qoftë për ty dhe për ty bir të parëlindur, dhe për popullin gjithmonë.
30 Shko në paqe, biri im.' Dhe të dy dolën bashkë nga Abrahami.
31 Rebeka e donte Jakobin me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt, shumë më tepër se Esaun; por Isaku e donte Esaun shumë më tepër se Jakobin.

KAPITULLI 20

1 Dhe në jubileun e dyzet e dytë, në vitin e parë të javës së shtatë, Abrahami thirri Ismaelin, [2052 (2045?) AM] dhe dymbëdhjetë djemtë e tij, Isaku dhe dy djemtë e tij dhe gjashtë djemtë e Keturahut, dhe djemtë e tyre.
2 Dhe ai i urdhëroi ata që të ndiqnin rrugën e Zotit; që ata duhet të punojnë drejtësinë dhe të duan secili të afërmin e tij dhe të veprojnë në këtë mënyrë mes të gjithë njerëzve; që secili prej tyre të ecë në lidhje me ta në mënyrë që të bëjë gjykimin dhe drejtësinë mbi tokë.
3 që të rrethpriteshin bijtë e tyre, sipas besëlidhjes që kishte bërë me ta, dhe të mos devijonin djathtas ose majtas nga të gjitha shtigjet që Zoti na kishte urdhëruar; dhe që ne të ruhemi nga çdo kurvëri dhe papastërti, [dhe të heqim dorë nga mesi ynë çdo kurvëri dhe papastërti].
4 Dhe në qoftë se ndonjë grua ose shërbëtore kryen kurvëri mes jush, digjni me zjarr dhe le të mos kurvërojnë me të sipas syve dhe zemrës së tyre; dhe të mos marrin për vete gra nga bijat e Kanaanit; sepse fara e Kanaanit do të shkulet nga toka.
5 Dhe u tregoi atyre për gjykimin e gjigantëve dhe për gjykimin e Sodomitëve, se si ata ishin gjykuar për shkak të ligësisë së tyre dhe se si kishin vdekur për shkak të kurvërisë së tyre, të papastërtisë dhe të prishjes së ndërsjellë nëpërmjet kurvërisë.
6 "Dhe ruhuni nga çdo kurvëri dhe papastërti dhe nga çdo ndotje mëkati, që të mos e bëni emrin tonë mallkim dhe tërë jetën tuaj një fëshfërimë, dhe të gjithë bijtë tuaj të shkatërrohen nga shpata dhe të bëheni të mallkuar si Sodoma. , dhe gjithë mbetja jote si bijtë e Gomorrës.
7 Unë ju bëj thirrje, bijtë e mi, ta doni Perëndinë e qiellit dhe të qëndroni pas të gjitha urdhërimeve të tij. Dhe mos ecni pas idhujve të tyre dhe pas papastërtive të tyre,
8 Dhe mos bëni perëndi të shkrirë ose të gdhendur; Sepse janë kotësi dhe në to nuk ka frymë; Sepse ato janë vepër e duarve (të njerëzve), dhe të gjithë ata që kanë besim tek ata nuk kanë besim në asgjë.
9Mos u shërbeni atyre dhe mos i adhuroni, por shërbejini Perëndisë Shumë të Lartit dhe adhurojeni vazhdimisht; shpresoni gjithmonë në fytyrën e tij dhe bëni drejtësi dhe drejtësi përpara tij, që ai të kënaqet me ju dhe t'ju japë mëshirën e tij. Dhe të lëshojë shi mbi ty mëngjes e mbrëmje, dhe beko të gjitha veprat e tua që ke bërë mbi tokë, beko bukën tënde dhe ujin tënd dhe beko frytin e barku dhe fryti i tokës sate, kopetë e bagëtisë sate dhe kopetë e deleve të tua.

10 Dhe do të jeni një bekim mbi tokë, dhe të gjitha kombet e dheut do t'ju dëshirojnë dhe do t'i bekoni bijtë tuaj në emrin tim, që të bekohen si unë.
11 Ai i dha Ismaelit, bijve të tij dhe bijve të Keturahut dhurata dhe ia largoi birit të tij Isak, dhe ai ia dha të gjitha birit të tij Isak.
12 Dhe Ismaeli, bijtë e tij, dhe bijtë e Keturahut dhe bijtë e tyre, shkuan bashkë dhe u vendosën nga Parani deri në hyrje të Babilonisë, në të gjithë vendin që është në lindje, përballë shkretëtirës.
13 Dhe këta u përzien me njëri-tjetrin dhe u quajtën Arabë dhe Ismaelitë.

KAPITULLI 21

1 Dhe në vitin e gjashtë të javës së shtatë të këtij jubileu, Abrahami thirri birin e tij Isakun dhe [2057 (2050?) AM] e urdhëroi duke thënë: "U plak dhe nuk e di ditën e vdekjes sime dhe jam plot me ditet e mia.
2 Dhe vini re, unë jam njëqind e shtatëdhjetë e pesë vjeç dhe gjatë gjithë ditëve të jetës sime kam kujtuar Zotin dhe kam kërkuar me gjithë zemër të bëj vullnetin e tij dhe të eci me drejtësi në të gjitha rrugët e tij.
3 Shpirti im i ka urryer idhujt, <dhe kam përçmuar ata që u kanë shërbyer dhe kam dhënë zemrën dhe shpirtin tim> që të mund të kujdesem të bëj vullnetin e Atij që më krijoi.
4 Sepse ai është Perëndia i gjallë, ai është i shenjtë dhe besnik, dhe ai është i drejtë përtej çdo gjëje; sepse Perëndia është i drejtë dhe ekzekuton gjykimin mbi të gjithë ata që shkelin urdhërimet e tij dhe përçmojnë besëlidhjen e tij.
5 Dhe ti, biri im, zbato urdhërimet e tij, dekretet e tij dhe dekretet e tij, dhe mos ec sipas gjërave të neveritshme, sipas shëmbëlltyrave të gdhendura dhe sipas shëmbëlltyrave të shkrirë.
6 Mos hani gjak as nga kafshët, as nga bagëtia, as nga zogjtë që fluturojnë në qiell.
7 Dhe në qoftë se vrisni një viktimë si flijim falenderimi të pranueshëm, vriteni dhe derdhni gjakun e tij mbi altar dhe gjithë yndyrën e blatimit mbi altar me miell të mirë dhe blatim ushqimor të përzier me vaj, me libacionin e tij - ofroni të gjitha bashkë mbi altarin e olokausteve; është një erë e këndshme përpara Zotit.
8 Dhe do të ofrosh dhjamin e flijimit të falënderimit mbi zjarrin që është mbi altar, dhjamin që ndodhet në bark, gjithë dhjamin mbi të brendshmet dhe të dy veshkat dhe gjithë dhjamin që është mbi do t'i heqësh bashkë me veshkat mbi ijët dhe mëlçinë.
9 Dhe ofroni të gjitha këto si një erë të këndshme të pëlqyer përpara Zotit, me blatimin e tij ushqimor dhe me libacionin e tij, si një erë të këndshme, bukën e ofertës për Zotin.
10 Hani mishin e tij atë ditë dhe ditën e dytë, dhe ditën e dytë të mos perëndojë dielli deri sa të hahet dhe të mos mbetet asgjë për ditën e tretë; sepse nuk është e pranueshme [sepse nuk miratohet] dhe të mos hahet më, dhe të gjithë ata që hanë prej saj do të bëjnë mëkat mbi vete; sepse kështu e kam gjetur të shkruar në librat e paraardhësve të mi, në fjalët e Enokut dhe në fjalët e Noeut.
11 Dhe mbi të gjitha ofertat e tua do të hedhësh kripë dhe kripa e besëlidhjes nuk do të mungojë në të gjitha ofertat e tua përpara Zotit.
12 Dhe për sa i përket drurit të flijimeve, ruhuni që të mos sillni dru (të tjerë) për altarin përveç këtyre: selvi, gji, bajame, bredhi, pisha, kedri, savini, fiku, ulliri, mirrë, dafina, aspalathus.
13 Dhe prej këtyre llojeve të drurit shtrihen mbi altarin nën sakrificën, të tilla që janë provuar për nga pamja e tyre, dhe mos vendosni (për të) asnjë dru të çarë ose të errët, (por) të fortë dhe të pastër, pa të meta, një zë. dhe rritje të re; dhe mos vendosni dru të vjetër, [sepse aroma e tij është zhdukur] sepse në të nuk ka më erë si më parë.
14 Përveç këtyre llojeve të drurit, nuk ka asnjë tjetër që do të vendosësh (mbi altar), sepse aroma shpërndahet dhe aroma e tij nuk ngjitet në qiell.
15 Zbato këtë urdhërim dhe bëje, biri im, që të jesh i drejtë në të gjitha veprat e tua.
16 Dhe ji gjithmonë i pastër në trupin tënd dhe lahu me ujë para se të afrohesh për të ofruar në altar, dhe laji duart dhe këmbët para se t'i afrohesh altarit; dhe kur të kesh mbaruar flijimin, laji përsëri duart dhe këmbët.
17 Dhe të mos shfaqet gjak mbi ju, as mbi rrobat tuaja; Ji i kujdesshëm, biri im, nga gjaku, tregohu shumë i kujdesshëm; mbulojeni me pluhur.
18 Dhe mos hani gjak, sepse ai është shpirti; mos ha gjak çfarëdo.
19 Dhe mos merrni dhurata për gjakun e njeriut, që të mos derdhet pa u ndëshkuar, pa gjyq; sepse gjaku që derdhet është ai që e bën tokën të mëkatojë dhe toka nuk mund të pastrohet nga gjaku i njeriut përveçse me gjakun e atij që e derdhi.
20 Dhe mos merrni asnjë dhuratë ose dhuratë për gjakun e njeriut: gjak për gjak, që të jeni të pranuar përpara Zotit, Perëndisë Shumë të Larti; sepse Ai është mbrojtja e të mirëve dhe që të ruhesh nga çdo e keqe dhe që Ai të të shpëtojë nga çdo lloj vdekjeje.
21 Unë shoh, biri im, që të gjitha veprat e bijve të njerëzve janë mëkat dhe ligësi, dhe të gjitha veprat e tyre janë papastërti, neveri dhe ndotje, dhe nuk ka asnjë drejtësi midis tyre.
22 Ruhu, që të mos ecësh në rrugët e tyre, të mos ecësh në shtigjet e tyre dhe të mos mëkatosh deri në vdekje përpara Perëndisë Shumë të Lartit. Përndryshe, ai do të të fshehë fytyrën e tij, do të të japë përsëri në duart e shkeljes sate dhe do të të heqë rrënjë nga toka dhe pasardhësit e tu po ashtu nën qiellin dhe emri yt dhe pasardhësit e tu do të zhduken nga mbarë toka.
23 Largohu nga të gjitha veprat e tyre dhe nga çdo papastërti e tyre, respekto dekretin e Shumë të Lartit Perëndi, bëj vullnetin e tij dhe ji i drejtë në çdo gjë.
24 Dhe ai do të të bekojë në të gjitha veprat e tua dhe do të ngrejë prej teje një bimë drejtësie në mbarë dheun, në të gjitha brezat e dheut; dhe emri im dhe emri yt nuk do të harrohen përgjithmonë nën qiell.
25 Shko në paqe, biri im. Zoti Më i Larti, Perëndia im dhe Perëndia yt, të të forcojë të bësh vullnetin e tij dhe të bekojë të gjithë pasardhësit e tu dhe mbetjet e farës sate për breza të tërë, me të gjitha bekimet e drejta, që të jesh një bekim për gjithë toka.'
26 Dhe ai doli prej tij i gëzuar.

KAPITULLI 22

1 Dhe ndodhi që në javën e parë në jubileun e dyzet e katërt, në vitin e dytë, domethënë vitin në të cilin vdiq Abrahami, Isaku dhe Ismaeli erdhën nga Pusi i Betimit për të kremtuar festën e javëve. pra festa e të korrave të para - Abrahamit, babait të tyre dhe Abrahamit u gëzuan sepse kishin ardhur dy djemtë e tij.
2 Sepse Isaku kishte shumë prona në Beer-Sheba, dhe Isaku kishte zakon të shkonte të shihte pasurinë e tij dhe të kthehej tek i ati.
3 Në ato ditë Ismaeli erdhi të takojë të atin dhe u mblodhën të dy; dhe Isaku ofroi një flijim si olokaust dhe e paraqiti mbi altarin e atit të tij që kishte bërë në Hebron.
4 Pastaj ofroi një ofertë falënderimi dhe shtroi një festë gëzimi përpara Ismaelit, vëllait të tij. frytet e tokës, që ai të mund të hante dhe të bekonte Krijuesin e të gjitha gjërave para se të vdiste.
5 Edhe Isaku, me anë të Jakobit, i dërgoi Abrahamit një ofertë më të mirë falënderimi, që ai të hante dhe të pinte.
6 Dhe ai hëngri, piu dhe bekoi Perëndinë Më të Lartin, që krijoi qiejt dhe tokën, që krijoi të gjitha gjërat e majme të tokës dhe ua dha bijve të njerëzve, që ata të mund të hanë, të pinë dhe të bekojnë Krijuesi.
7 Dhe tani unë të falënderoj ty, Perëndia im, sepse më ke bërë të shoh këtë ditë; ja, unë jam njëqind e tre dhjetë e pesëmbëdhjetë vjeç, një plak dhe plot ditë, dhe të gjitha ditët e mia kanë qenë mua paqe.
8 Shpata e kundërshtarit nuk më ka mundur në të gjitha ato që më ke dhënë mua dhe bijve të mi gjatë gjithë ditëve të jetës sime deri më sot.
9 Zoti im, mëshira dhe paqja jote qofshin mbi shërbëtorin tënd dhe mbi pasardhësit e bijve të tij, që ata të mund të jenë për ty një komb i zgjedhur dhe një trashëgimi nga të gjitha kombet e tokës që tani e tutje në të gjitha ditët e brezat e tokës, në të gjitha shekujt.'
10 Dhe thirri Jakobin dhe i tha: 'Biri im Jakob, Perëndia i të gjithëve të bekoftë dhe të forcoftë të bësh drejtësinë dhe vullnetin e tij përpara tij, dhe le të të zgjedhë ty dhe pasardhësit e tu që të bëhesh një popull për trashëgiminë e tij sipas vullnetit të Tij gjithmonë.
11 Dhe ti, biri im, Jakob, afrohu dhe më puth.' Dhe ai iu afrua, e puthi dhe tha: "I bekuar qoftë biri im Jakobi, dhe të gjithë bijtë e Perëndisë Shumë të Lartit përjetë. Zoti të dhëntë farën e drejtësisë; Ai do të shenjtërojë disa nga bijtë e tu në mes të gjithë tokës; Kombet të të shërbejnë dhe të gjitha kombet të përkulen para farës sate.
12 Ji i fortë në prani të njerëzve dhe ushtro pushtet mbi gjithë pasardhësit e Sethit. Atëherë rrugët e tua dhe rrugët e bijve të tu do të shfajësohen, dhe ata do të bëhen një komb i shenjtë.
13 Shumë i Larti Perëndi të dhëntë të gjitha bekimet me të cilat më ka bekuar mua dhe me të cilat ka bekuar Noeun dhe Adamin; U prefshin mbi kokën e shenjtë të farës sate brez pas brezi.
14 Dhe të të pastrojë nga çdo paudhësi dhe papastërti, që të të falen të gjitha shkeljet; të cilën e ke kryer nga padija. Dhe Ai të forcoftë dhe të bekoftë. Dhe mund të trashëgosh gjithë tokën,
15 Dhe le të përtërijë besëlidhjen e tij me ty. që ti të jesh për të një komb në trashëgiminë e tij për të gjitha shekujt, dhe që ai të jetë për ty dhe për pasardhësit e tu një Perëndi në të vërtetën dhe drejtësinë në të gjitha ditët e tokës.
16 Dhe ti, biri im Jakob, mbaj mend fjalët e mia dhe respekto urdhërimet e Abrahamit, atit tënd: ndahu nga kombet dhe mos ha me ta; Sepse veprat e tyre janë të papastra dhe të gjitha rrugët e tyre janë ndotje, neveri dhe papastërti.
17 I ofrojnë flijimet e tyre të vdekurve, adhurojnë frymërat e liga dhe hanë mbi varre, dhe të gjitha veprat e tyre janë kotësi dhe kotësi.
18 Ata nuk kanë zemër të kuptojnë dhe sytë e tyre nuk shohin çfarë janë veprat e tyre dhe si gabojnë duke i thënë një copë druri: "Ti je Perëndia im" dhe një guri: "Ti je Zoti im dhe ti. je çliruesi im.' [Dhe ata nuk kanë zemër.]
19 Sa për ty, biri im Jakob, Shumë i Larti Perëndi të ndihmoftë dhe Perëndia i qiellit të bekoftë dhe të largoftë nga papastërtia e tyre dhe nga të gjitha gabimet e tyre.
20 Ki kujdes, biri im Jakob, të marrësh një grua nga ndonjë pasardhës e bijave të Kanaanit; Sepse gjithë fara e tij do të rrënjoset nga toka.
21 Sepse, për shkak të shkeljes së Kamit, Kanaani gaboi dhe gjithë pasardhësit e tij do të zhduken nga toka dhe gjithë mbetjet e saj, dhe askush që do të burojë prej tij nuk do të shpëtohet ditën e gjyqit.
22 Dhe si për të gjithë adhuruesit e idhujve dhe profanët
(a) Nuk do të ketë asnjë shpresë për ta në tokën e të gjallëve;
(b) Dhe nuk do të ketë kujtim për ta në tokë;
(c) Sepse ata do të zbresin në Sheol,
(d) Dhe në vendin e dënimit do të shkojnë,
Ashtu si bijtë e Sodomës u hoqën nga toka, kështu do të hiqen të gjithë ata që adhurojnë idhujt.
23 Mos ki frikë, biri im Jakob, dhe mos u tremb, o biri i Abrahamit. Shumë i Larti Perëndi të ruajtë nga shkatërrimi dhe të çliroftë nga të gjitha shtigjet e gabimit.
24 Unë e kam ndërtuar këtë shtëpi për veten time, që të mund ta vë emrin tim mbi të në tokë; të është dhënë ty dhe farës sate përgjithmonë; sepse ti do të ndërtosh shtëpinë time dhe do ta vendosësh emrin tim përpara Perëndisë përjetë; fara jote dhe emri yt do të qëndrojnë në të gjitha brezat e tokës".
25 Dhe ai pushoi së urdhëruari dhe bekuari.
26 Dhe të dy u shtrinë bashkë në një shtrat dhe Jakobi e zuri gjumi në kraharorin e Abrahamit, atit të atit të tij, dhe ai e puthi shtatë herë, dhe dashuria dhe zemra e tij u gëzuan për të.
27 Dhe ai e bekoi me gjithë zemër dhe tha: "Perëndia Më i Larti, Perëndia i të gjithëve dhe Krijuesi i të Gjithëve, që më nxori nga Uri i Kaldeasve që të më jepte këtë vend për ta trashëguar përjetë. dhe që unë të vendos një farë të shenjtë - i bekuar qoftë Shumë i Larti përjetë.'
28 Dhe ai bekoi Jakobin dhe tha: "Biri im, për të cilin gëzohem me gjithë zemrën time dhe dashurinë time, hiri dhe mëshira jote qoftë mbi të dhe mbi pasardhësit e tij gjithmonë.
29 Dhe mos e braktis atë, as mos e asgjësoni që këtej e tutje në ditët e përjetësisë, dhe sytë e tu qofshin mbi të dhe mbi farën e tij, që ti ta ruash, ta bekosh dhe ta shenjtërosh si komb për trashëgiminë tënde;
30 Dhe bekoje atë me të gjitha bekimet e tua që tani e tutje në të gjitha ditët e përjetësisë dhe përtëri besëlidhjen tënde

dhe hirin tënd me të dhe me farën e tij sipas gjithë pëlqimit tënd të mirë për të gjithë brezat e tokës.'

KAPITULLI 23

1 Dhe vuri dy gishtat e Jakobit mbi sytë e tij dhe bekoi Perëndinë e perëndive, dhe ai mbuloi fytyrën e tij, shtriu këmbët dhe e zuri gjumin e përjetësisë dhe u bashkua me etërit e tij.
2 Megjithatë, Jakobi ishte i shtrirë në gji dhe nuk e dinte që Abrahami, babai i atit të tij, kishte vdekur.
3 Dhe Jakobi u zgjua nga gjumi dhe ja, Abrahami ishte i ftohtë si akulli dhe tha: "Atë, baba"; por askush nuk foli dhe ai e dinte se kishte vdekur.
4 Dhe ai u ngrit nga gjiri i tij, vrapoi dhe i tha Rebekës, nënës së tij; dhe Rebeka shkoi natën te Isaku dhe i tha; dhe ata shkuan bashkë dhe Jakobi me ta, me një llambë në dorë; dhe, kur hynë, e gjetën Abrahamin të shtrirë të vdekur.
5 Dhe Isaku i ra me fytyrë të atit, qau dhe e puthi.
6 Dhe zërat u dëgjuan në shtëpinë e Abrahamit, dhe biri i tij Ismaeli u ngrit dhe shkoi te Abrahami, ati i tij, dhe qau mbi Abrahamin, atin e tij, atë dhe tërë shtëpinë e Abrahamit, dhe ata qanë me një qarje të madhe.
7 Dhe bijtë e tij Isaku dhe Ismaeli e varrosën në shpellën e dyfishtë, pranë Sarës, gruas së tij, dhe qanë për të dyzet ditë, të gjithë njerëzit e shtëpisë së tij, Isaku, Ismaeli, të gjithë bijtë e tyre dhe të gjithë bijtë e Keturahut. në vendet e tyre; dhe ditët e të qarit për Abrahamin morën fund.
8 Ai jetoi tre jubile dhe katër javë vjet, njëqind e shtatëdhjetë e pesë vjet dhe i plotësoi ditët e jetës së tij, duke qenë i moshuar dhe plot ditë.
9 Sepse ditët e jetës së etërve ishin nëntëmbëdhjetë jubile; dhe pas Përmbytjes ata filluan të rriteshin më pak se nëntëmbëdhjetë jubile, dhe të zvogëloheshin në jubile, dhe të plaken shpejt dhe të mbusheshin me ditët e tyre për shkak të mundimeve të shumëfishta dhe ligësisë së rrugëve të tyre, me përjashtim të Abrahamit.
10 Sepse Abrahami ishte i përsosur në të gjitha veprat e tij pranë Zotit dhe i pëlqyeshëm në drejtësi gjatë gjithë ditëve të jetës së tij; dhe ja, ai nuk plotësoi katër jubile në jetën e tij, kur ishte plakur për shkak të ligësisë dhe ishte i mbushur me ditët e tij.
11 Dhe të gjithë brezat që do të lindin nga kjo kohë deri në ditën e gjykimit të madh do të plaken shpejt, para se të plotësojnë dy jubile, dhe njohuria e tyre do t'i braktisë për shkak të pleqërisë së tyre Toka e gjithë dija e tyre do të zhduket.].
12 Dhe në ato ditë, nëse një njeri jeton një jubile e gjysmë vjet, ata do të thonë për të: "Ai ka jetuar gjatë dhe pjesa më e madhe e ditëve të tij janë dhimbje, dhembje dhe mundim, dhe nuk ka paqe. :
13 Sepse fatkeqësia vjen pas fatkeqësisë, dhe plaga mbi plagë, dhe shtrëngimi pas shtrëngimit, dhe lajmi i keq për lajmet e liga, dhe sëmundja mbi sëmundjen, dhe të gjitha gjykimet e liga si këto, njëri me tjetrin, sëmundje dhe përmbysje, dhe borë dhe ngrica dhe akull, dhe ethe, dhe të dridhura, dhe torturim, dhe zi buke, dhe vdekje, dhe shpatë, dhe robëri, dhe të gjitha llojet e fatkeqësive dhe dhimbjeve.'
14 Të gjitha këto do të vijnë mbi një brez të mbrapshtë që kryen shkelje mbi tokë: veprat e tyre janë papastërti, kurvëri, ndotje dhe neveri.
15 Atëherë ata do të thonë: 'Ditët e të parëve ishin të shumta (madje) deri në një mijë vjet dhe ishin të mira; por vini re, ditët e jetës sonë, nëse një njeri ka jetuar shumë, janë tre dhjetë vjet e dhjetë, dhe nëse është i fortë, katër dhjetë vjet dhe ato të liga, dhe nuk ka paqe në ditët e këtij brezi të mbrapshtë .'
16 Dhe në atë brez, bijtë do t'i dënojnë etërit e tyre dhe pleqtë e tyre për mëkatin dhe padrejtësinë, dhe për fjalët e gojës së tyre dhe për ligësitë e mëdha që ata kryejnë, dhe lidhur me braktisjen e besëlidhjes që Zoti bëri midis tyre dhe tij, që ata duhet të zbatojnë dhe të zbatojnë të gjitha urdhërimet e Tij, urdhëresat e tij dhe të gjitha ligjet e Tij, pa u larguar as djathtas as majtas.
17 Sepse të gjithë kanë bërë të liga dhe çdo gojë flet paudhësi dhe të gjitha veprat e tyre janë papastërti dhe neveri, dhe të gjitha rrugët e tyre janë ndotje, papastërti dhe shkatërrim.
18 Ja, toka do të shkatërrohet për shkak të të gjitha veprave të tyre dhe nuk do të ketë asnjë farë hardhie dhe vaj; sepse veprat e tyre janë krejtësisht të pabesë dhe do të vdesin të gjithë bashkë, kafshët, bagëtitë, zogjtë dhe të gjithë peshqit e detit, për shkak të bijve të njerëzve.
19 Dhe do të luftojnë njëri me tjetrin: i riu me të moshuarit, i moshuari me të rinjtë, i varfëri me të pasurin, i përvuajturi me të mëdhenjtë dhe lypësi me princin, për shkak të ligjit dhe besëlidhjes; sepse kanë harruar urdhërimin, besëlidhjen, festat, muajt, të shtunat, dhe jubiletë dhe të gjitha dekretet.
20 Dhe ata do të qëndrojnë me harqe, shpata dhe luftë për t'i kthyer në rrugë; por ata nuk do të kthehen derisa të derdhet shumë gjak mbi tokë, njëri pas tjetrit.
21 Dhe ata që kanë shpëtuar nuk do të kthehen nga ligësia e tyre në rrugën e drejtësisë, por të gjithë do të lartësohen deri në mashtrim dhe pasuri, që secili të mund të marrë gjithçka që është e fqinjit të tij dhe do të emërojë emrin e madh, por jo me të vërtetën dhe jo me drejtësinë, dhe do të ndotin vendin e shenjtë me papastërtinë e tyre dhe me prishjen e ndotjes së tyre.
22 Dhe një ndëshkim i madh do t'i bjerë veprave të këtij brezi nga Zoti, dhe ai do t'i dorëzojë në duart e shpatës, në gjykim dhe në robëri, dhe do të plaçkiten dhe do të gllabërohen.
23 Dhe ai do të zgjojë kundër tyre mëkatarët e johebrenjve, të cilët nuk kanë as mëshirë as dhembshuri dhe që nuk do të respektojnë personin e askujt, as të moshuarit, as të riut, as të askujt, sepse ata janë më të ligj dhe më të fortë për të bërë të keqen se të gjithë fëmijët e njerëzve. Ata do të ushtrojnë dhunë kundër Izraelit dhe shkelje kundër Jakobit, dhe shumë gjak do të derdhet mbi tokë dhe nuk do të ketë njeri që të mbledhë dhe askush për të varrosur.
24 Në ato ditë ata do të thërrasin me zë të lartë, do të thërrasin dhe do të luten që të shpëtohen nga dora e mëkatarëve, johebrenjve; Por askush nuk do të shpëtohet.
25 Dhe kokat e fëmijëve do të jenë të bardha me flokë të thinjura, dhe një fëmijë tre javësh do të duket i moshuar si një burrë njëqind vjeç dhe shtati i tyre do të shkatërrohet nga mundimi dhe shtypja.
26 Dhe në ato ditë fëmijët do të fillojnë të studiojnë ligjet, të kërkojnë urdhërimet dhe të kthehen në shtegun e drejtësisë.
27 Dhe ditët do të fillojnë të rriten dhe të rriten mes atyre fëmijëve të njerëzve derisa ditët e tyre të afrohen te një

mijë vjet. Dhe në një numër më të madh vitesh se (më parë) numri i ditëve.
28 Dhe nuk do të ketë asnjë plak dhe asnjë që nuk është i kënaqur me ditët e tij, sepse të gjithë do të jenë fëmijë dhe të rinj.
29 Dhe të gjitha ditët e tyre do t'i plotësojnë dhe do të jetojnë në paqe dhe gëzim; Sepse të gjitha ditët e tyre do të jenë ditë bekimi dhe shërimi.
30 Dhe në atë kohë Zoti do të shërojë shërbëtorët e tij, dhe ata do të ngrihen dhe do të shohin një paqe të madhe dhe do të dëbojnë kundërshtarët e tyre. Të drejtët do të shohin dhe do të jenë mirënjohës dhe do të ngazëllojnë me gëzim në shekuj të shekujve dhe do të shohin të gjitha gjykimet e tyre dhe të gjitha mallkimet e tyre mbi armiqtë e tyre.
31 Dhe kockat e tyre do të pushojnë në tokë dhe shpirtrat e tyre do të gëzojnë shumë dhe do të pranojnë që Zoti është ai që ushtron gjykimin dhe që tregon mëshirë për qindra e mijëra dhe për të gjithë ata që e duan
32 Dhe ti, Moisi, shkruaj këto fjalë; sepse kështu janë shkruar dhe i regjistrojnë (ato) në pllakat qiellore si dëshmi për brezat e përjetshëm.

KAPITULLI 24

1 Dhe ndodhi që pas vdekjes së Abrahamit, Zoti bekoi birin e tij Isakun dhe ai u ngrit nga Hebroni dhe shkoi e banoi në Pusin e Vegimit në vitin e parë të javës së tretë [2073 AM] të këtij jubileu , shtatë vjet.
2 Dhe në vitin e parë të javës së katërt filloi zija e bukës në vend, [2080 AM] përveç zisë së parë që kishte qenë në ditët e Abrahamit.
3 Jakobi nxori një supë me thjerrëza dhe Esau erdhën nga fusha i uritur. Dhe ai i tha Jakobit, vëllait të tij: "Më jep këtë poç të kuqe". Dhe Jakobi i tha: "Më shit të drejtën tënde të parëbirnisë dhe unë do të të jap bukë, si dhe pak nga kjo supë me thjerrëza".
4 Dhe Esau tha në zemër të tij: "Unë do të vdes; çfarë përfitimi është për mua kjo e drejtë e lindjes?
5 "Dhe ai i tha Jakobit: "Unë po të jap". Dhe Jakobi tha: "Më beto sot", dhe ai iu betua.
6 Jakobi i dha vëllait të tij Esaut bukë dhe supë, dhe ai hëngri deri sa u ngop, dhe Esau përçmoi parëbirninë e tij; për këtë arsye Esaut quhej Edom, për shkak të poçes së kuqe që Jakobi i dha si parëbirni.
7 Jakobi u bë më i moshuar dhe Esau u hoq nga dinjiteti i tij.
8 Zia pushtoi vendin dhe Isaku u nis për të zbritur në Egjipt vitin e dytë të kësaj jave dhe shkoi te mbreti i Filistejve në Gerar, te Abimeleku.
9 Dhe Zoti iu shfaq dhe i tha: 'Mos zbrit në Egjipt; bano në vendin që do të të tregoj dhe bano në këtë vend, dhe unë do të jem me ty dhe do të të bekoj.
10 Sepse ty dhe pasardhësve të tu do të jap gjithë këtë tokë dhe do të vendos betimin tim për të cilin i jam betuar Abrahamit, atit tënd, dhe do t'i shumoj farën tënde si yjet e qiellit dhe do t'i jap farës sate gjithë këtë vend .
11 Dhe në pasardhësit e tu do të bekohen të gjitha kombet e tokës, sepse ati yt iu bind zërit tim dhe respektoi urdhërat e mia, urdhërimet e mia, ligjet e mia, dekretet e mia dhe besëlidhjen time; dhe tani bindjuni zërit tim dhe banoni në këtë vend.'
12 Dhe banoi në Gelar tre javë me radhë.
13 Dhe Abimeleku urdhëroi për të [2080-2101 paradite] dhe për gjithçka që ishte e tij, duke thënë: "Kushdo që do ta prekë atë ose ndonjë gjë të tijën, do të vdesë me siguri".
14 Kështu Isaku u bë i fortë midis Filistejve dhe pati shumë pasuri: lopë, dele, deve, gomarë dhe një familje të madhe.
15 Ai mbolli në vendin e Filistejve dhe solli njëqindfish; dhe Isaku u bë jashtëzakonisht i madh dhe Filistejtë e patën zili.
16 Të gjitha puset që shërbëtorët e Abrahamit kishin hapur gjatë jetës së Abrahamit, Filistejtë i mbyllën pas vdekjes së Abrahamit dhe i mbushën me dhe.
17 Abimeleku i tha Isakut: "Largohu nga ne, sepse ti je shumë më i fuqishëm se ne", dhe Isaku u largua prej andej vitin e parë të javës së shtatë dhe banoi në luginat e Gerarit.
18 Ata hapën përsëri puset e ujit që kishin hapur shërbëtorët e Abrahamit, atit të tij, dhe që Filistejtë i kishin mbyllur pas vdekjes së Abrahamit, atit të tij, dhe ai i vuri emrat e tyre ashtu siç i kishte vënë babai i tij Abraham.
19 Shërbëtorët e Isakut hapën një pus në luginë dhe gjetën ujë të gjallë; dhe barinjtë e Gerarit u grindën me barinjtë e Isakut, duke thënë: "Uji është yni". Dhe Isaku e quajti pusin "Perversitet", sepse ata kishin qenë të çoroditur me ne.
20 Pastaj hapën një pus të dytë dhe u përpoqën edhe për këtë, dhe ai e quajti "Armiqësi". Dhe ai u ngrit që andej dhe ata hapën një pus tjetër, dhe për këtë nuk u përpoqën, dhe e quajti "Dhomë" dhe Isaku tha: "Tani Zoti na ka lënë vend dhe ne jemi shtuar në vend". .'
21 Dhe që andej u ngjit në pusin e betimit në vitin e parë të javës së parë, në jubileun e dyzet e katërt [2108].
22 Dhe Zoti iu shfaq atij atë natë, në hënën e re të muajit të parë, dhe i tha: "Unë jam Perëndia i Abrahamit, atit tënd; mos ki frikë, sepse unë jam me ty, do të të bekoj dhe do të shumoj farën tënde si rëra e tokës, për hir të Abrahamit, shërbëtorit tim".
23 Dhe aty ndërtoi një altar, që kishte ndërtuar i pari Abrahami, ati i tij, dhe përmendi emrin e Zotit dhe i ofroi flijime Perëndisë të Abrahamit, atit të tij.
24 Pastaj hapën një pus dhe gjetën ujë të gjallë.
25 Dhe shërbëtorët e Isakut hapën një pus tjetër dhe nuk gjetën ujë; dhe shkuan dhe i thanë Isakut që nuk kishin gjetur ujë, dhe Isaku tha: "Sot u jam betuar filistinëve dhe kjo gjë na është njoftuar". '
26 Dhe ai e quajti atë vend Pusi i Betimit; sepse atje ai i ishte betuar Abimelekut dhe Ahuzathit, mikut të tij, dhe Fikolit, prefektit ose prefektit të tij.
27 Dhe Isaku e kuptoi atë ditë që i ishte betuar atyre të bënte paqe me ta, i shtrënguar.
28 Atë ditë Isaku i mallkoi Filistejtë dhe tha: "Të mallkuar qofshin Filistejtë deri në ditën e zemërimit dhe të indinjatës nga mesi i të gjitha kombeve; Zoti i bëftë një tallje, një mallkim dhe një objekt zemërimi dhe indinjate në duart e mëkatarëve, johebrenjve dhe në duart e kitimëve.
29 Dhe kushdo që i shpëton shpatës së armikut dhe të Kitimit, kombi i drejtë le të çrrënjosë në gjyq nën qiellin; sepse ata do të jenë armiqtë dhe armiqtë e fëmijëve të mi gjatë gjithë brezave të tyre mbi tokë.
30 Dhe nuk do t'u mbetet asnjë mbetje, as një që do të shpëtohet ditën e zemërimit të gjykimit; Sepse shkatërrimi, çrrënjosja dhe dëbimi nga toka është i gjithë fara e Filistejve (e rezervuar), dhe nuk do t'u mbetet më këtyre Kaftorimëve asnjë emër ose farë mbi tokë.

31 Sepse, sikur të ngjitet në qiell, andej do të zbresë, dhe sikur të forcohet mbi tokë, andej do të tërhiqet zvarrë dhe, edhe sikur të fshihet midis kombeve, edhe prej andej do të çrrënjoset; Edhe sikur të zbriste në Sheol, dënimi i tij do të jetë i madh dhe atje nuk do të kishte paqe.
32 Dhe në rast se shkon në robëri, do ta vrasin gjatë rrugës nga duart e atyre që kërkojnë jetën e tij dhe nuk do t'i mbetet as emër as farë mbi gjithë dheun; Sepse ai do të shkojë në mallkimin e përjetshëm.'
33 Dhe kështu është shkruar dhe gdhendur në lidhje me të në pllakat qiellore, për t'i bërë atij ditën e gjykimit, në mënyrë që ai të mund të rrënjoset nga toka.

KAPITULLI 25

1 Dhe në vitin e dytë të kësaj jave në këtë jubile, Rebeka thirri Jakobin djalin e saj dhe i foli [2109 AM] duke i thënë: 'Biri im, mos merr për grua një nga bijat e Kanaanit, si Esau, jotja vëlla, i cili i mori dy gra nga bijat e Kanaanit dhe më kanë hidhëruar shpirtin me të gjitha veprat e tyre të papastra, sepse të gjitha veprat e tyre janë kurvëria dhe epshi dhe nuk ka asnjë të drejtë me ta, sepse (veprat e tyre) janë të këqija.
2 Dhe unë, biri im, të dua jashtëzakonisht dhe zemra ime dhe dashuria ime të bekojnë çdo orë të ditës dhe roje të natës.
3 Dhe tani, biri im, dëgjo zërin tim dhe bëj vullnetin e nënës sate dhe mos merr grua nga bijat e këtij vendi, por vetëm nga shtëpia e atit tim dhe nga fisi i atit tim. Do të marrësh një grua nga shtëpia e atit tim dhe Shumë i Larti Perëndi do të të bekojë, dhe bijtë e tu do të jenë një brez i drejtë dhe një pasardhës i shenjtë".
4 Dhe pastaj Jakobi i foli Rebekës, nënës së tij, dhe i tha asaj: 'Ja, nënë, unë jam nëntë javësh dhe as nuk njoh, as kam prekur ndonjë grua, as jam fejuar me ndonjë, as madje mendo të më marrësh një grua nga bijat e Kanaanit.
5 Sepse, nënë, më kujtohen fjalët e Abrahamit, atit tonë, sepse ai më urdhëroi të mos merrja grua nga bijat e Kanaanit, por të merrja një grua nga pasardhësit e shtëpisë së atit tim dhe nga farefisi im.
6 Kam dëgjuar më parë që Labanit, vëllait tënd, i kanë lindur vajza dhe i kam dashur të marr një grua nga mesi i tyre.
7 Dhe për këtë arsye, gjatë gjithë ditëve të jetës sime, jam ruajtur në frymën time që të mos mëkatoj ose të korruptohem në të gjitha rrugët e mia; sepse për epshin dhe kurvërinë, Abrahami, babai im, më dha shumë urdhërime.
8 Dhe, pavarësisht nga të gjitha ato që më ka urdhëruar, vëllai im ka luftuar me mua këto njëzet e dy vjet dhe më ka folur shpesh duke thënë: "Vëllai im, merr për grua një motër nga dy gratë e mia". por unë refuzoj të bëj siç ka bërë ai.
9 Betohem para teje, nënë, se gjatë gjithë ditëve të jetës sime nuk do të marr për grua nga bijat e pasardhësve të Kanaanit dhe nuk do të bëj të keqen siç ka bërë vëllai im.
10 Mos ki frikë, nënë; ji i sigurt se unë do të bëj vullnetin tënd dhe do të eci me drejtësi dhe nuk do t'i prish rrugët e mia përjetë.'
11 Atëherë ajo ngriti fytyrën drejt qiellit, zgjati gishtat e duarve, hapi gojën dhe bekoi Perëndinë Shumë të Lartit, që krijoi qiejt dhe tokën, dhe e falënderoi dhe e lavdëroi.
12 Dhe ajo tha: "I bekuar qoftë Zoti, Zoti, dhe emri i tij i shenjtë qoftë i bekuar përjetë, që më dha Jakobin si një bir të pastër dhe një farë të shenjtë; sepse ai është i yti dhe pasardhësit e tij do të jenë gjithmonë e në të gjitha brezat, përjetë.
13 Bekoje, o Zot, dhe vër në gojën time bekimin e drejtësisë, që unë ta bekoj.
14 Dhe në atë orë, kur fryma e drejtësisë zbriti në gojën e saj, ajo vuri të dyja duart mbi kokën e Jakobit dhe tha:
15 I bekuar je ti, Zot i drejtësisë dhe Perëndi i shekujve, dhe ai të bekoftë përtej të gjithë brezave të njerëzve. Të dhëntë, Biri im, shtegun e drejtësisë dhe t'i zbulojë drejtësinë farës sate.
16 Ai do t'i shumëzojë bijtë e tu gjatë jetës sate dhe do të lindin sipas numrit të muajve të vitit. Dhe bijtë e tyre u bënë të shumtë dhe të mëdhenj përtej yjeve të qiellit, dhe numri i tyre të jetë më i madh se rëra e detit.
17 Dhe Ai u dhuroftë atyre këtë tokë të bukur - siç tha Ai se do t'ia jepte Abrahamit dhe pasardhësve të tij pas tij gjithmonë - dhe le ta mbajnë atë si pronë përgjithmonë.
18 Dhe le të shoh (lindur) për ty, biri im, fëmijë të bekuar gjatë jetës sime dhe një farë e bekuar dhe e shenjtë qoftë gjithë fara jote.
19 Dhe ashtu siç e ke freskuar shpirtin e nënës sate gjatë jetës së saj, barku i asaj që të ka lindur të bekon kështu, [dashuria ime] dhe gjokset e mia të bekojnë, goja ime dhe gjuha ime të lavdërojnë shumë.
20 Shtoje dhe shtrihu mbi tokë, dhe pasardhësit e tu qofshin të përsosur në gëzimin e qiejve dhe të tokës përjetë; Dhe pasardhësit e tu u gëzofshin dhe në ditën e madhe të paqes qoftë ajo.
21 Dhe emri yt dhe pasardhësit e tu qofshin përjetë, dhe Perëndia Shumë i Larti qoftë Perëndia i tyre, dhe Perëndia i drejtësisë banoftë me ta, dhe nëpërmjet tyre u ndërtoftë shenjtërorja e tij përjetë.
22 Qoftë i mallkuar ai që të bekon dhe çdo mish që të mallkon në mënyrë të rreme qoftë i mallkuar!".
23 Dhe ajo e puthi dhe i tha; 'Zoti i botës të të dojë Ashtu si zemra e nënës sate dhe dashuria e saj të gëzohet dhe të bekoftë.' Dhe ajo pushoi së bekuari.

KAPITULLI 26

1 Dhe në vitin e shtatë të kësaj jave Isaku thirri Esaun, birin e tij të madh, dhe i tha: 'Unë jam [2114] i vjetër, biri im, dhe ja, sytë e mi janë të zbehur në shikim dhe nuk e di ditën e vdekja ime.
2 Dhe tani merr armët e tua të gjuetisë kukurën tënde dhe harkun tënd, dhe dil në fushë, dhe më gjuaj dhe më kap (gjah), biri im, dhe më bëj një mish të shijshëm, siç e do shpirti im, dhe ma sill atë Unë mund të ha dhe shpirti im të të bekojë para se të vdes".
3 Por Rebeka dëgjoi Isakun duke i folur Esaut.
4 Dhe Esau doli herët në fushë për të gjuajtur, për të kapur dhe për ta çuar në shtëpi te babai i tij.
5 Dhe Rebeka thirri Jakobin, djalin e saj, dhe i tha: "Ja, dëgjova Isakun, atin tënd, t'i fliste Esaut, vëllait tënd, duke thënë: "Më gjuani, më bëni një mish të shijshëm dhe sillni mua atë
6 Unë mund të ha dhe të të bekoj përpara Zotit para se të vdes." Dhe tani, biri im, dëgjo zërin tim në atë që të urdhëroj: Shko te kopeja jote dhe më merr dy keca të mira

dhe unë do t'i bëj. mish i shijshëm për babain tënd, siç e do ai, dhe do t'ia çosh atit tënd që ai të hajë dhe të të bekojë përpara Zotit para se të vdesë dhe që të jesh e bekuar.'
7 Dhe Jakobi i tha Rebekës nënës së tij: "Nënë, nuk do të refuzoj asgjë që babai im do të hajë dhe që do t'i pëlqejë atij; vetëm kam frikë, nëna ime, se ai do të njohë zërin tim dhe do të dëshirojë të më prekë.
8 Dhe ti e di që unë jam i qetë dhe Esau, vëllai im, është leshtar dhe unë do të paraqitem para syve të tij si keqbërës dhe do të bëj një vepër që ai nuk më kishte urdhëruar, dhe ai do të zemërohet me mua, Unë do të sjell mbi vete një mallkim dhe jo një bekim.'
9 Dhe Rebeka, nëna e tij, i tha: "Mallkimi yt qoftë mbi mua, biri im, dëgjo vetëm zërin tim".
10 Dhe Jakobi iu bind zërit të Rebekës, nënës së tij, dhe shkoi e mori dy keca të mira dhe të majme dhe ia çoi nënës së tij; dhe e ëma i përgatiti një mish të këndshëm që ai donte.
11 Dhe Rebeka mori shiun e bukur të Esaut, djalit të saj të madh, që ishte me të në shtëpi, veshi me ta Jakobin, djalin e saj më të vogël, dhe i vuri lëkurat e kecave në duar dhe mbi pjesët e zbuluara të qafës së tij.
12 Dhe ajo i dha mishin dhe bukën që kishte përgatitur në dorë të birit të saj Jakobit.
13 Atëherë Jakobi hyri te i ati dhe i tha: "Unë jam biri yt; bëra ashtu siç më kishe urdhëruar; çohu, ulu dhe ha nga ajo që kam zënë, o baba, që shpirti yt të më bekojë".
14 Dhe Isaku i tha të birit: "Si e gjete kaq shpejt, biri im?".
15 Dhe Jakobi tha: "Sepse Zoti, Perëndia yt, më bëri të gjej".
16 Dhe Isaku i tha: "Afrohu që të të ndjej, biri im, nëse je biri im Esau apo jo".
17 Pastaj Jakobi iu afrua Isakut, babait të tij, dhe ai e ndjeu dhe tha: "Zëri është zëri i Jakobit, por duart janë duart e Esaut".
18 Dhe ai nuk e dalloi, sepse ishte një periudhë ungjillore nga qielli për t'i hequr fuqinë e të kuptuarit dhe Isaku nuk e dalloi, sepse duart e tij ishin leshore si të vëllait të tij Esaut, kështu që ai e bekoi.
19Ai tha: "A je ti biri im Esau?". Dhe ai tha: "Unë jam djali yt" dhe tha: "Më afro që të ha nga ajo që ke kapur, biri im, që shpirti im të të bekojë".
20 Dhe ai iu afrua, dhe ai hëngri, i solli verë dhe ai piu.
21 Dhe Isaku, babai i tij, i tha: "Afrohu dhe më puth, biri im".
22 Dhe ai iu afrua dhe e puthi. Ai ndjeu erën e rrobave të tij, e bekoi dhe tha: "Ja, aroma e djalit tim është si aroma e një fushe të mbushur plot, të cilën Zoti e ka bekuar".
23 Dhe Zoti të dhëntë nga vesa e qiellit, nga vesa e tokës, si dhe bollëku i grurit dhe vajit. Le të të shërbejnë kombet dhe popujt të përkulen para teje.
24 Bëhu zot i vëllezërve të tu dhe le të përkulen para teje bijtë e nënës sate; Dhe të gjitha bekimet me të cilat Zoti më ka bekuar mua dhe bekuar Abrahamin, atin tim; Ty dhe pasardhësve të tu t'u jepet përjetë. Mallkuar qoftë ai që të mallkon dhe bekuar qoftë ai që të bekon.
25 Dhe ndodhi që sapo Isaku mbaroi së bekuari birin e tij Jakobin dhe Jakobi doli nga Isaku, babai i tij, u fsheh dhe Esau, vëllai i tij, doli nga gjuetia e tij.
26 Ai përgatiti gjithashtu një gjellë të shijshme, ia çoi atit të tij dhe i tha të atit: "Çohu ati im dhe ha nga gjahu im, që shpirti yt të më bekojë".
27 Dhe Isaku, ati i tij, i tha: "Kush je ti? Dhe ai i tha: "Unë jam i parëlinduri yt, biri yt Esau; bëra ashtu siç më ke urdhëruar".
28 Dhe Isaku u habit shumë dhe tha: "Kush është ai që ka gjuajtur, kapur dhe ma ka sjellë, dhe unë kam ngrënë nga të gjitha para se të vini dhe e kam bekuar; dhe ai do të jetë i bekuar dhe gjithë pasardhësit e tij përjetë.'
29 Dhe ndodhi që kur Esau dëgjoi fjalët e atit të tij Isaku, ai bërtiti me një britmë jashtëzakonisht të madhe dhe të hidhur dhe i tha të atit: "Bëkomë edhe mua, o baba".
30 Dhe ai i tha: "Vëllai yt erdhi me mashtrim dhe të hoqi bekimin". Dhe ai tha: "Tani e di pse emri i tij është Jakob; ja, ai më ka zëvendësuar këto dy herë; më hoqi të drejtën e lindjes dhe tani më hoqi bekimin".
31 Ai tha: "A nuk më ke rezervuar një bekim, o baba?". Dhe Isaku u përgjigj dhe i tha Esaut: "Ja, unë e bëra zot tënd dhe të gjithë vëllezërit e tij ia dhashë si shërbëtorë dhe e forcova me bollëk grurë, verë dhe vaj; dhe çfarë të bëj tani për ty, biri im?'
32 Dhe Esau i tha Isakut, atit të tij: "A ke vetëm një bekim, o baba?". Më beko (madje) edhe mua, baba: '
33 Atëherë Esau ngriti zërin dhe qau. Dhe Isaku u përgjigj dhe i tha: "Ja, banesa jote do të jetë larg vesës së tokës dhe larg vesës së qiellit nga lart".
34 Do të jetosh me shpatën tënde dhe do t'i shërbesh vëllait tënd. Dhe do të ndodhë që kur të bëhesh i madh dhe të shkundësh zgjedhën e tij nga qafa, do të mëkatosh një mëkat të plotë deri në vdekje dhe fara jote do të shkulet nën qiell".
35 Esau vazhdoi ta kërcënonte Jakobin për shkak të bekimit me të cilin i ati e bekoi, dhe ai tha në zemër të tij: "Të vijnë ditët e zisë për babanë tim, që të mund të vras vëllanë tim Jakobin".

KAPITULLI 27

1 Dhe fjalët e Esaut, birit të saj të madh, ia thanë Rebekës në ëndërr, dhe Rebeka dërgoi të thërrasë Jakobin, djalin e saj më të vogël,
2 dhe i tha: "Ja, vëllai yt Esau do të hakmerret me ty për të të vrarë.
3 Tani, pra, biri im, bindju zërit tim dhe çohu dhe ik te Labani, vëllai im, në Haran, dhe qëndro me të disa ditë derisa të largohet zemërimi i vëllait tënd dhe ai të largojë zemërimin e tij nga ti dhe të harrojë gjithçka që ke bërë; atëherë do të dërgoj dhe do të të marr prej andej.'
4 Dhe Jakobi tha: "Unë nuk kam frikë; nëse ai dëshiron të më vrasë, unë do ta vras atë.'
5 Por ajo i tha: "Më lër të mos mbetem pa të dy djemtë e mi në një ditë".
6 Dhe Jakobi i tha Rebekës nënës së tij: "Ja, ti e di që babai im është plakur dhe nuk sheh, sepse i janë mërzitur sytë, dhe po ta lë, do të jetë e keqe në sytë e tij, sepse e lë dhe shkoj. larg teje dhe babai im do të zemërohet dhe do të më mallkojë. nuk do të shkoj; kur të më dërgojë, atëherë vetëm unë do të shkoj.'
7 Rebeka i tha Jakobit: "Do të hyj dhe do t'i flas dhe ai do të të lërë të shkosh".
8 Atëherë Rebeka hyri dhe i tha Isakut: "Unë e urrej jetën time për shkak të dy vajzave të Hethit, që Esau i kishte marrë për gra; dhe nëse Jakobi merr një grua nga vajzat e

vendit si këto, për çfarë qëllimi do të jetoj më tej, sepse bijat e Kanaanit janë të këqija".
9 Dhe Isaku thirri Jakobin, e bekoi, e këshilloi dhe i tha: "Mos merr për grua asnjë nga bijat e Kanaanit;
10 Çohu dhe shko në Mesopotami, në shtëpinë e Bethuelit, atit të nënës sate, dhe merr për grua një nga bijat e Labanit, vëllait të nënës sate.
11 Dhe Perëndia i Plotfuqishëm të bekoftë, të të shtojë e të shumëzojë, që të bëhesh një grup kombesh dhe të japë bekimet e atit tim Abraham, për ty dhe për pasardhësit e tu pas teje, që të mund të trashëgosh tokën e banimit tënd dhe të gjitha vendi që Perëndia i dha Abrahamit; shko në paqe, biri im.'
12 Kështu Isaku e nisi Jakobin dhe ai shkoi në Mesopotami te Labano, biri i Bethuelit, Arameu, vëllai i Rebekës, nënës së Jakobit.
13 Dhe ndodhi që pasi Jakobi u ngrit për të shkuar në Mesopotami, fryma e Rebekës u pikëllua pas djalit të saj dhe ajo qau.
14 Dhe Isaku i tha Rebekës: "Motra ime, mos qaj për Jakobin, djalin tim; sepse ai shkon në paqe dhe në paqe do të kthehet.
15 Shumë i Larti Perëndi do ta ruajë nga çdo e keqe dhe do të jetë me të; sepse ai nuk do ta braktisë gjatë gjithë ditëve të tij;
16 Sepse unë e di se rrugët e tij do të jenë të mbarë në çdo gjë kudo që të shkojë, derisa të kthehet në paqe tek ne dhe ne ta shohim në paqe.
17Mos ki frikë për shkak të tij, motra ime, sepse ai është në rrugën e drejtë dhe është një njeri i përsosur; ai është besnik dhe nuk do të humbasë. Mos qaj'.
18 Dhe Isaku e ngushëlloi Rebekën për shkak të djalit të saj Jakobit dhe e bekoi.
19 Jakobi u nis nga pusi i betimit për të shkuar në Haran në vitin e parë të javës së dytë në jubileun e dyzet e katërt dhe arriti në Luz në male, domethënë në Bethel, në hënën e re të së parës. muaji i kësaj jave, [2115 paradite] dhe ai erdhi në atë vend në mbrëmje dhe u kthye nga rruga në perëndim të rrugës atë natë: dhe ai fjeti atje; sepse dielli kishte perënduar.
20 Pastaj mori një nga gurët e atij vendi dhe e vuri në kokë poshtë pemës, dhe po udhëtonte vetëm dhe e zuri gjumi.
21 Dhe ai pa në ëndërr atë natë dhe ja, një shkallë e ngritur mbi tokë dhe maja e saj arrinte deri në qiell, dhe ja, engjëjt e Zotit u ngjitën dhe zbritën mbi të; dhe ja, Zoti qëndroi mbi të.
22 Dhe ai i foli Jakobit dhe i tha: "Unë jam Zoti, Perëndia i Abrahamit, ati yt dhe Perëndia i Isakut; tokën ku po fle, do ta jap ty dhe pasardhësve të tu pas teje.
23 Dhe fara jote do të jetë si pluhuri i tokës dhe ti do të rritesh në perëndim dhe në lindje, në veri dhe në jug, dhe te ti dhe te pasardhësit e tu do të bekohen të gjitha familjet e kombeve.
24 Dhe vini re, unë do të jem me ty dhe do të të ruaj kudo që të shkosh dhe do të të çoj përsëri në këtë vend në paqe; sepse nuk do të të lë derisa të bëj gjithçka që të thashë.'
25 Dhe Jakobi u zgjua nga gjumi dhe tha: "Me të vërtetë ky vend është shtëpia e Zotit dhe unë nuk e dija". Dhe ai u frikësua dhe tha: "I tmerrshëm është ky vend që nuk është tjetër veçse shtëpia e Perëndisë dhe kjo është porta e qiellit".
26 Dhe Jakobi u ngrit herët në mëngjes, mori gurin që kishte vënë nën kokë, e ngriti si një shtyllë si një shenjë dhe derdhi vaj mbi majën e tij. Dhe ai e quajti atë vend Bethel; por emri i vendit në fillim ishte Luz.
27 Dhe Jakobi iu zotua Zotit, duke i thënë: 'Nëse Zoti do të jetë me mua dhe do të më mbajë në këtë rrugë ku po shkoj dhe do të më japë bukë për të ngrënë dhe rroba për të veshur, që të kthehem përsëri në Shtëpia e atit tim në paqe, atëherë Zoti do të jetë Perëndia im dhe ky gur që kam ngritur si një shtyllë si një shenjë në këtë vend, do të jetë shtëpia e Zotit dhe gjithçka që ti jep Unë do të të jap të dhjetën, o Perëndia im.'

KAPITULLI 28

1 Kështu ai u nis dhe shkoi në vendin e lindjes, te Labano, vëllai i Rebekës, dhe ai ishte me të dhe i shërbeu për Rakelën, bijën e tij një javë.
2 Dhe në vitin e parë të javës së tretë [2122 AM] ai i tha: 'Më jep gruan time, për të cilën të kam shërbyer shtatë vjet'; dhe Labano i tha Jakobit: "Unë do të të jap gruan tënde".
3 Labano shtroi një gosti, mori Lean, bijën e tij të madhe, ia dha për grua Jakobit dhe i dha për shërbëtore shërbyesen e tij Zilpah; por Jakobi nuk e dinte, sepse mendonte se ajo ishte Rakela.
4 Dhe ai hyri tek ajo dhe ja, ajo ishte Lea; dhe Jakobi u zemërua me Labanin dhe i tha: "Pse më trajtove kështu?". A nuk të kam shërbyer për Rakelën dhe jo për Lean? Pse më ke bërë padrejtësi?
5 Merr bijën tënde dhe unë do të shkoj; sepse më ke bërë të keqen.' Sepse Jakobi e donte Rakelën më shumë se Lean; sepse sytë e Leas ishin të dobëta, por forma e saj ishte shumë e bukur; por Rakela kishte sy të bukur dhe një formë të bukur dhe shumë të pashme.
6 Dhe Labano i tha Jakobit: "Nuk është kështu në vendin tonë që t'i japim më të voglin para të moshuarit". Dhe nuk është e drejtë të bëhet kjo; sepse kështu është shuguruar dhe shkruar në pllakat qiellore, që askush të mos i japë vajzën e tij më të vogël para të moshuarit; por më i madhi jep më parë dhe pas saj më i vogli -dhe njeriu që e bën këtë e ngrenë fajin në qiell dhe askush nuk është i drejtë që e bën këtë gjë, sepse kjo vepër është e keqe përpara Zotit.
7 Dhe urdhëroji bijtë e Izraelit që të mos e bëjnë këtë; as të mos e marrin as të japin më të voglin para se t'i japin të madhit, sepse është shumë e keqe.
8 Dhe Labano i tha Jakobit: "Lëri të kalojnë shtatë ditët e kësaj feste, dhe unë do të të jap Rakelën, që të më shërbesh edhe shtatë vjet të tjera, që të kullosësh delet e mia siç bëre javën e kaluar. .'
9 Ditën kur kaluan shtatë ditët e festës së Leas, Labano ia dha Jakobit Rakelën që t'i shërbente shtatë vjet të tjera, dhe ia dha si shërbëtore Rakelës Bilhah, motra e Zilpah.
10 Ai shërbeu edhe shtatë vjet të tjera për Rakelën, sepse Lea ia kishin dhënë asgjë.
11 Dhe Zoti ia hapi barkun Leas, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi Jakobit një djalë, të cilit i vuri emrin Ruben, ditën e katërmbëdhjetë të muajit të nëntë, në vitin e parë të javës së tretë. [2122 paradite]
12 Por barku i Rakelës ishte i mbyllur, sepse Zoti pa që Lea ishte e urryer dhe se Rakela e donte.
13 Dhe Jakobi hyri përsëri te Lea, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi Jakobit një djalë të dytë, të cilit i vuri emrin Simeon,

më njëzet e një të muajit të dhjetë dhe në vitin e tretë të kësaj jave. [2124 paradite]
14 Dhe Jakobi hyri përsëri te Lea, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi një djalë të tretë, të cilit i vuri emrin Levi, në hënën e re të muajit të parë, në vitin e gjashtë të kësaj jave. [2127 paradite]
15 Dhe Jakobi hyri përsëri tek ajo, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi një djalë të katërt, të cilit i vuri emrin Juda, ditën e pesëmbëdhjetë të muajit të tretë, në vitin e parë të javës së katërt. [2129 paradite]
16 Për shkak të gjithë kësaj Rakela e pati zili Lean, sepse ajo nuk lindte, dhe ajo i tha Jakobit: "Më bëj fëmijë"; dhe Jakobi tha: "A të kam mbajtur frytet e barkut tënd?" Të kam braktisur?'
17 Kur Rakela pa që Lea i kishte lindur katër djem Jakobit, Rubenin, Simeonin, Levin dhe Judën, i tha: "Shko te shërbëtorja ime Bilhah, ajo do të mbetet me barrë dhe do të më lindë një djalë". (Dhe ajo ia dha Bilhah shërbëtoren e saj për grua).
18 Dhe ai hyri tek ajo, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi një djalë, të cilit i vuri emrin Dan, më nëntë të muajit të gjashtë, në vitin e gjashtë të javës së tretë. [2127 paradite]
19 Jakobi hyri përsëri në Bilhah për herë të dytë, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi Jakobit një djalë tjetër, të cilit Rakela e quajti Napthali, ditën e pestë të muajit të shtatë, në vitin e dytë të javës së katërt. [2130 paradite]
20 Dhe Lea, kur pa që ishte bërë sterile dhe nuk lindte, pati zili për Rakelën dhe i dha për grua Jakobit shërbëtoren e saj Zilpah, dhe ajo u ngjiz dhe lindi një djalë, dhe Lea ia vuri emrin Gad, ditën e dymbëdhjetë. të muajit të tetë, në vitin e tretë të javës së katërt. [2131 paradite]
21 Dhe ai hyri përsëri tek ajo, dhe ajo u ngjiz dhe i lindi një djalë të dytë. Lea e quajti Asher, ditën e dytë të muajit të njëmbëdhjetë, në vitin e pestë të javës së katërt. [2133 paradite]
22 Dhe Jakobi hyri te Lea, dhe ajo u ngjiz dhe lindi një djalë, të cilit i vuri emrin Isakar, ditën e katërt të muajit të pestë, në vitin e katërt të javës së katërt, [2132] dhe ajo ia dha një infermiere.
23 Dhe Jakobi hyri përsëri tek ajo dhe ajo u ngjiz dhe lindi dy (fëmijë), një djalë dhe një vajzë, dhe ajo e quajti djalin Zabulon dhe emrin e vajzës Dina, në të shtatën e të shtatës. muaji, në vitin e gjashtë të javës së katërt. [2134 paradite]
24 Dhe Zoti e mëshiroi Rakelën, ia hapi barkun dhe ajo u ngjiz dhe lindi një djalë, të cilit ia vuri emrin Jozef në hënën e re të muajit të katërt, në vitin e gjashtë të kësaj jave të katërt. [2134 paradite]
25 Në ditët kur lindi Jozefi, Jakobi i tha Labanit: "Më jep gratë dhe djemtë e mi, më lër të shkoj te ati im Isaku dhe të bëj një shtëpi; sepse kam plotësuar vitet në të cilat të kam shërbyer për dy vajzat e tua dhe do të shkoj në shtëpinë e babait tim".
26 Pastaj Labano i tha Jakobit: "Qëndro me mua për pagën tënde, kullot përsëri kopenë time për mua dhe merr pagën tënde".
27 Dhe ranë dakord me njëri-tjetrin që ai t'i jepte si pagë atë të qengjave dhe kecave të lindura të zeza, të njollosura dhe të bardha, që të ishin paga e tij.
28 Dhe të gjitha delet dolën me njolla, pika-pika dhe të zeza, me shenja të ndryshme, dhe pjellën përsëri qengja si ato, dhe të gjitha ato që u dalluan ishin të Jakobit dhe ato që nuk ishin të Labanos.
29 Pasuritë e Jakobit u shtuan jashtëzakonisht, dhe ai zotëroi lopë, dele, gomarë, deve, shërbëtorë dhe shërbëtore.
30 Labano dhe bijtë e tij e patën smirë Jakobin, dhe Labano ia mori delet e tij dhe ai e pa me qëllim të keq.

KAPITULLI 29

1 Dhe ndodhi që kur Rakela lindi Jozefin, Labano shkoi të qethte delet e tij; sepse ata ishin larg tij tre ditë rrugë.
2 Dhe Jakobi pa që Labano do të qethte delet e tij, dhe Jakobi thirri Lean dhe Rakelën dhe u foli atyre me dashamirësi që të vinin me të në tokën e Kanaanit.
3 Sepse ai u tregoi atyre se si kishte parë gjithçka në ëndërr, madje të gjitha ato që i kishte thënë që të kthehej në shtëpinë e atit të tij, dhe ata thoshin: "Në çdo vend ku do të shkosh do të shkojmë me ty".
4 Dhe Jakobi bekoi Perëndinë e Isakut, atit të tij, dhe Perëndinë e Abrahamit, atit të atit të tij, dhe ai u ngrit, hipi mbi gratë dhe fëmijët e tij, mori gjithë pasurinë e tij, e kaloi lumin dhe arriti në vendin e Galaadit, Jakobi ia fshehu Labanit qëllimin e tij dhe nuk ia tha.
5 Në vitin e shtatë të javës së katërt, Jakobi u kthye nga Galaadi në muajin e parë, në muajin e njëzet e një. [2135] Labano e ndoqi dhe e arriti Jakobin në malin e Galaadit në muajin e tretë, në muajin e trembëdhjetë.
6 Dhe Zoti nuk e la të lëndonte Jakobin; sepse ai iu shfaq në ëndërr natën. Dhe Labano i foli Jakobit.
7 Dhe ditën e pesëmbëdhjetë të atyre ditëve Jakobi shtroi një gosti për Labanin dhe për të gjithë ata që erdhën me të; qëllimi.
8 Dhe aty bëri një grumbull për dëshmi; prandaj emri i atij vendi quhet: "Grumbulli i dëshmitarëve", sipas këtij grumbulli.
9 Por më parë ata e quanin vendin e Galaadit vend i Refaimëve; sepse ishte vendi i Refaimëve dhe aty lindën Refaimët, gjigantë që kishin lartësi dhjetë, nëntë, tetë deri në shtatë kubitë.
10 Dhe banesa e tyre ishte nga vendi i bijve të Amonit deri në malin Hermon, dhe selitë e mbretërisë së tyre ishin Karnaimi, Ashtarothi, Edrei, Misuri dhe Beoni.
11 Dhe Zoti i shkatërroi për ligësinë e veprave të tyre; sepse ata ishin shumë keqdashës dhe në vend të tyre banuan Amorejtë, të këqij dhe mëkatarë, dhe nuk ka asnjë popull sot që ka kryer plotësisht të gjitha mëkatet e tyre dhe ata nuk kanë më jetëgjatësi në tokë.
12 Pastaj Jakobi e nisi Labanin dhe ai shkoi në Mesopotami, në vendin e Lindjes, dhe Jakobi u kthye në tokën e Galaadit.
13 Ai e kaloi Jabokun në muajin e nëntë, në të njëmbëdhjetën e tij. Atë ditë, vëllai i tij Esau, erdhi tek ai dhe ai u pajtua me të dhe u nis prej tij në vendin e Seirit, por Jakobi banoi në çadra.
14 Dhe në vitin e parë të javës së pestë të këtij jubileu [2136 paradite] ai kaloi Jordanin dhe banoi përtej Jordanit dhe kulloti delet e tij nga deti i grumbullit deri në Bethshan, deri në Dothan dhe në pyllin e Akrabbim.
15 Pastaj i dërgoi babait të tij Isakut gjithë pasurinë e tij, rroba, ushqime, mish, pije, qumësht, gjalpë, djathë dhe disa hurma të luginës.
16 Dhe nënës së tij Rebeka katër herë në vit, midis muajve, midis lërimit dhe korrjes, dhe midis vjeshtës dhe shiut

(stinë) dhe midis dimrit dhe pranverës, deri në kullën e Abrahamit.
17 Sepse Isaku ishte kthyer nga pusi i betimit dhe ishte ngjitur në kullën e Abrahamit, atit të tij, dhe banoi atje larg birit të tij Esaut.
18 Sepse në ditët kur Jakobi shkoi në Mesopotami, Esau mori për vete një grua Mahalathën, të bijën e Ismaelit, dhe mblodhi të gjitha kopetë e të atit dhe gratë e tij, u ngjit dhe banoi në malin e Seirit dhe u largua nga Isaku. babai i tij vetëm në Pusin e Betimit.
19 Dhe Isaku doli nga pusi i betimit dhe banoi në kullën e Abrahamit, atit të tij, në malet e Hebronit,
20 Dhe atje Jakobi dërgoi herë pas here gjithçka që i dërgonte babait dhe nënës së tij, gjithçka që kishin nevojë, dhe ata e bekuan Jakobin me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt.

KAPITULLI 30

1 Në vitin e parë të javës së gjashtë (2143) ai u ngjit në paqe në Salem, në lindje të Sikemit, në muajin e katërt.
2 Dhe atje e çuan Dinën, të bijën e Jakobit, në shtëpinë e Sikemit, birit të Hamorit, hivit, princit të vendit, dhe ai u shtri me të dhe e ndoti; dhe ajo ishte një vajzë e vogël. fëmijë dymbëdhjetë vjeç.
3 Dhe ai iu lut atit të tij dhe vëllezërve të saj që ajo t'i jepej për grua. Dhe Jakobi dhe bijtë e tij u zemëruan për shkak të njerëzve të Sikemit; sepse kishin ndotur Dinën, motrën e tyre, dhe u folën me qëllim të keq, i trajtuan me mashtrim dhe i mashtruan.
4 Simeoni dhe Levi erdhën papritmas në Sikem dhe zbatuan gjykimin mbi të gjithë njerëzit e Sikemit, vranë të gjithë njerëzit që gjetën në të dhe nuk lanë asnjë të vetëm; ata i vranë të gjithë në mundime, sepse kishin çnderuar motra Dina.
5 Dhe kështu të mos bëhet më që tani e tutje që një bijë e Izraelit të ndotet; sepse kundër tyre është caktuar një gjykim në qiell, që të shkatërrojnë me shpatë të gjithë njerëzit e Sikemitëve, sepse kishin bërë turp në Izrael.
6 Dhe Zoti i dorëzoi në duart e bijve të Jakobit, që ata të mund t'i shfarosnin me shpatë dhe të ekzekutonin gjykimin mbi ta, dhe që të mos ndodhte më kështu në Izrael që një virgjëreshë e Izraelit të ndotej.
7 Dhe në qoftë se dikush në Izrael dëshiron t'i japë të bijën ose motrën e tij një burri nga pasardhësit e johebrenjve, ai me siguri do të vdesë dhe ata do ta vrasin me gurë; sepse ai ka bërë turp në Izrael; dhe do ta djegin me zjarr gruan, sepse ajo ka çnderuar emrin e shtëpisë së atit të saj, dhe ajo do të shkulet nga Izraeli.
8 Dhe të mos gjendet asnjë shkelëse e kurorës dhe asnjë papastërti në Izrael gjatë gjithë ditëve të brezave të tokës; Sepse Izraeli është i shenjtë për Zotin, dhe kushdo që e ka ndotur do të vdesë me siguri; do ta vrasin me gurë.
9 Sepse kështu është caktuar dhe shkruar në pllakat qiellore për të gjithë pasardhësit e Izraelit: ai që e ndot atë do të vdesë me siguri dhe do të vritet me gurë.
10 Dhe ky ligj nuk ka kufi ditësh, as falje, as shlyerje; por njeriu që ka ndotur bijën e tij do të çrrënjoset në mes të gjithë Izraelit, sepse i ka dhënë nga pasardhësit e tij Molokut dhe i punuar në mënyrë të pandershme për ta ndotur.
11 Dhe bëj ti, Moisi, urdhëroji bijtë e Izraelit dhe nxiti të mos ua japin bijat e tyre johebrenjve dhe të mos marrin për bijtë e tyre asnjë nga bijat e johebrenjve, sepse kjo është e neveritshme përpara Zotit.
12 Për këtë arsye unë kam shkruar për ty në fjalët e ligjit të gjitha veprat e Sikemitëve që kanë kryer kundër Dinës dhe si folën bijtë e Jakobit, duke thënë: "Ne nuk do t'ia japim vajzën tonë një burri që është i parrethprerë; sepse kjo ishte një turp për ne.'
13 Ky është një turp për Izraelin, për ata që jetojnë dhe për ata që marrin bijat e johebrenjve; sepse kjo është e papastër dhe e neveritshme për Izraelin.
14 Dhe Izraeli nuk do të çlirohet nga kjo papastërti, nëse ka një grua nga bijat e johebrenjve, ose nëse i ka dhënë një nga bijat e tij një burri që është nga një nga johebrenjtë.
15 Sepse do të ketë plagë mbi murtajë dhe mallkim mbi mallkim, dhe çdo gjykim, plagë dhe mallkim do të bjerë mbi të; nëse ai bën këtë gjë ose fsheh sytë nga ata që kryejnë papastërti ose nga ata që ndotin shenjtëroren e Zot, ose ata që përdhosin emrin e tij të shenjtë, (atëherë) i gjithë kombi së bashku do të gjykohet për gjithë papastërtinë dhe përdhosjen e këtij njeriu.
16 Dhe nuk do të ketë asnjë respekt njerëzor [dhe konsideratë për personat] dhe nuk do të marrë nga duart e tij fruta, flijime, olokauste dhe yndyrë, as aromë erë të këndshme, në mënyrë që ta pranojë atë; dhe kështu çdo burrë ose grua në Izrael që ndot shenjtëroren.
17 Për këtë të kam urdhëruar duke të thënë: "Dëshmoni këtë dëshmi për Izraelin; shikoni se si ia dolën Sikemitët dhe bijtë e tyre; si u dorëzuan në duart e dy bijve të Jakobit dhe i vranë nën tortura. (i llogaritur) atyre për drejtësi dhe atyre u është shkruar për drejtësi.
18 Dhe pasardhësit e Levit u zgjodhën për priftëri dhe për Levit, që të mund të shërbenin përpara Zotit, ashtu si ne vazhdimisht, dhe që Levi dhe bijtë e tij të jenë të bekuar përjetë; sepse ai ishte i zellshëm për të zbatuar drejtësinë, gjykimin dhe hakmarrjen kundër të gjithë atyre që u ngritën kundër Izraelit.
19 Dhe kështu ata shkruajnë si dëshmi në favor të tij në pllakat qiellore bekim dhe drejtësi përpara Perëndisë së të gjithëve:
20 Dhe ne kujtojmë drejtësinë që njeriu përmbushi gjatë jetës së tij, në të gjitha periudhat e vitit; do ta regjistrojnë deri në një mijë breza dhe do t'i vijë atij dhe pasardhësve të tij pas tij, dhe ai është regjistruar në pllakat qiellore si mik dhe njeri i drejtë.
21 Tërë këtë tregim e kam shkruar për ty dhe të kam urdhëruar t'u thuash bijve të Izraelit që të mos kryejnë mëkat, të mos shkelin dekretet dhe të mos shkelin besëlidhjen që u është caktuar, por që të përmbushin atë dhe të regjistrohen si miq.
22 Por nëse shkelin dhe bëjnë papastërti në çdo mënyrë, do të regjistrohen në pllakat qiellore si kundërshtarë dhe do të zhduken nga libri i jetës dhe do të regjistrohen në librin e atyre që do të shkatërrohen dhe me ata që do të rrënjosen nga toka.
23 Ditën kur bijtë e Jakobit vranë Sikemin, u regjistrua në qiell një shkrim në favor të tyre se ata kishin zbatuar drejtësinë, drejtësinë dhe hakmarrjen ndaj mëkatarëve, dhe u shkrua për bekim.
24 Dhe nxorën nga shtëpia e Sikemit Dinën, motrën e tyre, dhe zunë robër çdo gjë që ishte në Sikem, delet e tyre, qetë

dhe gomarët e tyre, tërë pasurinë dhe tërë kopetë e tyre, dhe i çuan të gjithë në Jakobi, babai i tyre.
25 Dhe i shau, sepse e kishin vrarë me shpatë qytetin, sepse kishte frikë nga ata që banonin në vend, Kananejtë dhe Perezejtë.
26 Dhe tmerri i Zotit ishte mbi të gjitha qytetet përreth Sikemit, dhe ata nuk u ngritën për të ndjekur bijtë e Jakobit; sepse tmerri kishte rënë mbi ta.

KAPITULLI 31

1 Dhe në hënën e re të muajit Jakobi foli me gjithë njerëzit e shtëpisë së tij. duke thënë: "Pastrohuni dhe ndërroni rrobat tuaja dhe le të ngrihemi e të ngjitemi në Bethel, ku i bëra një zotim ditën kur ika nga prania e vëllait tim Esaut, sepse ai ishte me mua dhe më solli. në këtë vend në paqe dhe largoni perënditë e huaja që janë midis jush.'
2 Dhe hoqën dorë nga perënditë e huaja dhe ato që kishin në veshët e tyre dhe që ishin në qafë dhe idhujt që Rakela i vodhi Labanos, atit të saj, dhe ia dha tërësisht Jakobit. Pastaj i dogji, i bëri copë-copë, i shkatërroi dhe i fshehu nën një lis që është në vendin e Sikemit.
3 Dhe u ngjit në Bethel në hënën e re të muajit të shtatë. Pastaj ndërtoi një altar në vendin ku kishte fjetur dhe aty ngriti një shtyllë dhe i dërgoi fjalë babait të tij Isakut që të shkonte tek ai për flijimin e tij dhe te nëna e tij Rebeka.
4 Dhe Isaku tha: "Lëreni djalin tim Jakobin të vijë dhe ta shoh para se të vdes".
5 Pastaj Jakobi shkoi te i ati i tij Isaku dhe te nëna e tij Rebeka, në shtëpinë e atit të tij Abrahamit, dhe mori me vete dy nga bijtë e tij, Levin dhe Judën, dhe shkoi te i ati Isaku dhe te nëna e tij Rebeka.
6 Dhe Rebeka doli nga kulla në pjesën e përparme të saj për të puthur Jakobin dhe për ta përqafuar; sepse fryma e saj ishte ringjallur kur dëgjoi: "Ja, djali yt Jakobi ka ardhur"; dhe ajo e puthi.
7 Dhe ajo pa dy djemtë e tij, i njohu dhe i tha: "A janë këta bijtë e tu, biri im?" dhe ajo i përqafoi, i puthi dhe i bekoi duke thënë: 'Te ju do të bëheni famëkeq pasardhësit e Abrahamit dhe do të jeni një bekim në tokë'.
8 Dhe Jakobi hyri te Isaku, i ati, në dhomën ku ai ishte shtrirë, dhe dy djemtë e tij ishin me të; ai kapi dorën e të atit, u përkul dhe e puthi dhe Isaku u kap në qafën e Jakobit të tij. bir dhe qau në qafë.
9 Dhe errësira u largua nga sytë e Isakut, dhe ai pa dy djemtë e Jakobit, Levin dhe Judën, dhe tha: "A janë këta bijtë e tu, biri im?". sepse ata janë si ti.'
10 Dhe ai i tha se ata ishin vërtet bijtë e tij: 'Dhe ti e ke parë me të vërtetë që ata janë vërtet bijtë e mi'.
11 Dhe ata iu afruan, dhe ai u kthye, i puthi dhe i përqafoi të dy bashkë.
12 Dhe fryma e profecisë zbriti në gojën e tij dhe mori Levin nga e djathta e tij dhe Judën nga e majta.
13 Dhe ai u kthye i pari nga Levi, filloi ta bekojë i pari dhe i tha: "Perëndia i të gjithëve, Zoti i të gjitha kohërave, të bekoftë ty dhe bijtë e tu në të gjitha shekujt".
14 Dhe Zoti u dhuroftë ty dhe farës sate madhështi dhe lavdi të madhe dhe të bëjë që ty dhe fara jote, nga çdo mish, t'i afrohen Atij për të shërbyer në shenjtëroren e tij si engjëjt e pranisë dhe si të shenjtët. (Ashtu si ata, fara e bijve të tu do të jetë për lavdi, madhështi dhe shenjtëri, dhe Ai i bëftë ata të mëdhenj në të gjitha shekujt.
15 Dhe ata do të jenë gjykatës, princa dhe krerë të gjithë pasardhësve të bijve të Jakobit; Ata do të thonë fjalën e Zotit me drejtësi dhe do të gjykojnë me drejtësi të gjitha dekretet e tij. Ata do t'i shpallin Jakobit rrugët e mia dhe Izraelit shtigjet e mia. Bekimi i Zotit do të jepet në gojët e tyre për të bekuar gjithë farën e të dashurit.
16 Nëna jote të ka vënë emrin Levi dhe me drejtësi të ka vënë emrin; Ti do të bashkohesh me Zotin dhe do të jesh shoku i të gjithë bijve të Jakobit; Uroj që tryeza e tij të jetë jotja dhe të hani prej saj ti dhe bijtë e tu; Uroj që tryeza jote të jetë plot brez pas brezi dhe ushqimi yt të mos mungojë përjetë.
17 Tërë ata që të urrejnë të rrëzohen para teje dhe të gjithë kundërshtarët e tu të çrrënjosen dhe të vdesin; Qoftë i bekuar ai që të bekon dhe i mallkuar qoftë çdo komb që të mallkon".
18 Dhe Judës i tha: "Zoti të dhëntë forcë dhe fuqi për të shkelur të gjithë ata që të urrejnë; Ti dhe një nga bijtë e tu do të jesh një princ mbi bijtë e Jakobit; Emri yt dhe emri i bijve të tu do të dalë dhe do të përshkojë çdo vend dhe rajon. Atëherë johebrenjtë do të kenë frikë përpara fytyrës sate dhe tërë kombet do të dridhen.
19 Te ti do të jetë ndihma e Jakobit dhe te ti do të gjendet shpëtimi i Izraelit.
20 Dhe kur të ulesh mbi fronin e nderit të drejtësisë sate, do të ketë paqe të madhe për të gjithë pasardhësit e bijve të të dashurit; I bekuar qoftë ai që të bekon, dhe të gjithë ata që të urrejnë, të pikëllojnë dhe të mallkojnë do të çrrënjosen, do të shkatërrohen nga toka dhe do të jenë të mallkuar.'
21 Dhe, si u kthye, e puthi përsëri, e përqafoi dhe u gëzua shumë; sepse ai kishte parë me të vërtetë bijtë e birit të tij Jakobit.
22 Dhe ai doli nga këmbët e tij, ra përmbys dhe u përkul para tij; dhe ai i bekoi dhe pushoi me Isakun, atin e tij, atë natë; dhe ata hëngrën e pinë me gëzim.
23 Pastaj i futi në gjumë dy bijtë e Jakobit, njërin në të djathtë dhe tjetrin në të majtë, dhe kjo iu numërua për drejtësi.
24 Dhe Jakobi i tregoi babait të tij gjithçka gjatë natës, se si Zoti kishte treguar mëshirë të madhe ndaj tij dhe se si ai e kishte pasur mbarësi në të gjitha rrugët e tij dhe e kishte mbrojtur nga çdo e keqe.
25 Dhe Isaku bekoi Perëndinë e Abrahamit, atit të tij, që nuk e kishte hequr mëshirën dhe drejtësinë e tij nga bijtë e shërbëtorit të tij Isakut.
26 Dhe në mëngjes Jakobi i tregoi babait të tij Isakut zotimin që i kishte bërë Zotit dhe vegimin që kishte parë dhe se kishte ndërtuar një altar dhe se gjithçka ishte gati që flijimi të bëhej përpara Zotit. siç ishte betuar dhe se kishte ardhur për ta vënë në gomar.
27 Dhe Isaku i tha Jakobit, birit të tij: "Nuk mund të shkoj me ty; sepse jam plak dhe nuk mund ta duroj rrugën; shko, biri im, në paqe; sepse sot jam njëqind e gjashtëdhjetë e pesë vjeç; Unë nuk jam më në gjendje të udhëtoj; vëre nënën tënde (në gomar) dhe lëre të shkojë me ty.
28 Dhe unë e di, biri im, që ti ke ardhur për llogarinë time dhe qoftë e bekuar kjo ditë në të cilën më ke parë të gjallë, dhe unë të kam parë ty, biri im.
29 Të kesh mbarësi dhe të përmbushësh zotimin që ke bërë; dhe mos e anuloni zotimin tuaj; sepse do të përgjigjesh në lidhje me zotimin; tani, pra, nxito ta zbatosh atë dhe qoftë i

kënaqur Ai që ka bërë të gjitha gjërat, të cilit i ke bërë zotimin.'
30 Dhe ai i tha Rebekës: "Shko me birin tënd Jakobin"; dhe Rebeka shkoi me Jakobin, birin e saj dhe Debora me të, dhe arritën në Bethel.
31 Dhe Jakobit iu kujtua lutja me të cilën i ati e kishte bekuar atë dhe dy djemtë e tij, Levin dhe Judën, dhe u gëzua dhe bekoi Perëndinë e etërve të tij, Abrahamit dhe Isakut.
32 Dhe ai tha: "Tani e di se kam një shpresë të përjetshme dhe bijtë e mi përpara Perëndisë së të gjithëve". dhe kështu është urdhëruar lidhur me të dy; dhe ata e regjistrojnë atë si një dëshmi të përjetshme për ta në pllakat qiellore se si Isaku i bekoi ata.

KAPITULLI 32

1 Atë natë ai qëndroi në Bethel dhe Levi pa në ëndërr që e kishin caktuar dhe e kishin bërë prift të Perëndisë Shumë të Lartit, atë dhe bijtë e tij përjetë; dhe ai u zgjua nga gjumi dhe bekoi Zotin.
2 Dhe Jakobi u ngrit herët në mëngjes, më katërmbëdhjetë të këtij muaji, dhe dha një të dhjetën e të gjitha atyre që erdhën me të, si nga njerëzit ashtu edhe nga bagëtia, si nga ari, ashtu edhe nga çdo enë e veshje, po, ai dha të dhjetën nga të gjitha .
3 Në ato ditë Rakela mbeti shtatzënë me birin e saj Beniaminin. Dhe Jakobi numëroi bijtë e tij nga ai e lart dhe Levi ra në shërbimin e Zotit dhe i ati e veshi me rrobat e priftërisë dhe ia mbushi duart.
4 Dhe më pesëmbëdhjetë të këtij muaji, ai solli në altar katërmbëdhjetë qe nga bagëtia, njëzet e tetë desh, dyzet e nëntë dele, shtatë qengja dhe njëzet e një keca si olokaust. në altarin e flijimit, i pëlqyeshëm për një aromë të ëmbël përpara Perëndisë.
5 Kjo ishte oferta e tij, si rezultat i zotimit që ai kishte bërë se do të jepte një të dhjetën, me ofertat e tyre të frutave dhe libacionet e tyre.
6 Dhe mbasi zjarri e përpiu, dogji temjan mbi zjarrin mbi zjarr dhe për ofertën falënderuese dy qe, katër desh dhe katër dele, katër dhi, dy dele njëvjeçare dhe dy keca e dhive; dhe kështu bëri çdo ditë për shtatë ditë.
7 Dhe ai me gjithë bijtë e tij dhe njerëzit e tij hëngrën me gëzim atje shtatë ditë me radhë, duke bekuar dhe duke falënderuar Zotin, që e kishte çliruar nga gjithë mundimi i tij dhe i kishte dhënë zotimin e tij.
8 Ai i dha të dhjetën të gjitha kafshët e pastra dhe bëri një olokaust, por kafshët e papastra ia dha (jo) birit të tij Levit, dhe ai i dha gjithë shpirtrat e njerëzve.
9 Dhe Levi e kreu detyrën e priftërisë në Bethel përpara Jakobit, atit të tij, në vend të dhjetë vëllezërve të tij, dhe ai ishte prift atje dhe Jakobi bëri zotimin e tij; kështu ai ia dha përsëri të dhjetën Zotit dhe e shenjtëroi, dhe ajo u bë e shenjtë. tek Ai.
10 Dhe për këtë arsye është shuguruar në pllakat qiellore si një ligj për të dhjetën përsëri e dhjeta për të ngrënë përpara Zotit nga viti në vit, në vendin ku zgjidhet që emri i tij të banojë, dhe ky ligj ka pa kufi ditësh përgjithmonë.
11 Kjo urdhëresë është shkruar që mund të përmbushet nga viti në vit duke ngrënë të dhjetën e dytë përpara Zotit në vendin ku është zgjedhur dhe asgjë nuk do të mbetet prej tij nga ky vit në vitin e ardhshëm.
12 Sepse në vitin e tij fara do të hahet deri në ditët e mbledhjes së farës së vitit, vera deri në ditët e verës dhe vaji deri në ditët e stinës së saj.
13 Dhe gjithçka që ka mbetur prej tij dhe bëhet e vjetër, le të konsiderohet e ndotur; le të digjet në zjarr, sepse është e papastër.
14 Dhe kështu le ta hanë bashkë në shenjtërore dhe të mos lejojnë që të plaket.
15 Të gjitha të dhjetat e lopëve dhe të deleve do t'i shenjtërohen Zotit dhe do t'i përkasin priftërinjve të tij, të cilat ata do t'i hanë para tij vit pas viti; sepse kështu është shuguruar dhe gdhendur në lidhje me të dhjetën në pllakat qiellore.
16 Dhe natën tjetër, në ditën e njëzet e dytë të këtij muaji, Jakobi vendosi të ndërtonte atë vend dhe ta rrethonte oborrin me një mur, dhe ta shenjtëronte dhe ta bënte të shenjtë përgjithmonë, për vete dhe për fëmijët e tij pas atij.
17 Dhe Zoti iu shfaq natën, e bekoi dhe i tha: "Emri yt nuk do të quhet Jakob, por emri yt do të quhet Izrael".
18 Dhe ai i tha atij përsëri: 'Unë jam Zoti që krijoi qiejt dhe tokën, dhe unë do të të shumoj dhe do të të shumoj jashtëzakonisht, dhe mbretërit do të dalin prej teje dhe ata do të gjykojnë kudo kudo që këmbët e bijve e burrave ka shkelur.
19 Dhe unë do t'u jap pasardhësve të tu gjithë tokën që është nën qiell;
20 Dhe ai mbaroi së foluri me të dhe u largua prej tij. dhe Jakobi shikoi derisa u ngjit në qiell.
21 Dhe ai pa në një vegim nate dhe ja, një engjëll zbriti nga qielli me shtatë pllaka në duar dhe ia dha Jakobit, dhe ai i lexoi dhe dinte gjithçka që ishte shkruar në të që do t'i ndodhte atij dhe bijve të tij gjatë gjithë epokave.
22 Dhe ai i tregoi të gjitha ato që ishin shkruar në pllaka dhe i tha: 'Mos e ndërto këtë vend dhe mos e bëj një shenjtërore të përjetshme dhe mos bano këtu; sepse ky nuk është vendi. Shko në shtëpinë e Abrahamit, atit tënd dhe bano me Isakun, atin tënd deri në ditën e vdekjes së atit tënd.
23 Sepse në Egjipt ti do të vdesësh në paqe dhe në këtë vend do të varrosesh me nder në varrin e etërve të tu, bashkë me Abrahamin dhe Isakun.
24 Mos kini frikë, sepse siç e keni parë dhe lexuar, kështu do të jetë gjithçka; dhe a shkruani çdo gjë siç keni parë dhe lexuar.'
25 Dhe Jakobi tha: "Zot, si mund të kujtoj të gjitha ato që kam lexuar dhe parë?" "Dhe ai i tha: "Unë do të të kujtoj të gjitha gjërat".
26 Dhe ai u largua prej tij, u zgjua nga gjumi dhe iu kujtua gjithçka që kishte lexuar dhe parë, dhe i shkroi të gjitha fjalët që kishte lexuar dhe parë.
27 Dhe kremtoi atje edhe një ditë tjetër, dhe mbi të ofroi flijime sipas të gjitha sakrificave që kishte bërë në ditët e mëparshme, dhe e quajti "Shtesë", sepse kjo ditë u shtua dhe ditët e mëparshme i quajti "festë".
28 Dhe kështu u shfaq se duhej të ishte dhe është shkruar në pllakat qiellore: prandaj iu zbulua se ai duhej ta kremtonte dhe ta shtonte në shtatë ditët e festës.
29 Dhe emri i saj u quajt "Shtuese", sepse ishte regjistruar në ditët e festave, sipas numrit të ditëve të vitit.
30 Dhe natën, më njëzet e tretë të këtij muaji, taja e Deborah Rebekës vdiq dhe e varrosën poshtë qytetit, nën

lisin e lumit, dhe ai e quajti këtë vend: "Lumi i Deborës". dhe lisi, "Lisi i zisë së Deborës".
31 Atëherë Rebeka shkoi dhe u kthye në shtëpinë e saj tek i ati i tij Isaku; dhe Jakobi dërgoi me dorë desh, dele dhe cjep që ajo t'i përgatiste të atit një vakt sipas dëshirës së tij.
32 Dhe ai shkoi pas nënës së tij derisa arriti në tokën e Kabratanit dhe banoi atje.
33 Dhe Rakela lindi një djalë natën dhe e quajti "Biri i pikëllimit tim". por i ati e quajti Beniamin, ditën e njëmbëdhjetë të muajit të tetë të javës së parë të javës së gjashtë të këtij jubileu. [2143 paradite]
34 Dhe Rakela vdiq atje dhe e varrosën në vendin e Efratit, që është Betlehem, dhe Jakobi ndërtoi një shtyllë mbi varrin e Rakelës, në rrugën mbi varrin e saj.

KAPITULLI 33

1 Pastaj Jakobi shkoi dhe banoi në jug të Magdaladraefit. Dhe ai shkoi te Isaku, i ati, bashkë me gruan e tij Lea, në hënën e re të muajit të dhjetë.
2 Rubeni pa Bilhah, shërbëtoren e Rakelës, konkubinën e atit të tij, duke u larë në ujë në një vend të fshehtë, dhe e dashuroi atë.
3 Ai u fsheh natën, hyri në shtëpinë e Bilhah-ut dhe e gjeti atë duke fjetur vetëm në një shtrat në shtëpinë e saj.
4 Dhe ai u shtri me të, dhe ajo u zgjua dhe pa, dhe ja, Rubeni ishte shtrirë me të në shtrat;
5 Dhe ajo u turpërua për shkak të tij, e lëshoi dorën prej tij dhe ai iku.
6 Dhe ajo u ankua shumë për këtë gjë dhe nuk ia tregoi askujt.
7 Dhe kur Jakobi u kthye dhe e kërkoi, ajo i tha: 'Unë nuk jam i pastër për ty, sepse jam ndotur për ty; sepse Rubeni më ka ndotur dhe ka rënë në shtrat me mua natën, dhe unë kam qenë në gjumë dhe nuk e kuptova derisa ai më zbuloi cepin dhe fjeti me mua".
8 Jakobi u zemërua shumë me Rubenin, sepse kishte rënë në shtrat me Bilhah, sepse kishte zbuluar skajin e të atit.
9 Por Jakobi nuk iu afrua më, sepse Rubeni e kishte ndotur. Dhe kushdo që zbulon skajin e të atit, vepra e tij është jashtëzakonisht e keqe, sepse është i neveritshëm përpara Zotit.
10 Për këtë arsye është shkruar dhe urdhëruar në pllakat qiellore që një burrë të mos bjerë në shtrat me gruan e atit të tij dhe të mos zbulojë skajin e të atit, sepse kjo është e papastër; ata me siguri do të vdesin së bashku, njeriu që bie në shtrat me gruan e atit të tij. gruaja dhe gruaja gjithashtu, sepse kanë bërë papastërti mbi tokë.
11 Nuk do të ketë asgjë të papastër përpara Perëndisë tonë në kombin që ai ka zgjedhur për vete si pronë.
12 Dhe përsëri, është shkruar për herë të dytë: "Mallkuar qoftë ai që bie në shtrat me gruan e atit të tij, sepse ka zbuluar turpin e atit të tij"; dhe të gjithë të shenjtët e Zotit thanë: "Kështu qoftë; kështu qoftë.'
13 Dhe ti, Moisi, urdhëro bijtë e Izraelit që ta respektojnë këtë fjalë; sepse ai (përfshin) një dënim me vdekje; dhe është e papastër dhe nuk ka shlyerje përjetë për njeriun që e ka kryer këtë, por ai do të vritet, do të vritet, do të vritet me gurë dhe do të çrrënjoset nga mesi i popullit të Perëndisë tonë .
14 Sepse askujt që vepron kështu në Izrael nuk i lejohet të qëndrojë i gjallë në tokë një ditë të vetme, sepse është i neveritshëm dhe i papastër.
15 Dhe të mos thonë: Rubenit iu dha jetë dhe falje, pasi kishte rënë me konkubinën e të atit, dhe asaj, megjithëse ajo kishte një burrë, dhe burri i saj Jakobi, babai i tij, ishte ende gjallë.
16 Sepse deri në atë kohë nuk ishte reveluar dekreti, gjykimi dhe ligji në tërësinë e tij për të gjithë, por në ditët e tua (është zbuluar) si ligj i stinëve dhe i ditëve dhe një ligj i përjetshëm për brezat e përjetshëm.
17 Dhe për këtë ligj nuk ka mbarim të ditëve dhe asnjë shlyerje për të, por që të dy duhet të çrrënjosen në mes të kombit; ditën në të cilën e kanë kryer, do t'i vrasin.
18 Dhe bëj ti, Moisi, shkruaje për Izraelin që ta respektojnë dhe të veprojnë sipas këtyre fjalëve dhe të mos kryejnë mëkat deri në vdekje; sepse Zoti, Perëndia ynë, është gjykatësi, që nuk respekton persona dhe nuk pranon dhurata.
19 Dhe thuaju atyre këto fjalë të besëlidhjes, që ata të mund të dëgjojnë dhe të respektojnë, dhe të jenë të kujdesshëm ndaj tyre, dhe të mos shkatërrohen e të çrrënjosen nga toka; sepse një papastërti, një neveri, një ndotje dhe një ndotje janë të gjithë ata që e kryejnë këtë mbi tokë përpara Perëndisë tonë.
20 Dhe nuk ka mëkat më të madh se kurvëria që ata kryejnë në tokë; sepse Izraeli është një komb i shenjtë për Zotin, Perëndinë e tij, një komb trashëgimie, një komb priftëror dhe mbretëror dhe në pronësi (të tij); dhe një papastërti e tillë nuk do të shfaqet në mes të kombit të shenjtë.
21 Dhe në vitin e tretë të kësaj jave të gjashtë, Jakobi dhe të gjithë bijtë e tij shkuan dhe banuan në shtëpinë e Abrahamit, pranë Isakut, atit të tij dhe Rebekës, nënës së tij.
22 Këta ishin emrat e bijve të Jakobit: Rubeni i parëlinduri, Simeoni, Levi, Juda, Isakari, Zabuloni, bijtë e Leas; dhe bijtë e Rakelës, Jozefi dhe Beniamini; bijtë e Bilhahut, Dani dhe Neftali; dhe bijtë e Zilpahut, Gadi dhe Asheri; dhe Dina, e bija e Leas, e vetmja e bija e Jakobit.
23 Dhe ata erdhën dhe u përkulën para Isakut dhe Rebekës; dhe, kur i panë, bekuan Jakobin dhe të gjithë bijtë e tij, dhe Isaku u gëzua shumë, sepse pa bijtë e Jakobit, djalit të tij më të vogël, dhe i bekoi.

KAPITULLI 34

1 Dhe në vitin e gjashtë të kësaj jave të këtij jubileu të dyzet e katërt [2148] Jakobi dërgoi bijtë e tij për të kullotur delet e tyre dhe shërbëtorët e tij me ta në kullotat e Sikemit.
2 Shtatë mbretërit e Amorejve u mblodhën kundër tyre për t'i vrarë, duke u fshehur poshtë pemëve dhe për të marrë bagëtinë e tyre si pre.
3 Jakobi, Levi, Juda dhe Jozefi ishin në shtëpi me Isakun, atin e tyre; sepse fryma e tij ishte e trishtuar dhe nuk mund ta linin. Beniamini ishte më i riu dhe për këtë mbeti me të atin.
4 Dhe erdhën mbreti i Tafusë, mbreti i Aresës, mbreti i Seraganit, mbreti i Selos dhe mbreti i Gaasit, dhe mbreti i Bethoronit, mbreti i Ma'anisakirit, dhe të gjithë ata që banojnë në këto male (dhe) që banojnë në pyjet e vendit të Kanaanit.

5 Dhe i njoftuan këtë Jakobit, duke i thënë: "Ja, mbretërit e Amorejve kanë rrethuar bijtë e tu dhe kanë plaçkitur kopetë e tyre".
6 Ai u ngrit nga shtëpia e tij me tre djemtë e tij, me gjithë shërbëtorët e atit të tij dhe me shërbëtorët e tij, dhe doli kundër tyre me gjashtë mijë njerëz që mbanin shpata.
7 Dhe i vrau në kullotat e Sikemit dhe i ndoqi ata që iknin dhe i vrau me shpatë dhe vrau 'Aresën, Tafunë, Sareganin, Selon, 'Amanisakirin dhe Ga[ga]'. si, dhe ai mori kopetë e tij.
8 Ai i mundi dhe u vuri atyre një haraç që t'i paguanin haraçin, pesë fruta të vendit të tyre, dhe ndërtoi Robelin dhe Tamnatares.
9 Ai u kthye në paqe dhe bëri paqe me ta, dhe ata u bënë shërbëtorë të tij deri në ditën që ai dhe bijtë e tij zbritën në Egjipt.
10 Dhe në vitin e shtatë të kësaj jave [2149] ai dërgoi Jozefin për të mësuar për mirëqenien e vëllezërve të tij nga shtëpia e tij në vendin e Sikemit dhe i gjeti në vendin e Dothanit.
11 Dhe ata e trajtuan me tradhti dhe kurdisën një komplot kundër tij për ta vrarë; por, duke ndryshuar mendjen, e shitën te tregtarët ismaelitë dhe e zbritën në Egjipt dhe ia shitën Potifarit, eunukut të Faraonit, shefi i kuzhinierëve, prifti i qytetit 'Elew.
12 Bijtë e Jakobit therën një kec, e ngjyenin në gjak rrobën e Jozefit dhe ia dërguan Jakobit, atit të tyre, ditën e dhjetë të muajit të shtatë.
13 Dhe ai mbajti zi gjithë atë natë, sepse ia kishin sjellë në mbrëmje; dhe i ra ethet nga zia për vdekjen e tij, dhe tha: "Jozefin e përpiu një bishë e keqe". dhe të gjithë anëtarët e shtëpisë së tij [qenë zi atë ditë me të, dhe ata] ishin të pikëlluar dhe të vajtuar me të gjithë atë ditë.
14 Dhe bijtë e tij dhe e bija u ngritën për ta ngushëlluar, por ai nuk pranoi të ngushëllohej për të birin.
15 Atë ditë Bilhah mësoi që Jozefi kishte vdekur, dhe ajo vdiq duke mbajtur zi për të dhe banonte në Qafratef, dhe mbasi Jozefi vdiq, vdiq edhe Dina, e bija.
16 Dhe brenda një muaji erdhën mbi Izraelin këto tri zi. Pastaj e varrosën Bilhën përballë varrit të Rakelës dhe gjithashtu Dinën. vajzën e tij, e varrosën aty.
17 Ai mbajti zi për Jozefin një vit dhe nuk pushoi, sepse tha: "Më lër të zbres në varr për të mbajtur zi për djalin tim".
18 Për këtë arsye është caktuar për bijtë e Izraelit që ata duhet të mundojnë veten e tyre ditën e dhjetë të muajit të shtatë - ditën që lajmi që e bëri të qante për Jozefin i erdhi Jakobit, atit të tij - që të bënin shlyerjen për veten e tyre. me një kec, ditën e dhjetë të muajit të shtatë, një herë në vit, për mëkatet e tyre; sepse kishin pikëlluar dashurinë e babait të tyre për Jozefin, birin e tij.
19 Dhe kjo ditë është caktuar që ata të pikëllohen në të për mëkatet e tyre dhe për të gjitha shkeljet e tyre dhe për të gjitha gabimet e tyre, në mënyrë që ata të pastrohen atë ditë një herë në vit.
20 Dhe pasi Jozefi vdiq, bijtë e Jakobit morën për vete gra. Emri i gruas së Rubenit është 'Ada; dhe emri i gruas së Simeonit është 'Adlba'a, një kananite; dhe emri i gruas së Levit është Melka, nga bijat e Aramit, nga pasardhësit e bijve të Terahut; dhe emri i gruas së Judës, Betasu'el, një kananite; emri i gruas së Isakarit, Hezaka; emri i gruas së Zabulonit, Ni'iman; dhe emri i gruas së Danit, Egla; dhe emri i gruas së Neftalit, Rasu'u, nga Mesopotamia; dhe emri i gruas së Gadit, Maka; dhe emri i gruas së Asherit, 'Ijona; dhe emri i gruas së Jozefit, Asenath, egjiptiane; dhe emri i gruas së Beniaminit, 'Ijasaka.
21 Dhe Simeoni u pendua dhe mori një grua të dytë nga Mesopotamia si vëllezër.

KAPITULLI 35

1 Dhe në vitin e parë të javës së parë të jubileut të dyzet e pestë [2157] Rebeka thirri Jakobin, birin e saj, dhe e urdhëroi për të atin dhe për vëllain e tij, që t'i nderonte gjatë gjithë ditëve të jetës së tij.
2 Dhe Jakobi tha: "Unë do të bëj gjithçka siç më ke urdhëruar; sepse kjo gjë do të jetë për mua nder, madhështi dhe drejtësi përpara Zotit, që unë t'i nderoj.
3 Edhe ti, nënë, e di që nga koha kur linda e deri më sot, të gjitha veprat e mia dhe gjithçka që kam në zemrën time, se unë mendoj gjithmonë mirë për të gjitha.
4 Dhe si të mos e bëj këtë gjë që më ke urdhëruar, që të nderoj babanë tim dhe vëllanë tim?
5 Më trego, nënë, çfarë perversiteti ke parë tek unë dhe unë do të largohem prej saj dhe mëshira do të jetë mbi mua.
6 Dhe ajo i tha: 'Biri im, nuk kam parë te ti gjatë gjithë ditëve të mia ndonjë të çoroditur, por vetëm vepra të drejta. E megjithatë unë do të të them të vërtetën, biri im: Unë do të vdes këtë vit dhe nuk do të mbijetoj këtë vit në jetën time; sepse pashë në ëndërr ditën e vdekjes sime, që nuk do të jetoja më shumë se njëqind e pesëdhjetë e pesë vjet; dhe ja, kam përfunduar të gjitha ditët e jetës sime që do të jetoj'.
7 Dhe Jakobi qeshi me fjalët e nënës së tij. sepse nëna e tij i kishte thënë që ajo të vdiste; dhe ajo ishte ulur përballë tij dhe kishte fuqinë e saj dhe nuk ishte e dobët në forcën e saj; sepse hynte, dilte dhe shihte, dhe dhëmbët e saj ishin të fortë dhe asnjë sëmundje nuk e kishte prekur gjatë gjithë ditëve të jetës së saj.
8 Dhe Jakobi i tha: 'I bekuar jam unë, nënë, nëse ditët e mia i afrohen ditëve të jetës sate dhe forca ime mbetet me mua si forca jote; dhe ti nuk do të vdesësh, sepse po tallesh me mua për sa i përket vdekje.'
9 Dhe ajo shkoi te Isaku dhe i tha: "Unë të bëj një kërkesë: bëje Esaun të betohet se nuk do ta lëndojë Jakobin dhe nuk do ta ndjekë me armiqësi; sepse ti i di mendimet e Esaut që janë të çoroditura që në rininë e tij dhe nuk ka asnjë të mirë tek ai; sepse ai dëshiron ta vrasë pas vdekjes sate.
10 Dhe ti i di të gjitha ato që ai ka bërë që nga dita që vëllai i tij Jakobi shkoi në Haran e deri më sot: si na ka braktisur me gjithë zemër dhe na ka bërë të këqija; Ai ka marrë për vete kopetë e tua dhe ka marrë të gjitha pasuritë e tua përpara fytyrës sate.
11 Dhe, kur ne iu lutëm dhe iu lutëm për atë që ishte tonën, ai veproi si një njeri që kishte mëshirë për ne.
12 Dhe ai është i hidhëruar kundër teje, sepse ti bekove Jakobin, birin tënd të përsosur dhe të drejtë; sepse nuk ka asnjë të keqe, por vetëm mirësi në të, dhe që kur erdhi nga Harani e deri më sot, ai nuk na ka grabitur asgjë, sepse ai na sjell çdo gjë në kohën e vet gjithmonë dhe gëzohet me gjithë zemër kur e kapim nga duart e tij dhe ai na bekon dhe nuk është ndarë prej nesh që kur erdhi nga Harani e deri më sot, dhe qëndron vazhdimisht me ne në shtëpi duke na nderuar.'

13 Dhe Isaku i tha: "Edhe unë i di dhe i shoh veprat e Jakobit që është me ne, se si ai na nderon me gjithë zemër; por më parë Esaun e kam dashur më shumë se Jakobin, sepse ishte i parëlinduri; por tani unë e dua Jakobin më shumë se Esaun, sepse ai ka bërë vepra të këqija të shumëfishta dhe nuk ka drejtësi në të, sepse të gjitha rrugët e tij janë padrejtësi dhe dhunë [dhe nuk ka drejtësi rreth tij.]
14 Dhe tani zemra ime është e shqetësuar për të gjitha veprat e tij dhe as ai dhe as pasardhësit e tij nuk do të shpëtohen, sepse ata janë ata që do të shkatërrohen nga toka dhe që do të çrrënjosen nga poshtë qiellit, sepse ai ka braktisur Perëndia i Abrahamit dhe shkoi pas grave të tij, pas papastërtisë së tyre dhe pas gabimit të tyre, ai dhe fëmijët e tij.
15 Dhe ti më urdhëron ta bëj të betohet se nuk do të vrasë vëllanë e tij Jakobin; edhe nëse betohet, nuk do t'i përmbahet betimit dhe nuk do të bëjë të mirën, por vetëm të keqen.
16 Por në qoftë se ai dëshiron të vrasë Jakobin, vëllanë e tij, në duart e Jakobit, do t'i jepet dhe ai nuk do të shpëtojë nga duart e tij, sepse ai do të bjerë në duart e tij.
17 Dhe mos ki frikë për shkak të Jakobit; sepse kujdestari i Jakobit është i madh dhe i fuqishëm dhe i nderuar dhe i lavdëruar më shumë se kujdestari i Esaut.'
18 Dhe Rebeka dërgoi të thërrasë Esaun, dhe ai shkoi tek ajo, dhe ajo i tha: "Kam një kërkesë, biri im, të të bëj dhe bëje atë që premton, biri im".
19 Dhe ai tha: "Unë do të bëj gjithçka që më thua dhe nuk do ta refuzoj kërkesën tënde".
20 Dhe ajo i tha: 'Të kërkoj që ditën që të vdes, të më marrësh dhe të më varrosësh pranë Sarës, nënës së babait tënd, dhe që ti dhe Jakobi të duheni dhe që asnjëri të mos dëshirojë të keqen kundër tjetrit. , por vetëm dashuri reciproke, dhe (kështu) ju do të përparoni, bijtë e mi, dhe do të jeni të nderuar në mes të tokës, dhe asnjë armik nuk do të gëzohet për ju, dhe ju do të jeni një bekim dhe mëshirë në sytë e të gjithë atyre që të duan.'
21 Dhe ai tha: "Unë do të bëj gjithçka që më ke thënë dhe do të të varros ditën që do të vdesësh pranë Sarës, nënës së babait tim, ashtu siç deshe që kockat e saj të ishin pranë kockave të tua".
22 Edhe Jakobin, vëllanë tim, do ta dua më tepër se çdo mish; sepse unë nuk kam një vëlla në të gjithë dheun, por vetëm atë; dhe kjo nuk është meritë e madhe për mua nëse e dua; sepse ai është vëllai im dhe ne u mbollëm bashkë në trupin tënd dhe së bashku dolëm nga barku yt, dhe nëse nuk e dua vëllanë tim, kë do të dua?
23 Dhe unë, vetë, të lutem ty ta këshillosh Jakobin në lidhje me mua dhe në lidhje me bijtë e mi, pasi e di që ai do të jetë me siguri mbret mbi mua dhe bijtë e mi, sepse ditën që babai im e bekoi, ai e bëri atë më të lartë dhe mua më të ulët .
24 Dhe të betohem se do ta dua dhe nuk do të dëshiroj të keqen kundër tij gjatë gjithë ditëve të jetës sime, por vetëm të mirën.'
25 Dhe ai iu betua asaj për gjithë këtë çështje. Ajo thirri Jakobin përpara syve të Esaut dhe i dha urdhër sipas fjalëve që i kishte thënë Esaut.
26 Dhe ai tha: "Unë do të bëj dëshirën tënde; më beso se asnjë e keqe nuk do të vijë nga unë dhe nga bijtë e mi kundër Esaut dhe nuk do të jem i pari në asgjë, përveç dashurisë.'
27Atë natë, ajo dhe bijtë e saj hëngrën dhe pinë, dhe ajo vdiq, tre jubile, një javë e një vjeç, atë natë, dhe dy djemtë e saj, Esau dhe Jakobi, e varrosën në shpellën e dyfishtë pranë Sarës, nëna e babait të tyre.

KAPITULLI 36

1 Dhe në vitin e gjashtë të kësaj jave [2162 AM] Isaku thirri dy djemtë e tij Esaun dhe Jakobin, dhe ata erdhën tek ai dhe ai u tha atyre: 'Bijtë e mi, unë po shkoj në rrugën e etërve të mi, në përjetësinë shtëpinë ku janë baballarët e mi.
2 Prandaj më varrosni pranë Abrahamit, atit tim, në shpellën e dyfishtë në fushën e Efron Hiteut, ku Abrahami bleu një varr për ta varrosur; në varrin që gërmova për vete, më varrosni atje.
3 Dhe këtë ju urdhëroj, bijtë e mi, që të praktikoni drejtësinë dhe ndershmërinë mbi tokë, me qëllim që Zoti të sjellë mbi ju gjithçka që Zoti ka thënë se do t'i bënte Abrahamit dhe pasardhësve të tij.
4 Dhe duani njëri-tjetrin, bijtë e mi, vëllezërit tuaj si një njeri që do shpirtin e vet; dhe le ta duan njëri-tjetrin si shpirtrat e tyre.
5 Përsa i përket çështjes së idhujve, unë ju urdhëroj dhe ju këshilloj t'i refuzoni, t'i urreni dhe mos t'i doni, sepse ata janë plot mashtrime për ata që i adhurojnë dhe për ata që përkulen para tyre.
6 Mbani mend, bijtë e mi, Zotin, Perëndinë e Abrahamit, atit tuaj, dhe se si edhe unë e adhurova dhe i shërbeva me drejtësi dhe me gëzim, që t'ju shumëzonte dhe t'ju shtonte shumë farën tuaj si yjet e qiellit dhe t'ju forconte. në tokë si bima e drejtësisë që nuk do të çrrënjoset për të gjithë brezat përgjithmonë.
7 Dhe tani unë do t'ju bëj të bëni një betim të madh - sepse nuk ka asnjë betim më të madh se ai me emrin e lavdishëm dhe të nderuar, të madh dhe të shkëlqyeshëm, të mrekullueshëm dhe të fuqishëm, që krijoi qiejt dhe tokën dhe të gjitha gjërat së bashku - që ju do t'i keni frikë Atij dhe do ta adhuroni Atë.
8 Dhe që secili ta dojë vëllanë e tij me përzemërsi dhe drejtësi dhe që tash e tutje të mos dëshirojë të keqen kundër vëllait të tij, përgjithmonë gjatë gjithë ditëve të jetës suaj, në mënyrë që të keni mbarësi në të gjitha veprat tuaja dhe të mos shkatërroheni.
9 Dhe nëse njëri prej jush kurdis të keqen kundër vëllait të tij, dijeni se tani e tutje kushdo që kurdis të keqen kundër vëllait të tij do të bjerë në dorën e tij dhe do të çrrënjoset nga toka e të gjallëve dhe pasardhësit e tij do të shkatërrohen nën qiellin. .
10 Por në ditën e turbullirave, të zemërimit, të indinjatës dhe të zemërimit, me një zjarr flakërues gllabërues siç dogji Sodomën, po kështu do të djegë vendin e tij, qytetin e tij dhe gjithçka që i përket, dhe do të fshihet nga libri i disiplinën e fëmijëve të njerëzve dhe jo të shënohet në librin e jetës, por në atë që është caktuar për shkatërrim dhe ai do të shkojë në dënim të përjetshëm; në mënyrë që dënimi i tyre të përtërihet përgjithmonë në urrejtje, në fyerje, në zemërim, në mundim, në indinjatë, në plagë dhe në sëmundje.
11 Unë them dhe dëshmoj për ju, bijtë e mi, sipas gjykimit që do të bjerë mbi njeriun që dëshiron të dëmtojë vëllanë e tij.

12 Atë ditë ai ndau midis të dyve gjithë pasurinë e tij dhe ia dha pjesën më të madhe të parëlindurit, kullës dhe gjithçka që ndodhej rreth saj dhe gjithçka që zotëronte Abrahami në pusin e betimit.
13 Ai tha: "Këtë pjesën më të madhe do t'ia jap të parëlindurit".
14 Dhe Esau tha: "Unë i kam shitur Jakobit dhe i kam dhënë Jakobit të drejtën time të parëbirnisë; atij le t'i jepet dhe nuk kam asnjë fjalë për të thënë në lidhje me të, sepse është e tij.'
15 Dhe Isaku tha: "Bekimi qoftë mbi ju, bijtë e mi, dhe mbi pasardhësit tuaj sot, sepse më keni dhënë prehje dhe zemra ime nuk vuan nga e drejta e parëbirnisë, që të mos kryeni ligësi për shkak të saj".
16 Shumë i Larti Perëndi e bekoftë njeriun që bën drejtësinë, atë dhe pasardhësit e tij përjetë.'
17 Dhe ai përfundoi duke i urdhëruar dhe duke i bekuar; dhe ata hëngrën e pinë së bashku para tij, dhe ai u gëzua sepse midis tyre kishte një mendje; dhe ata dolën prej tij, pushuan dhe fjetën atë ditë.
18 Atë ditë Isaku e zuri gjumi në shtratin e tij i gëzuar; dhe e zuri gjumin e përjetshëm dhe vdiq njëqind e tetëdhjetë vjeç. Ai plotësoi njëzet e pesë javë e pesë vjet; dhe dy djemtë e tij Esau dhe Jakobi e varrosën.
19 Pastaj Esau shkoi në vendin e Edomit, në malet e Seirit dhe banoi atje.
20 Dhe Jakobi banoi në malet e Hebronit, në kullën e vendit të shtegtimit të atit të tij Abrahamit, dhe adhuroi Zotin me gjithë zemër dhe sipas urdhërimeve të dukshme, ashtu si kishte ndarë ditët e brezave të tij.
21 Dhe gruaja e tij Lea vdiq në vitin e katërt të javës së dytë të jubileut dyzet e pestë, [2167 paradite] dhe e varrosi në shpellën e dyfishtë pranë Rebekës, nënës së tij, në të majtë të varrit të Sarës, nënës së babait të tij.
22 Dhe të gjithë bijtë e saj dhe bijtë e tij erdhën për të mbajtur zi për Lean, gruan e tij me të dhe për ta ngushëlluar për të, sepse ai e vajtonte, sepse e donte shumë pas vdekjes së motrës së saj Rakelës.
23sepse ajo ishte e përsosur dhe e drejtë në të gjitha rrugët e saj dhe e nderonte Jakobin, dhe gjatë gjithë ditëve që jetoi me të, ai nuk dëgjoi nga goja e saj asnjë fjalë të ashpër, sepse ajo ishte e butë, paqësore, e drejtë dhe e nderuar.
24 Dhe atij iu kujtuan të gjitha veprat e saj që ajo kishte bërë gjatë jetës së saj dhe e vajtoi shumë; sepse e donte me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt.

KAPITULLI 37

1 Ditën që Isaku, ati i Jakobit dhe i Esaut, vdiq, [2162] bijtë e Esaut dëgjuan që Isaku ia kishte dhënë pjesën e plakut djalit të tij më të vogël Jakobit dhe u zemëruan shumë.
2 Dhe ata u grindën me babanë e tyre, duke thënë: "Pse yt atë i dha Jakobit pjesën e plakut dhe të kaloi mbi ty, megjithëse ti je më i madhi dhe Jakobi më i vogli?".
3 Dhe ai u tha atyre: "Meqenëse i shita Jakobit të drejtën time të parëbirnisë për një rrëmujë të vogël thjerrëzash, dhe ditën që im atë më dërgoi të gjuaja, të kapja dhe t'i çoja diçka që të hante dhe të më bekonte, ai erdhi me hile dhe i solli babait tim ushqim e pije, dhe im atë e bekoi dhe më vuri nën dorën e tij.
4 Dhe tani ati ynë na ka bërë të betohemi, unë dhe ai, se nuk do të kurdisim të keqen kundër vëllait të tij, dhe se do të vazhdojmë secili në dashuri dhe në paqe me vëllain e tij dhe të mos i prishim rrugët tona.'
5 Dhe ata i thanë: "Ne nuk do të të dëgjojmë për të bërë paqe me të; sepse forca jonë është më e madhe se forca e tij dhe ne jemi më të fuqishëm se ai; ne do të shkojmë kundër tij, do ta vrasim dhe do ta shkatërrojmë atë dhe bijtë e tij. Dhe nëse nuk do të vish me ne, do të të bëjmë dëm edhe ty.
6 Dhe tani na dëgjoni: Le të dërgojmë në Aram, Filistinë, Moab dhe Amon, dhe le të zgjedhim për vete burra të zgjedhur që janë të zjarrtë për betejë, dhe le të shkojmë kundër tij dhe të luftojmë me të dhe le ta shfarosim nga toka para se të forcohet.'
7 Dhe babai i tyre u tha atyre: "Mos shkoni dhe mos bëni luftë me të, që të mos bini para tij".
8 Dhe ata i thanë: 'Edhe kjo është pikërisht mënyra jote e veprimit që nga rinia jote e deri më sot, dhe ti po e vë qafën nën zgjedhën e tij.
9 Ne nuk do t'i dëgjojmë këto fjalë.' Pastaj dërguan te Arami dhe te Adurami te miku i atit të tyre dhe pajtuan bashkë me ta një mijë luftëtarë, luftëtarë të zgjedhur.
10 Dhe erdhën te ata nga Moabi dhe nga bijtë e Amonit, ata që ishin marrë me qira, një mijë burra të zgjedhur dhe nga Filistia, një mijë luftëtarë të zgjedhur, dhe nga Edomi dhe nga Horitët një mijë luftëtarë të zgjedhur, dhe nga burrat e fuqishëm të luftës Kittim.
11 Dhe ata i thanë babait të tyre: Dil me ta dhe drejtoji, përndryshe do të të vrasim.
12 Dhe ai u mbush me zemërim dhe indinjatë kur pa që bijtë e tij po e detyronin të shkonte para tyre për t'i udhëhequr kundër vëllait të tij Jakobit.
13 Por më pas iu kujtua gjithë e keqja që kishte fshehur në zemrën e tij kundër vëllait të tij Jakobit; dhe nuk iu kujtua betimi që i ishte betuar të atit dhe nënës së tij se nuk do të kurdiste asnjë të keqe kundër vëllait të tij Jakobit gjatë gjithë ditëve të tij.
14 Dhe pavarësisht nga të gjitha këto, Jakobi nuk e dinte që ata po vinin kundër tij për të luftuar, dhe mbajti zi për Lean, gruan e tij, derisa iu afruan shumë pranë kullës me katër mijë luftëtarë dhe njerëz të zgjedhur të luftës.
15 Atëherë njerëzit e Hebronit i dërguan t'i thonë: "Ja, vëllai yt ka ardhur kundër teje për të luftuar ty, me katër mijë të rrethuar nga shpata, dhe kanë mburoja dhe armë". sepse ata e donin Jakobin më shumë se Esaun. Kështu ata i thanë; sepse Jakobi ishte një njeri më liberal dhe më i mëshirshëm se Esau.
16 Por Jakobi nuk besoi derisa ata iu afruan shumë kullës.
17 Dhe mbylli portat e kullës; Ai u ndal mbi portat dhe i foli vëllait të tij Esaut dhe i tha: "I madh është ngushëllimi me të cilin ke ardhur të më ngushëllosh për gruan time që ka vdekur". A është ky betimi që u betove babait tënd dhe nënës sate para se të vdisnin? Ti e ke thyer betimin dhe në momentin që u betove babait tënd je i dënuar.'
18 Atëherë Esau u përgjigj dhe i tha: "As bijtë e njerëzve, as kafshët e tokës nuk kanë asnjë betim drejtësie, për të cilin ata janë betuar (një betim i vlefshëm) përjetë; por çdo ditë kurdisin të keqen njëri kundër tjetrit dhe sesi secili mund të vrasë kundërshtarin dhe armikun e tij.
19 Dhe ti do të më urresh mua dhe bijtë e mi përjetë. Dhe nuk respektohet lidhja e vëllazërisë me ty.

20 Dëgjo këto fjalë që po të shpall: në qoftë se derri mund të ndryshojë lëkurën e tij dhe t'i bëjë qimet e tij të buta si leshi, ose nëse mund të bëjë që në kokë t'i mbijnë brirë si brirët e drerit ose të deleve, atëherë a do ta respektoj lidhjen e vëllazërisë me ty, Dhe sikur gjinjtë të ndaheshin nga nëna e tyre, se ti nuk ke qenë vëlla për mua.
21 Dhe në qoftë se ujqërit bëjnë paqe me qengjat që të mos i gllabërojnë ose të dhunojnë, dhe nëse zemra e tyre është për ta për mirë, atëherë do të ketë paqe në zemrën time ndaj teje.
22 Dhe në qoftë se luani bëhet mik i kaut dhe bën paqe me të, dhe nëse është i lidhur me të nën një zgjedhë dhe lëron me të, atëherë unë do të bëj paqe me ty.
23 Dhe kur korbi të zbardhet si raza, atëherë dije se unë të kam dashur dhe do të bëj paqe me ty, do të çrrënjohesh dhe bijtë e tu do të çrrënjosen dhe nuk do të ketë paqe për ty.
24 Dhe kur Jakobi pa që ai ishte i prirur ndaj tij me zemër dhe me gjithë shpirt sa ta vriste, dhe se ai kishte dalë duke mbirë si derri i egër që vjen mbi shtizën që e shpon dhe e vret. dhe nuk tërhiqet prej saj;
25 Pastaj u foli njerëzve të tij dhe shërbëtorëve të tij që të sulmonin atë dhe të gjithë shokët e tij.

KAPITULLI 38

1 Dhe pas kësaj Juda i foli Jakobit, atit të tij, dhe i tha: 'Përkul harkun tënd, o atë, dhe lësho shigjetat e tua, hidhe përmbys kundërshtarin dhe vrite armikun; dhe a mund të kesh fuqi, sepse ne nuk do ta vrasim vëllanë tënd, sepse ai është i tillë si ti, dhe ai është si ty, le t'i bëjmë atij (këtë) nder.'
2 Atëherë Jakobi përkuli harkun e tij, dërgoi shigjetën dhe goditi Esaun, vëllanë e tij (në gjoksin e tij të djathtë) dhe e vrau.
3 Dhe përsëri ai dërgoi një shigjetë dhe goditi Arameun Adoran, në gjoksin e majtë, e ktheu prapa dhe e vrau.
4 Dhe pastaj bijtë e Jakobit dolën, ata dhe shërbëtorët e tyre, duke u ndarë në grupe në të katër anët e kullës.
5 Pastaj Juda doli përpara, dhe Neftali dhe Gadi me të dhe pesëdhjetë shërbëtorë me të në anën jugore të kullës, dhe vranë gjithçka që gjetën para tyre, dhe asnjë prej tyre nuk shpëtoi.
6 Levi, Dani dhe Asheri dolën në anën lindore të kullës me pesëdhjetë burra dhe vranë luftëtarët e Moabit dhe të Amonit.
7 Rubeni, Isakari dhe Zabuloni dolën në veri të kullës me pesëdhjetë burra dhe vranë luftëtarët e Filistejve.
8 Simeoni, Beniamini dhe Enoku, bir i Rubenit, dolën në anën perëndimore të kullës me pesëdhjetë burra dhe vranë nga Edomi dhe nga Horitët katërqind burra, trima të fortë; dhe gjashtëqind ikën dhe katër nga bijtë e Esaut ia mbathën me ta dhe lanë babanë e tyre të vrarë, ashtu siç kishte rënë në kodrën e Aduramit.
9 Bijtë e Jakobit i ndoqën deri në malet e Seirit. Pastaj Jakobi e varrosi vëllanë e tij në kodrën që është në Aduram, dhe ai u kthye në shtëpinë e tij.
10 Bijtë e Jakobit u shtrënguan fort mbi bijtë e Esaut në malet e Seirit dhe ulën qafën e tyre, kështu që ata u bënë shërbëtorë të bijve të Jakobit.
11 Dhe ata i dërguan babait të tyre (për të pyetur) nëse duhet të bëjnë paqe me ta apo t'i mbysin.
12 Pastaj Jakobi u dërgoi fjalë bijve të tij që të bënin paqe, dhe ata bënë paqe me ta dhe vunë mbi ta zgjedhën e skllavërisë, në mënyrë që Jakobit dhe bijve të tij t'i paguanin gjithnjë haraç.
13 Ata vazhduan t'i paguanin haraç Jakobit deri në ditën që ai zbriti në Egjipt.
14Dhe bijtë e Edomit nuk hoqën dorë nga zgjedha e skllavërisë që të dymbëdhjetë bijtë e Jakobit u kishin vendosur deri më sot.
15 Këta janë mbretërit që mbretëruan në Edom përpara se të mbretëronte ndonjë mbret mbi bijtë e Izraelit [deri në ditën e sotme] në vendin e Edomit.
16 Balaku, bir i Beorit, mbretëroi në Edom, dhe emri i qytetit të tij ishte Danaba.
17 Kështu Balaku vdiq dhe në vend të tij mbretëroi Jobabi, i biri i Zarës nga Boseri.
18 Jobabi vdiq dhe në vend të tij mbretëroi Asami nga vendi i Temanit.
19 Pastaj Asami vdiq dhe në vend të tij mbretëroi Adath, bir i Baradit, që vrau Madianin në fushën e Moabit, dhe emri i qytetit të tij ishte Avith.
20 Dhe Adeti vdiq dhe në vend të tij mbretëroi Selmani nga Amaseka.
21 Dhe Salmani vdiq dhe në vend të tij mbretëroi Sauli nga Raaboth (përgjatë lumit).
22 Sauli vdiq dhe në vend të tij mbretëroi Baelunani, i biri i Akborit.
23 Pastaj vdiq Baelunani, i biri i Akborit, dhe në vend të tij mbretëroi Adath. gruaja e tij quhej Maitabith, e bija e Mataratit, e bija e Metabedza'abit.
24 Këta janë mbretërit që mbretëruan në vendin e Edomit.

KAPITULLI 39

1 Dhe Jakobi banoi në vendin e banimit të atit të tij, në vendin e Kanaanit. Këta janë brezat e Jakobit.
2 Jozefi ishte shtatëmbëdhjetë vjeç kur e zbritën në vendin e Egjiptit dhe e bleu Potifari, eunuk i Faraonit, kryekuzhinier.
3 Ai e vendosi Jozefin mbi gjithë shtëpinë e tij dhe bekimi i Zotit erdhi mbi shtëpinë e Egjiptasit për shkak të Jozefit, dhe Zoti e begatoi në të gjitha ato që bëri.
4 Dhe Egjiptasit i dhanë të gjitha në duart e Jozefit; sepse ai pa që Zoti ishte me të dhe se Zoti e begatoi në të gjitha ato që bëri.
5 Pamja e Jozefit ishte e bukur dhe gruaja e zotërisë së tij ngriti sytë dhe pa Jozefin, e donte dhe iu lut të binte me të.
6 Por ai nuk e dorëzoi shpirtin e tij dhe iu kujtua Zoti dhe fjalët që Jakobi, ati i tij, lexonte nga mesi i fjalëve të Abrahamit, që asnjë burrë të mos kryente kurvëri me një grua që ka burrë; se për të është caktuar dënimi me vdekje në qiej përpara Perëndisë Më të Lartit dhe mëkati do të shënohet kundër tij në librat e përjetshëm vazhdimisht përpara Zotit.
7 Jozefit iu kujtuan këto fjalë dhe nuk pranoi të binte në shtrat me të.
8 Dhe ajo iu lut për një vit, por ai nuk pranoi dhe nuk deshi ta dëgjojë.
9 Por ajo e përqafoi dhe e mbajti fort në shtëpi për ta detyruar të shtrihej me të, mbylli dyert e shtëpisë dhe e mbajti të shtrënguar; por ai la rrobën e tij në duart e saj, çau derën dhe iku pa praninë e saj.

10 Dhe gruaja pa që ai nuk do të binte me të dhe e përgojoi në prani të zotërisë së tij, duke thënë: "Shërbëtori yt hebre, që ti e do, kërkoi të më detyronte që të shtrihej me mua; dhe ndodhi që kur ngrita zërin, ai iku dhe la rrobën e tij në duart e mia kur e mbajta, dhe ai frenoi nga dera.'
11 Dhe Egjiptasi pa rrobën e Jozefit dhe derën e thyer, dëgjoi fjalët e gruas së tij dhe e futi Jozefin në burg në vendin ku mbaheshin të burgosurit që mbreti i kishte burgosur.
12 Dhe ai ishte atje në burg; dhe Zoti i dha Jozefit hir në sytë e kreut të rojeve të burgut dhe dhembshuri përpara tij, sepse ai pa që Zoti ishte me të dhe që Zoti i bëri të mbarë gjithçka që ai bënte.
13 Dhe ai i dorëzoi të gjitha gjërat në duart e tij dhe kreu i rojeve të burgut nuk dinte asgjë që kishte me të, sepse Jozefi bëri çdo gjë dhe Zoti e përsosi.
14 Dhe qëndroi atje dy vjet. Dhe në ato ditë Faraoni, mbreti i Egjiptit, u zemërua kundër dy eunukëve të tij, kundër kryekupëmbajtësit dhe kryebukëpjekësit, dhe i futi në burg në shtëpinë e kryekuzhinierit, në burgun ku ndodhej Jozefi.
15 Kreu i rojeve e caktoi Jozefin që t'u shërbente; dhe ai shërbeu para tyre.
16 Dhe të dy panë një ëndërr, kryekupëmbajtësi dhe kryebukëpjekësi, dhe ia treguan Jozefit.
17 Dhe siç u interpretoi atyre, kështu u ndodhi atyre; dhe Faraoni riktheu kryekupëmbajtësi në zyrën e tij dhe kryebukëpjekësin, ai e vrau, ashtu siç u kishte thënë Jozefi.
18 Por kryekupëmbajtësi e harroi Jozefin në burg, megjithëse i kishte thënë se çfarë do t'i ndodhte, dhe nuk u kujtua t'i tregonte Faraonit se si i kishte thënë Jozefi, sepse ai e kishte harruar.

KAPITULLI 40

1 Dhe në ato ditë Faraoni pa dy ëndrra brenda një nate për një zi buke që do të kishte ndodhur në të gjithë vendin; u zgjua nga gjumi dhe thirri të gjithë interpretuesit e ëndrrave që ishin në Egjipt dhe magjistarët dhe u tregoi atyre të dyja. ëndrrat, dhe ata nuk ishin në gjendje t'i deklaronin (ato).
2 Atëherë kryekupëmbajtësi iu kujtua Jozefit dhe i foli mbretit për të, dhe ai e nxori nga burgu dhe ai bëri dy ëndrrat e tij para tij.
3 Dhe ai tha para Faraonit se dy ëndrrat e tij ishin një, dhe ai i tha: 'Do të vijnë shtatë vjet (në të cilët do të ketë) bollëk në të gjithë vendin e Egjiptit dhe pas atij shtatë vjet zie buke, një zi e tillë siç nuk ka qenë në të gjithë vendin.
4 Dhe tani Faraoni le të caktojë mbikëqyrës në të gjithë vendin e Egjiptit dhe le të grumbullojnë ushqime në çdo qytet gjatë ditëve të bollëkut, dhe do të ketë ushqim për shtatë vitet e zisë së bukës dhe vendi nuk do të humbasë. përmes zisë së bukës, sepse do të jetë shumë e rëndë.'
5 Dhe Zoti i dha Jozefit hir dhe mëshirë në sytë e Faraonit, dhe Faraoni u tha shërbëtorëve të tij. Nuk do të gjejmë një njeri kaq të urtë dhe të matur si ky, sepse Fryma e Zotit është me të.'
6 Dhe e caktoi të dytin në gjithë mbretërinë e tij, i dha pushtet mbi gjithë Egjiptin dhe e bëri të hipte në qerren e dytë të Faraonit.
7 Dhe ai e veshi me petka byssus dhe i vuri një zinxhir ari në qafë dhe (një lajmëtar) shpalli para tij 'El'El ue 'Abirer', dhe i vuri një unazë në dorën e tij dhe e bëri sundimtar mbi gjithçka. shtëpinë e tij, e madhëroi dhe i tha. "Vetëm në fron do të jem më i madh se ti".
8 Jozefi sundoi mbi të gjithë vendin e Egjiptit dhe të gjithë princat e Faraonit, të gjithë shërbëtorët e tij dhe të gjithë ata që bënin punët e mbretit e donin, sepse ai ecte me ndershmëri, sepse nuk ishte krenar dhe arrogancë dhe kishte nuk pranoi dhurata, por gjykoi me drejtësi të gjithë njerëzit e vendit.
9 Dhe vendi i Egjiptit ishte në paqe përpara Faraonit për shkak të Jozefit, sepse Zoti ishte me të dhe i dha hir dhe mëshirë për të gjithë brezat e tij përpara të gjithë atyre që e njihnin dhe atyre që dëgjuan për të, dhe mbretëria e Faraonit ishte e mirë. urdhëroi, dhe nuk kishte shejtan dhe asnjë person të keq (në të).
10 Mbreti e quajti Jozefin Sefantifans dhe i dha Jozefit për grua të bijën e Potifarit, e bija e priftit të Heliopolisit, kryekuzhinierit.
11 Ditën që Jozefi u paraqit para Faraonit, ai ishte tridhjetë vjeç [kur u paraqit para Faraonit].
12 Dhe në atë vit Isaku vdiq. Dhe ndodhi që, siç kishte thënë Jozefi në interpretimin e dy ëndrrave të tij, siç kishte thënë ai, kishte shtatë vjet bollëk në të gjithë vendin e Egjiptit, dhe vendi i Egjiptit pati një prodhim të madh, një masë (prodhimi) tetëmbëdhjetëqind masa.
13 Dhe Jozefi mblodhi ushqime në çdo qytet, derisa u ngopën me grurë, derisa nuk mund ta numëronin më dhe ta masin numrin e madh.

KAPITULLI 41

1 Në jubileun e dyzet e pestë, në javën e dytë dhe në vitin e dytë, Juda mori të parëlindurin e tij Erin, një grua nga bijat e Aramit, që quhej Tamara.
2 Por ai e urrente dhe nuk ra në shtrat me të, sepse nëna e tij ishte nga bijat e Kanaanit dhe donte t'i merrte një grua nga të afërmit e nënës së tij, por Juda, i ati, nuk e lejoi.
3 Dhe ky Eri, i parëlinduri i Judës, ishte i lig dhe Zoti e vrau.
4 Pastaj Juda i tha Onanit, vëllait të tij: "Shko te gruaja e vëllait tënd dhe bëj për të detyrën e vëllait të burrit dhe bëji pasardhës vëllait tënd".
5 Dhe Onani e kuptoi që fara nuk do të ishte e tij (por) e vetme e vëllait të tij, dhe hyri në shtëpinë e gruas së vëllait të tij dhe e derdhi farën në tokë dhe ishte i lig në sytë e Zotit, dhe Ai e vrau atë.
6 Atëherë Juda i tha Tamarës, nuses së tij: "Qëndro në shtëpinë e atit tënd e ve deri sa djali im Shelah të rritet, dhe unë do të të jap për grua".
7 Dhe ai u rrit; por Bedsueli, gruaja e Judës, nuk e la të martohej i biri i saj Shelah. Bedsu'el, gruaja e Judës, vdiq [2168 paradite] në vitin e pestë të kësaj jave.
8 Vitin e gjashtë Juda u ngjit për të qethur delet e tij në Timnah. [2169 AM] Dhe ata i thanë Tamarës: 'Ja, vjehrri yt po ngjitet në Timnah për të qethur delet e tij.'
9 Pastaj hoqi rrobat e gruas së saj të ve, veshi një vello, u stolis dhe u ul në portën e rrugës për në Timnah.
10 Ndërsa Juda po shkonte, e gjeti dhe mendoi se ishte një prostitutë dhe i tha: "Më lër të hyj te ti"; dhe ajo i tha Hyj brenda, dhe ai hyri.
11 Dhe ajo i tha: "Më jep pagën time"; dhe ai i tha asaj: "Nuk kam asgjë në dorë përveç unazës sime që është në gisht, gjerdanit tim dhe bastunit tim që është në dorë".

12 Dhe ajo i tha: "Më jep derisa të më dërgosh pagën time", dhe ai i tha: "Unë do të të dërgoj një kec"; dhe ai ia dha dhe ai hyri tek ajo dhe ajo u ngjiz prej tij.
13 Pastaj Juda shkoi te delet e tij dhe ajo shkoi në shtëpinë e atit të saj.
14 Pastaj Juda dërgoi një kec me anë të bariut të tij, Adulamitit, por ai nuk e gjeti; dhe pyeti banorët e vendit duke thënë: "Ku është prostituta që ishte këtu?". Dhe ata i thanë; "Nuk ka asnjë prostitutë këtu me ne".
15 Dhe ai u kthye dhe e njoftoi dhe i tha se nuk e kishte gjetur: 'Unë pyeta njerëzit e vendit dhe ata më thanë: "Nuk ka asnjë prostitutë këtu". '
16 Dhe ai tha: "Le t'i ruajë (ato) që të mos bëhemi shkak për tallje". Mbasi i plotësuan tre muaj, u kuptua se ishte shtatzënë dhe i thanë Judës: "Ja, Tamara, nusja jote, është me barrë nga kurvëria".
17 Pastaj Juda shkoi në shtëpinë e atit të saj dhe i tha të atit dhe vëllezërve të saj: "Nxirreni jashtë dhe le ta djegin, sepse ajo ka bërë papastërti në Izrael".
18 Dhe ndodhi që kur e nxorrën jashtë për ta djegur, ajo i dërgoi vjehrrit të saj unazën, varësen dhe bastunin, duke thënë: "Zbuloni të kujt janë këto, sepse prej tij jam shtatzënë". '
19 Dhe Juda e pranoi dhe tha: "Tamara është më e drejtë se unë".
20 Prandaj, të mos e djegin. Për këtë arsye ajo nuk iu dha Shelahut dhe ai nuk iu afrua më.
21 Mbas kësaj ajo lindi dy djem, Perezin dhe Zerahun, në vitin e shtatë të kësaj jave të dytë.
22 Dhe pas kësaj u plotësuan shtatë vitet e frytshmërisë, për të cilat Jozefi i foli Faraonit.
23 Dhe Juda e pranoi se vepra që kishte bërë ishte e keqe, sepse ai kishte rënë në shtrat me nusen e tij dhe e çmoi atë të urryer në sytë e tij, dhe ai pranoi se kishte shkelur dhe kishte humbur rrugën, sepse kishte zbuluar skajin e të birit, dhe ai filloi të qajë dhe të lutet përpara Zotit për shkak të shkeljes së tij.
24 Dhe ne i thamë në ëndërr se iu fal, sepse ai u lut me zjarr dhe vajtoi dhe nuk e bëri më.
25 Dhe ai mori falje, sepse u largua nga mëkati i tij dhe nga padituria e tij, sepse kishte një shkelje të madhe përpara Perëndisë tonë; dhe kushdo që vepron kështu, kushdo që bie në shtrat me vjehrrën e tij, le ta djegë me zjarr që të digjet, sepse mbi ta ka papastërti dhe ndotje; le t'i djegin me zjarr.
26 Dhe a i urdhëron bijtë e Izraelit që të mos ketë asnjë papastërti midis tyre, sepse kushdo që bie në shtrat me nusen e tij ose me vjehrrën e tij ka bërë papastërti; le të djegin me zjarr burrin që ka rënë me të dhe gruan, dhe ai do të largojë zemërimin dhe ndëshkimin nga Izraeli.
27 Dhe Judës i thamë që dy djemtë e tij nuk kishin rënë me të, dhe për këtë arsye fara e tij u vendos për një brez të dytë dhe nuk do të çrrënjoset.
28 Sepse, me sy të vetmuar, ai kishte shkuar dhe kishte kërkuar dënimin, domethënë, sipas gjykimit të Abrahamit, që ai kishte urdhëruar bijtë e tij, Juda kishte kërkuar ta digjte me zjarr.

KAPITULLI 42

1 Dhe në vitin e parë të javës së tretë të jubileut dyzet e pestë zia e bukës filloi të vinte në vendin [2171 të mëngjesit] dhe shiu nuk pranoi t'i jepej tokës, sepse nuk ra asgjë.
2 Dhe toka u bë shterpë, por në vendin e Egjiptit kishte ushqim, sepse Jozefi kishte mbledhur farën e tokës në shtatë vitet e bollëkut dhe e kishte ruajtur.
3 Dhe Egjiptasit erdhën te Jozefi për t'u dhënë ushqim, dhe ai hapi depot ku ishte gruri i vitit të parë dhe ia shiti popullit të vendit për ar.
4 <Tani uria ishte shumë e madhe në vendin e Kanaanit> dhe Jakobi mësoi që kishte ushqim në Egjipt dhe dërgoi dhjetë bijtë e tij që t'i siguronin ushqim në Egjipt; por Beniaminin nuk e dërgoi dhe dhjetë bijtë e Jakobit arritën në Egjipt midis atyre që shkuan.
5 Dhe Jozefi i njohu, por ata nuk e njohën, dhe ai u foli atyre, i pyeti dhe u tha atyre; A nuk jeni ju spiunë dhe a nuk keni ardhur për të eksploruar afrimet e vendit? Dhe i futi në repart.
6 Mbas kësaj i liroi përsëri, e mbajti vetëm Simeonin dhe i dërgoi nëntë vëllezërit e tij.
7 Ai ua mbushi thasët me grurë dhe ua futi arin në thasët e tyre, por ata nuk e dinin.
8 Dhe i urdhëroi të sillnin vëllanë e tyre më të vogël, sepse i kishin thënë se babai i tyre jetonte dhe vëllai i tyre më i vogël.
9 Ata u nisën nga vendi i Egjiptit dhe arritën në vendin e Kanaanit; dhe i treguan babait të tyre të gjitha ato që i kishin ndodhur dhe se si i zoti i vendit u kishte folur ashpër dhe kishte pushtuar Simeonin derisa të sillnin Beniaminin.
10 Dhe Jakobi tha: 'Më keni lënë fëmijët e mi! Jozefi nuk është dhe Simeoni gjithashtu nuk është, dhe ju do ta hiqni Beniaminin. Mbi mua ka ardhur ligësia jote.
11 Dhe ai tha: "Djali im nuk do të zbresë me ty që të mos sëmuret; sepse nëna e tyre lindi dy djem dhe njëri vdiq dhe këtë do ta merrni nga unë. Sikur të kishte ethe rrugës, ju do ta sillni pleqërinë time me pikëllim deri në vdekje.'
12 Sepse ai pa që paratë e tyre i ishin kthyer secilit në thesin e tij dhe për këtë arsye pati frikë ta dërgonte.
13 Dhe zija u shtua dhe u bë e rëndë në tokën e Kanaanit dhe në të gjitha vendet me përjashtim të vendit të Egjiptit, sepse shumë nga bijtë e Egjiptasve kishin grumbulluar farën e tyre për ushqim që nga koha kur panë Jozefin duke mbledhur farën së bashku. dhe duke e vendosur në depo dhe duke e ruajtur për vitet e zisë.
14 Populli i Egjiptit ushqehej me të gjatë vitit të parë të zisë së bukës.
15 Por Izraeli, kur pa që zija e bukës ishte shumë e madhe në vend dhe që nuk kishte shpëtim, u tha bijve të tij: "Shkoni përsëri dhe na siguroni ushqim që të mos vdesim".
16 Dhe ata thanë: "Nuk do të shkojmë; nëse vëllai ynë më i vogël nuk vjen me ne, ne nuk do të shkojmë'.
17 Dhe Izraeli pa që, po të mos e dërgonte me ta, të gjithë do të vdisnin nga zija e bukës
18 Rubeni tha: "Ma jep në dorë dhe nëse nuk ta kthej, vrit dy djemtë e mi në vend të shpirtit të tij".
19 Dhe ai i tha: "Ai nuk do të shkojë me ty". Atëherë Juda u afrua dhe tha: "Dërgoje me mua dhe nëse nuk ta kthej, më lër të mbaj fajin para teje tërë ditët e jetës sime".
20 Dhe ai e dërgoi me ta në vitin e dytë të kësaj jave, ditën e parë të muajit [2172 am], dhe ata erdhën në vendin e Egjiptit me të gjithë ata që shkuan dhe (kishin) dhurata në duart e tyre, stacte dhe bajame dhe arra terebinth dhe mjaltë të pastër.

21 Ata shkuan dhe u ndalën përpara Jozefit, dhe ai pa vëllanë e tij Beniamin, dhe e njohu dhe u tha atyre: A është ky vëllai juaj më i vogël?' Dhe ata i thanë: "Ai është ai". Dhe ai tha: Zoti qoftë i mëshirshëm për ty, biri im!'
22 Dhe ai e dërgoi në shtëpinë e tij dhe ai e solli Simeonin tek ata dhe ai shtroi një gosti për ta dhe ata i paraqitën dhuratën që kishin sjellë në duart e tyre.
23 Ata hëngrën para tij dhe ai u dha të gjithëve nga një racion, por pjesa e Beniaminit ishte shtatë herë më e madhe se ajo e secilit prej tyre.
24 Dhe ata hëngrën, pinë dhe u ngritën dhe mbetën me gomarët e tyre.
25 Dhe Jozefi hartoi një plan me anë të të cilit ai mund të mësonte mendimet e tyre nëse mbizotëronin mes tyre mendimet e paqes dhe ai i tha kujdestarit që ishte në shtëpinë e tij: 'Mbush të gjithë thasët e tyre me ushqim dhe ktheji paratë e tyre në vendin e tyre. enët dhe kupën time, kupën e argjendtë nga e cila pi, vëre në thesin e më të voglit dhe dërgoji.

KAPITULLI 43

1 Ai veproi ashtu si i kishte thënë Jozefi, i mbushi me ushqime të gjitha thasët e tyre, i vuri paratë e tyre në thasët e tyre dhe e vuri kupën në thesin e Beniaminit.
2 Dhe herët në mëngjes ata u nisën dhe ndodhi që, kur ata u larguan që andej, Jozefi i tha kujdestarit të shtëpisë së tij: 'Ndiqi ata, vraponi dhe kapini duke thënë: "Për mirë më shpërbleve me të keqen më ke vjedhur kupën e argjendtë nga e cila pi zotëria im". Dhe ma sillni vëllanë e tyre më të vogël dhe silleni (a) shpejt para se të shkoj në gjykatën time”.
3 Dhe ai vrapoi pas tyre dhe u tha atyre sipas këtyre fjalëve.
4 Dhe ata i thanë: 'Perëndia nuk e dhëntë që shërbëtorët e tu të bëjnë këtë gjë dhe të vjedhin nga shtëpia e zotërisë sate ndonjë vegël, si dhe paratë që gjetëm në thasët tanë herën e parë, ne shërbëtorët e tu i sollëm nga toka e Kanaanit.
5 Si duhet, pra, të vjedhim ndonjë enë? Ja ku jemi ne dhe thasët tanë kërkojmë, dhe kudo që ta gjesh kupën në thesin e cilitdo prej nesh, le të vritet dhe ne dhe gomarët tanë do t'i shërbejmë zotit tënd.'
6 Dhe ai u tha atyre: "Jo kështu, njeriun me të cilin do të gjej, do ta marr vetëm si shërbëtor dhe ju do të ktheheni në paqe në shtëpinë tuaj".
7 Dhe ndërsa ai po kërkonte në enët e tyre, duke filluar nga më i madhi e deri te më i vogli, u gjet në thesin e Beniaminit.
8 Ata grisën rrobat e tyre, ngarkuan gomarët e tyre, u kthyen në qytet dhe erdhën në shtëpinë e Jozefit, dhe të gjithë u përkulën me fytyrë për tokë para tij.
9 Dhe Jozefi u tha atyre: "Ju keni bërë keq". Dhe ata thanë: Çfarë të themi dhe si të mbrohemi? Zoti ynë ka zbuluar shkeljen e shërbëtorëve të tij; vini re, ne jemi shërbëtorët e zotit tonë dhe gomarët tanë gjithashtu.
10 "Dhe Jozefi u tha atyre: "Edhe unë kam frikë nga Zoti; Sa për ju, shkoni në shtëpitë tuaja dhe lëreni vëllain tuaj shërbëtorin tim, sepse keni bërë keq. A nuk e dini se njeriu kënaqet në kupën e tij si unë me këtë kupë? E megjithatë ju ma keni vjedhur atë.'
11 Dhe Juda tha: "O zotëria im, të lutem, lëre shërbëtorin tënd të flasë një fjalë në veshin e zotërisë tim, dy vëllezër që nëna e shërbëtorit tënd i lindi atit tonë: njëri iku, humbi dhe nuk u gjet, Ai ka mbetur vetëm nga nëna e tij dhe shërbëtori yt, ati ynë, e do atë dhe jeta e tij është gjithashtu e lidhur me jetën e këtij (djaloshi).
12 Dhe do të ndodhë që kur të shkojmë te shërbëtori yt, ati ynë, dhe djaloshi nuk është me ne, ai do të vdesë dhe ne do ta rrëzojmë me trishtim atin tonë në vdekje.
13 Tani më lër mua, shërbëtori yt, të qëndroj në vend të djalit si skllav i zotërisë tim dhe lëre djaloshin të shkojë me vëllezërit e tij, sepse unë u bëra garant për të në dorën e shërbëtorit tënd, atit tonë, dhe nëse nuk e bëj ktheje, shërbëtori yt do ta dëgjojë fajin e atit tonë përjetë".
14 Dhe Jozefi pa që ishin të gjithë në mirësi njëri me tjetrin, dhe nuk mundi të përmbahej dhe u tha atyre se ai ishte Jozefi.
15 Dhe ai foli me ta në gjuhën hebraike, i ra në qafë dhe qau.
16 Por ata nuk e njohën dhe filluan të qajnë. Dhe ai u tha atyre: 'Mos qani për mua, por nxitoni dhe sillni atin tim tek unë; dhe ju shikoni që është goja ime ajo që flet dhe sytë e vëllait tim Beniaminit shohin.
17 Sepse vini re, ky është viti i dytë i zisë së bukës dhe ka ende pesë vjet pa korrje, fruta pemësh ose plugim.
18Zbrisni shpejt ju dhe familjet tuaja, që të mos vdisni nga zia e bukës dhe të mos hidhëroheni për pasuritë tuaja, sepse Zoti më dërgoi para jush për të rregulluar gjërat që të jetojnë shumë njerëz.
19 Dhe i thoni babait tim që jam ende gjallë, dhe ju, ja, shihni që Zoti më ka bërë baba të Faraonit dhe sundimtar mbi shtëpinë e tij dhe mbi gjithë vendin e Egjiptit.
20 Dhe tregoji babait tim gjithë lavdinë time, gjithë pasurinë dhe lavdinë që Zoti më ka dhënë.'
21 Dhe me urdhër të gojës së Faraonit, ai u dha atyre qerre dhe ushqime për rrugën, dhe u dha të gjithëve rroba shumëngjyrësh dhe argjendi.
22 Dhe babait të tyre i dërgoi rroba, argjend dhe dhjetë gomarë që mbanin grurë, dhe ai i nisi.
23 Ata u ngjitën dhe i thanë babait të tyre që Jozefi ishte gjallë dhe po mat grurin për të gjitha kombet e tokës dhe se ai ishte sundimtari i gjithë vendit të Egjiptit.
24 Dhe babai i tyre nuk e besoi, sepse nuk e kishte mendjen; por kur pa qerret që kishte dërguar Jozefi, shpirti i tij u ringjall dhe tha: 'Më mjafton nëse Jozefi jeton; Do të zbres dhe do ta shoh para se të vdes.'

KAPITULLI 44

1 Dhe Izraeli u nis nga Harani nga shtëpia e tij në hënën e re të muajit të tretë, dhe vazhdoi rrugën e pusit të betimit dhe i ofroi një flijim Perëndisë të atit të tij Isakut ditën e shtatë të këtij muaji. muaj.
2 Kështu Jakobit iu kujtua ëndrra që kishte parë në Bethel dhe pati frikë të zbriste në Egjipt.
3 Dhe ndërsa ai po mendonte t'i dërgonte fjalë Jozefit që të vinte tek ai dhe se ai nuk do të zbriste, ai qëndroi atje shtatë ditë, nëse ndoshta do të mund të shihte një vegim nëse duhej të qëndronte apo të zbriste.
4 Dhe kremtoi festën e korrjes së frutave të para me grurë të vjetër, sepse në gjithë vendin e Kanaanit nuk kishte asnjë grusht farë [në vend], sepse zija ishte mbi të gjitha kafshët, bagëtinë dhe zogjtë, dhe edhe mbi njeriun.

5 Dhe ditën e gjashtëmbëdhjetë iu shfaq Zoti dhe i tha: "Jakob, Jakob"; dhe ai tha: "Ja ku jam". Dhe ai i tha: 'Unë jam Perëndia i etërve të tu, Perëndia i Abrahamit dhe i Isakut; mos ki frikë të zbresësh në Egjipt, sepse unë do të bëj prej teje një komb të madh, do të zbres me ty dhe do të të nxjerr (përsëri) dhe në këtë vend do të varrosesh dhe Jozefi do të vërë duart e tij mbi sytë e tu.
6 Mos kini frikë; zbrit në Egjipt.'
7 Dhe bijtë e tij dhe bijtë e bijve të tij u ngritën dhe vendosën të atin dhe pasurinë e tyre mbi qerre.
8 Izraeli u ngrit nga pusi i betimit më gjashtëmbëdhjetë të muajit të tretë dhe shkoi në vendin e Egjiptit.
9 Dhe Izraeli dërgoi Judën para tij te biri i tij Jozefi për të ekzaminuar vendin e Goshenit, sepse Jozefi u kishte thënë vëllezërve të tij që të vinin dhe të banonin atje që të ishin pranë tij.
10 Dhe kjo ishte më e mira (toka) në vendin e Egjiptit dhe afër tij, për të gjithë (ata) dhe gjithashtu për bagëtinë.
11 Këta janë emrat e bijve të Jakobit që shkuan në Egjipt me Jakobin, atin e tyre.
12 Rubeni, i Parëlinduri i Izraelit; dhe këta janë emrat e bijve të tij Enoku, Pallu, Hezroni dhe Karmi-pesë.
13 Simeoni dhe bijtë e tij; Këta janë emrat e bijve të tij: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar dhe Shaul, i biri i shtatë gruas së Sefathit.
14 Levi dhe bijtë e tij; Këta janë emrat e bijve të tij: Gershon, Kehath dhe Merari-katër.
15 Juda dhe bijtë e tij; Këta janë emrat e bijve të tij: Shela, Perez dhe Zerah-katër.
16 Isakari dhe bijtë e tij; dhe këta janë emrat e bijve të tij: Tola, Phua, Jasub dhe Shimron-pesë.
17 Zabuloni dhe bijtë e tij; dhe këta janë emrat e bijve të tij: Sered, Elon dhe Jahleel-katër.
18 Këta janë bijtë e Jakobit dhe bijtë e tyre që Lea i lindi Jakobit në Mesopotami, gjashtë, dhe motra e tyre e vetme, Dina, dhe të gjithë bijtë e Leas dhe bijtë e tyre që shkuan me Jakobin, atin e tyre në Egjipt, ishin njëzet e nëntë vjeç dhe Jakobi, ati i tyre, ishte me ta tridhjetë.
19 Bijtë e Zilpahës, shërbëtores së Leas, gruaja e Jakobit, që i lindi Jakobit Gadit dhe Ashurit.
20 Këta janë emrat e bijve të tyre që shkuan me të në Egjipt. Bijtë e Gadit ishin Zifioni, Hagi, Shuni, Ezboni, Eri, Areli dhe Arodi-tetë.
21 Bijtë e Asherit ishin Imnahu, Ishvahu, Ishvi, Beriahu dhe Serahu, një motra e tyre gjashtë.
22 Tërë njerëzit ishin katërmbëdhjetë dhe të gjithë ata të Leas dyzet e katër.
23 Bijtë e Rakelës, gruas së Jakobit, ishin Jozefi dhe Beniamini.
24 Jozefit i lindën në Egjipt, para se babai i tij të vinte në Egjipt, ata që Asenath, e bija e Potifarit, priftit të Heliopolisit, i lindi, Manasi dhe Efraimi, tre.
25 Bijtë e Beniaminit ishin Bela, Bekeri, Ashbeli, Gera, Naamani, Ehi, Roshi, Mupimi, Hupimi dhe Ard-njëmbëdhjetë.
26 Tërë shpirtrat e Rakelës ishin katërmbëdhjetë.
27 Bijtë e Bilhah-s, shërbëtores së Rakelës, gruas së Jakobit, që ajo i lindi Jakobit, ishin Dani dhe Neftali.
28 Këta janë emrat e bijve të tyre që shkuan me ta në Egjipt. Bijtë e Danit ishin Hushimi, Samoni dhe Asudi. dhe 'Ijaka dhe Salomon-gjashtë.
29 Ata vdiqën vitin në të cilin hynë në Egjipt, dhe i lanë vetëm Dan Hushimit.
30 Këta janë emrat e bijve të Neftalit, Jahzielit, Guni, Jezeri, Shalumi dhe Iv.
31 Dhe Ivi, që lindi pas viteve të zisë, vdiq në Egjipt.
32 Tërë njerëzit e Rakelës ishin njëzet e gjashtë.
33 Tërë shpirtrat e Jakobit që shkuan në Egjipt ishin shtatëdhjetë veta. Këta janë bijtë e tij dhe bijtë e bijve të tij, gjithsej shtatëdhjetë, por pesë vdiqën në Egjipt para Jozefit dhe nuk patën fëmijë.
34 Dhe në vendin e Kanaanit vdiqën dy bij të Judës, Eri dhe Onani, të cilët nuk patën fëmijë; dhe bijtë e Izraelit i varrosën ata që vdiqën dhe u regjistruan në mesin e shtatëdhjetë kombeve johebrenj.

KAPITULLI 45

1 Dhe Izraeli shkoi në vendin e Egjiptit, në vendin e Goshenit, në hënën e re të datës së katërt [2172]. muaji, në vitin e dytë të javës së tretë të jubileut dyzet e pestë.
2 Pastaj Jozefi shkoi të takonte Jakobin, atin e tij, në vendin e Goshenit, dhe i ra në qafë të atit dhe qau.
3 Dhe Izraeli i tha Jozefit: 'Tani më lër të vdes që kur të kam parë dhe tani qoftë i bekuar Zoti, Perëndia i Izraelit, Perëndia i Abrahamit dhe Perëndia i Isakut që nuk ia ka refuzuar mëshirën dhe hirin e tij shërbëtorit të tij Jakobit. .
4 Më mjafton që pashë fytyrën tënde sa jam ende gjallë; po, i vërtetë është vegimi që pashë në Bethel. I bekuar qoftë Zoti, Perëndia im, në shekuj të shekujve dhe i bekuar qoftë emri i tij.'
5 Dhe Jozefi dhe vëllezërit e tij hëngrën bukë përpara atit të tyre dhe pinë verë, dhe Jakobi u gëzua me gëzim jashtëzakonisht të madh, sepse pa Jozefin duke ngrënë me vëllezërit e tij dhe duke pirë para tij, dhe ai bekoi Krijuesin e të gjitha gjërave që e kishte ruajtur dhe kishte i ruajti dymbëdhjetë djemtë e tij.
6 Dhe Jozefi i kishte dhënë si dhuratë babait të tij dhe vëllezërve të tij të drejtën për të banuar në vendin e Goshenit, në Rameses dhe në të gjithë krahinën përreth, që ai sundonte përpara Faraonit. Dhe Izraeli dhe bijtë e tij banuan në vendin e Goshenit, pjesa më e mirë e vendit të Egjiptit; Izraeli ishte njëqind e tridhjetë vjeç kur arriti në Egjipt.
7 Dhe Jozefi ushqeu me bukë të atin dhe vëllezërit e tij dhe pasurinë e tyre aq sa u mjaftonin për shtatë vitet e zisë së bukës.
8 Vendi i Egjiptit vuajti nga zia e bukës dhe Jozefi fitoi tërë vendin e Egjiptit për Faraonin në këmbim të ushqimit, dhe mori në zotërim popullin, bagëtinë e tij dhe gjithçka për Faraonin.
9 Dhe vitet e zisë u mbaruan dhe Jozefi u dha njerëzve në vend farë dhe ushqim që të mbillnin (tokën) vitin e tetë, sepse lumi kishte vërshuar gjithë vendin e Egjiptit.
10 Sepse në shtatë vitet e zisë së bukës, ajo (nuk) kishte vërshuar dhe kishte vaditur vetëm disa vende në brigjet e lumit, por tani u vërshua dhe Egjiptasit mbollën tokën dhe lindi shumë grurë atë vit.
11 Dhe ky ishte viti i parë i [2178 të mëngjesit] javës së katërt të jubileut dyzet e pestë.
12 Jozefi mori nga gruri i të korrave të pestën për mbretin dhe u la katër pjesë për ushqim dhe për farë, dhe Jozefi e bëri një dekret për vendin e Egjiptit deri në ditën e sotme.

13 Dhe Izraeli jetoi në vendin e Egjiptit shtatëmbëdhjetë vjet dhe të gjitha ditët që jetoi ishin tre jubile, njëqind e dyzet e shtatë vjet, dhe vdiq në vitin e katërt [2188] të javës së pestë të dyzet. jubileu i pestë.
14 Dhe Izraeli i bekoi bijtë e tij para se të vdiste dhe u tregoi gjithçka që do t'i ndodhte në vendin e Egjiptit; dhe ai u bëri të ditur atyre atë që do t'u ndodhte në ditët e fundit, i bekoi dhe i dha Jozefit dy pjesë në vend.
15 Pastaj e zuri gjumi me etërit e tij dhe e varrosën në shpellën e dyfishtë në vendin e Kanaanit, pranë Abrahamit, atit të tij, në varrin që ai gërmoi për vete në shpellën e dyfishtë në vendin e Hebronit.
16 Dhe i dha të gjitha librat e tij dhe librat e etërve të tij Levit, birit të tij, që ai t'i ruante dhe t'ua ripërtërinte bijve të tij deri në ditën e sotme.

KAPITULLI 46

1 Dhe ndodhi që pas vdekjes së Jakobit, bijtë e Izraelit u shumuan në tokën e Egjiptit dhe ata u bënë një komb i madh dhe ishin të një mendjeje në zemër, kështu që vëllai e donte vëllanë dhe secili e ndihmonte vëllanë e tij dhe u shtuan me bollëk dhe u shumuan jashtëzakonisht, dhjetë javë vitesh, të gjitha ditët e jetës së Jozefit.
2 Dhe nuk pati asnjë Satana, as asnjë të keqe gjatë gjithë ditëve të jetës së Jozefit që jetoi pas atit të tij Jakobit, sepse të gjithë Egjiptasit i nderuan bijtë e Izraelit gjatë gjithë ditëve të jetës së Jozefit.
3 Dhe Jozefi vdiq në moshën njëqind e dhjetë vjeç; Ai jetoi shtatëmbëdhjetë vjet në vendin e Kanaanit, dhjetë vjet ishte skllav, tre vjet burg dhe tetëdhjetë vjet ishte nën sundimin e mbretit, duke sunduar tërë vendin e Egjiptit.
4 Dhe vdiq ai me gjithë vëllezërit e tij dhe gjithë ai brez.
5 Dhe ai i urdhëroi bijtë e Izraelit para se të vdiste që të mbanin me vete eshtrat e tij kur të dilnin nga vendi i Egjiptit.
6 Dhe i bëri të betohen për eshtrat e tij, sepse e dinte që Egjiptasit nuk do ta nxirrnin më dhe ta varrosnin në tokën e Kanaanit, sepse Makamaron, mbreti i Kanaanit, ndërsa banonte në vendin e Asirisë, luftoi në luginë me mbretin e Egjiptit dhe e vrau atje dhe i ndoqi egjiptianët deri në portat e Ermonit.
7 Por ai nuk mundi të hynte, sepse një tjetër, një mbret i ri, ishte bërë mbret i Egjiptit, dhe ai ishte më i fortë se ai, dhe u kthye në tokën e Kanaanit, dhe portat e Egjiptit u mbyllën dhe askush nuk doli. dhe askush nuk erdhi në Egjipt.
8 Jozefi vdiq në jubileun e dyzet e gjashtë, në javën e gjashtë, në vitin e dytë, dhe e varrosën në vendin e Egjiptit; dhe të gjithë vëllezërit e tij vdiqën pas tij.
9 Mbreti i Egjiptit doli për të luftuar kundër mbretit të Kanaanit [2263 paradite] në jubileun e dyzet e shtatë, në javën e dytë të vitit të dytë, dhe bijtë e Izraelit nxorrën jashtë të gjitha eshtrat e bijve të Jakobit përveç eshtrave të Jozefit, dhe i varrosën në fushë, në shpellën e dyfishtë në mal.
10 Dhe shumica (prej tyre) u kthyen në Egjipt, por disa prej tyre mbetën në malet e Hebronit dhe ati yt Amram mbeti me ta.
11 Mbreti i Kanaanit fitoi kundër mbretit të Egjiptit dhe mbylli portat e Egjiptit.
12 Dhe ai kurdisi një plan të keq kundër bijve të Izraelit për t'i munduar ata dhe i tha popullit të Egjiptit: "Ja, populli i bijve të Izraelit është shtuar dhe shumuar më shumë se ne.
13 Ejani të sillemi me urtësi me ta para se të shumohen dhe t'i mundim me skllavëri para se të na bjerë lufta dhe para se edhe ata të luftojnë kundër nesh; përndryshe ata do të bashkohen me armiqtë tanë dhe do t'i nxjerrin nga vendi ynë, sepse zemrat dhe fytyrat e tyre janë drejt vendit të Kanaanit".
14 Dhe caktoi mbi ta administratorë për t'i shtypur me skllavëri; dhe ndërtuan qytete të forta për Faraonin, Pithomin dhe Raamsesin dhe ndërtuan të gjitha muret dhe të gjitha fortifikimet që kishin rënë në qytetet e Egjiptit.
15 Dhe i bënin t'i shërbenin me ashpërsi dhe sa më shumë i trajtonin keq, aq më shumë shtoheshin dhe shumoheshin.
16 Populli i Egjiptit i neveriti bijtë e Izraelit.

KAPITULLI 47

1 Dhe në javën e shtatë, në vitin e shtatë, në jubileun e dyzet e shtatë, ati yt doli [2303 të mëngjesit] nga toka e Kanaanit dhe ti lindi në javën e katërt, në vitin e gjashtë të saj, në [2330] jubileu i dyzet e tetë; kjo ishte koha e mundimit të bijve të Izraelit.
2 Dhe Faraoni, mbret i Egjiptit, dha një urdhër lidhur me ta që të hidhnin në lumë të gjithë fëmijët e tyre meshkuj që kishin lindur.
3 Dhe i hodhën brenda për shtatë muaj deri në ditën që linde
4 Dhe nëna jote të fshehu për tre muaj dhe ata folën për të. Dhe ajo bëri një arkë për ty, e mbuloi me katran dhe asfalt, dhe e vendosi në flamujt në breg të lumit, dhe ajo të vendosi në të shtatë ditë, dhe nëna jote erdhi natën dhe të dha gji. ditën Miriami, motra jote, të ruante nga zogjtë.
5 Dhe në ato ditë Tharmuthi, e bija e Faraonit, erdhi për t'u larë në lumë dhe dëgjoi zërin tënd duke bërtitur dhe u tha vajzave të saj që të të nxirrnin jashtë dhe ato të sollën tek ajo.
6 Ajo të nxori nga arka dhe pati dhembshuri për ty.
7 Dhe motra jote i tha: "A duhet të shkoj të të thërras një nga gratë hebreje për të ushqyer dhe ushqyer këtë foshnjë për ty?"
8 Dhe ajo i tha: "Shko". Dhe ajo shkoi dhe thirri nënën tënde Jokebed, dhe ajo i dha pagën e saj dhe ajo të mëndi.
9 Dhe më pas, kur u rrite, të sollën te e bija e Faraonit dhe ti u bëre djali i saj, dhe Amrami, ati yt, të mësoi të shkruante dhe pasi kishe mbushur tre javë, të sollën në oborrin mbretëror.
10 Dhe ti ishe tri javë vitesh në oborr deri në kohën [2351-] kur dole nga oborri mbretëror dhe pa një egjiptian duke goditur mikun tënd që ishte [2372 AM] nga bijtë e Izraelit, dhe ti vrave atë dhe e fshehin në rërë.
11 Ditën e dytë u grive bashkë me dy nga bijtë e Izraelit dhe i thua atij që bënte të padrejtë: "Pse e rreh vëllanë tënd?".
12 Dhe ai u zemërua dhe u indinjua dhe tha: "Kush të bëri princ dhe gjykatës mbi ne? Mendon se do të më vrasësh mua siç vrave dje egjiptianin?' Dhe ti u frikësove dhe ike për shkak të këtyre fjalëve.

KAPITULLI 48

1 Në vitin e gjashtë të javës së tretë të jubileut të dyzet e nëntë, ti u nise dhe banove në vendin e Madianit, pesë javë e një vit. Dhe u ktheve në Egjipt javën e dytë të vitit të dytë të jubileut të pesëdhjetë.
2 Dhe ti vetë e di se çfarë të tha në malin Sinai [2410 të mëngjesit] dhe çfarë donte të bënte princi Mastêmâ me ty kur po ktheheshe në Egjipt <rrugës kur e takoje në vendstrehim>.
3 A nuk kërkoi ai me gjithë fuqinë e tij të të vriste dhe të çlironte Egjiptasit nga dora jote, kur pa që je dërguar për të gjykuar dhe për t'u hakmarrë kundër Egjiptasve?
4 Dhe unë të çlirova nga dora e tij dhe ti bëre shenjat dhe mrekullitë që u dërguat të kryeni në Egjipt kundër Faraonit, kundër gjithë shtëpisë së tij, kundër shërbëtorëve të tij dhe kundër popullit të tij.
5 Dhe Zoti u hakmor mbi ta për hir të Izraelit dhe i goditi me gjak, bretkosa, morra dhe miza qeni dhe ulcera të këqija që shpërthejnë në gjak; dhe bagëtia e tyre me vdekje; dhe me breshëri, Ai shkatërroi gjithçka që rritej për ta; dhe nga karkalecat që hëngrën mbetjet që kishin mbetur nga breshëri dhe errësira; dhe <për vdekjen> e të parëlindurve të njerëzve dhe të kafshëve, dhe mbi të gjithë idhujt e tyre, Zoti u hakmor dhe i dogji me zjarr.
6 Dhe çdo gjë u dërgua me anë të dorës sate, që ti t'i thuash (këto gjëra) para se të kryheshin dhe i fole mbretit të Egjiptit përpara gjithë shërbëtorëve të tij dhe përpara popullit të tij.
7 Dhe gjithçka u bë sipas fjalëve të tua; dhjetë gjykime të mëdha dhe të tmerrshme erdhën në vendin e Egjiptit, me qëllim që ti të hakmerresh kundër tij për Izraelin.
8 Dhe Zoti bëri gjithçka për hir të Izraelit dhe sipas besëlidhjes së tij, që kishte caktuar me Abrahamin, se do të hakmerrej kundër tyre, ashtu si i kishin çuar me forcë në skllavëri.
9 Dhe princi Mastêmâ u ngrit kundër teje dhe kërkoi të të jepte në duart e Faraonit, dhe ai ndihmoi magjistarët egjiptianë,
10 Dhe ata u ngritën dhe bënë para teje të këqijat, në të vërtetë ne i lejuam ata të vepronin, por ne nuk lejuam që ilaçet të kryheshin nga duart e tyre.
11 Dhe Zoti i goditi me ulçera malinje dhe ata nuk mundën të qëndronin në këmbë, sepse ne i shkatërruam që të mos bënin asnjë shenjë.
12 Dhe pavarësisht nga të gjitha (këto) shenja dhe mrekulli, princi Mastêmâ nuk u turpërua, sepse mori guxim dhe u thirri egjiptianëve që të të ndiqnin me të gjitha fuqitë e Egjiptasve, me qerret e tyre, me kuajt e tyre dhe me gjithë ushtritë e popujve të Egjiptit.
13 Kështu unë qëndrova midis Egjiptasve dhe Izraelit dhe e çliruam Izraelin nga dora e tij dhe nga dora e popullit të tij; dhe Zoti e kaloi në mes të detit, si të ishte tokë e thatë.
14 Dhe të gjithë popujt që ai i solli për të ndjekur Izraelin, Zoti, Perëndia ynë, i hodhi në mes të detit, në thellësitë e humnerës poshtë bijve të Izraelit, ashtu si populli i Egjiptit i hodhi fëmijët e tij në lumi Ai u hakmor me 1.000.000 prej tyre dhe njëmijë burra të fortë dhe energjikë u shkatërruan për shkak të një gjiri të fëmijëve të popullit tënd. e kishin hedhur në lumë.
15 Dhe ditën e katërmbëdhjetë, të pesëmbëdhjetë, të gjashtëmbëdhjetë, të shtatëmbëdhjetë dhe të tetëmbëdhjetë, princi Mastêmâ u lidh dhe u burgos pas bijve të Izraelit që të mos i akuzonte ata.
16 Dhe në datën e nëntëmbëdhjetë i lamë të lirë që të ndihmonin Egjiptasit dhe të ndiqnin bijtë e Izraelit.
17 Dhe ai i ngurtësoi zemrat e tyre dhe i bëri kokëfortë, dhe Zoti, Perëndia ynë, e kurdisi planin për të goditur Egjiptasit dhe për t'i hedhur në det.
18 Dhe në të katërmbëdhjetën e lidhëm që të mos i akuzonte bijtë e Izraelit ditën kur u kërkuan egjiptianëve enë dhe rroba, enë argjendi, enë ari dhe enë prej bronzi, për të plaçkitur Egjiptasit. në këmbim të skllavërisë në të cilën i kishin detyruar të shërbenin.
19 Dhe ne nuk i çuam bijtë e Izraelit nga Egjipti duarbosh.

KAPITULLI 49

1 Kujto urdhërimin që Zoti të ka urdhëruar në lidhje me Pashkën, që ta kremtoje në stinën e saj më katërmbëdhjetë të muajit të parë, ta vrisje para se të jetë mbrëmje dhe ta hanë natën në mbrëmje. e pesëmbëdhjetë nga koha e perëndimit të diellit.
2 Sepse në këtë natë - fillimi i festës dhe fillimi i gëzimit - ju po hanit Pashkën në Egjipt, kur të gjitha pushtetet e Mastêmasë ishin lëshuar për të vrarë të gjithë të parëlindurit në vendin e Egjiptit, nga i parëlinduri i Faraonit për të parëlindurin e shërbëtores së robëruar në mulli dhe për bagëtinë.
3 Dhe kjo është shenja që Zoti u dha atyre: në çdo shtëpi në arkitrarë të së cilës panë gjakun e një qengji motak, në atë shtëpi ata nuk duhet të hyjnë për të vrarë, por duhet të kalojnë.), që të shpëtoheshin të gjithë ata që ishin në shtëpi, sepse shenja e gjakut ishte në dërrasat e saj.
4 Dhe fuqitë e Zotit bënë gjithçka ashtu siç i kishte urdhëruar Zoti, dhe ata kaluan pranë të gjithë bijve të Izraelit dhe murtaja nuk i ra mbi ta për të shkatërruar nga mesi i tyre asnjë kafshë, as njeriu, as qenin.
5 Dhe murtaja ishte shumë e rëndë në Egjipt, dhe nuk kishte shtëpi në Egjipt ku të mos kishte asnjë të vdekur, të qara dhe vajtime.
6 Dhe i gjithë Izraeli hëngri mishin e qengjit të Pashkëve dhe pinte verë, lëvdonte, bekonte dhe falënderonte Zotin, Perëndinë e etërve të tyre, dhe ishte gati të dilte nga zgjedha e Egjiptit, nga robëria e keqe.
7 Dhe kujto këtë ditë të gjitha ditët e jetës sate dhe mbaje atë nga viti në vit të gjitha ditët e jetës sate, një herë në vit, në ditën e saj, sipas gjithë ligjit të saj, dhe mos e shty prej dita në ditë, ose nga muaji në muaj.
8 Sepse është një urdhërim i përjetshëm dhe i gdhendur në pllakat qiellore për të gjithë bijtë e Izraelit, që ata duhet ta zbatojnë çdo vit në ditën e tij një herë në vit, gjatë gjithë brezave të tyre; dhe nuk ka kufi ditësh, sepse kjo është caktuar përgjithmonë.
9 Dhe njeriun që është i pastër nga papastërtia dhe nuk vjen për ta kremtuar në ditën e saj, për të ofruar një ofertë të pëlqyer përpara Zotit dhe për të ngrënë dhe për të pirë përpara Zotit ditën e festës së saj, Ai njeri që është i pastër dhe i afërt do të shfaroset; duke qenë se nuk ka ofruar ofertën e Zotit në kohën e caktuar, ai do të marrë mbi vete fajin.
10 Le të vijnë bijtë e Izraelit dhe të kremtojnë Pashkën në ditën e kohës së caktuar, ditën e katërmbëdhjetë të muajit të parë, midis mbrëmjeve, nga e treta e ditës deri në të

tretën e natës, për dy racione. e ditës i jepet dritës dhe një e treta në mbrëmje.
11 Kjo është ajo që të ka urdhëruar Zoti që ta respektosh në mbrëmje.
12 Dhe nuk lejohet të mbytet në asnjë periudhë të dritës, por gjatë periudhës së mbrëmjes, dhe le ta hanë në kohën e mbrëmjes, deri në pjesën e tretë të natës, dhe çdo gjë që ka mbetur. le ta djegin me zjarr nga gjithë mishi i tij nga e treta e natës e në vazhdim.
13 Nuk do ta gatuajnë me ujë, as do ta hanë të gjallë, por të pjekur në zjarr; do ta hanë me kujdes, kokën me të brendshmet dhe këmbët do ta pjekin në zjarr dhe nuk do të thyejnë asnjë kockë. prej saj; sepse nga bijtë e Izraelit asnjë kockë nuk do të shtypet.
14 Për këtë arsye Zoti i urdhëroi bijtë e Izraelit të kremtojnë Pashkën ditën e kohës së caktuar dhe të mos thyejnë asnjë kockë; sepse është një ditë feste dhe një ditë e urdhëruar, dhe nuk mund të kalojë nga dita në ditë dhe nga muaji në muaj, por le të kremtohet në ditën e festës së saj.
15 Dhe a i urdhëron bijtë e Izraelit të kremtojnë Pashkën gjatë gjithë ditëve të tyre, çdo vit, një herë në vit në ditën e kohës së caktuar, dhe ajo do të vijë si një pus përkujtimor i pëlqyeshëm përpara Zotit dhe nuk do të ndodhë asnjë plagë për t'i vrarë ose për t'i goditur në atë vit në të cilin ata kremtojnë Pashkën në stinën e saj në çdo aspekt sipas urdhrit të Tij.
16 Nuk do ta hanë jashtë shenjtërores së Zotit, por përpara shenjtërores së Zotit; dhe tërë populli i asamblesë së Izraelit do ta kremtojë në kohën e caktuar.
17 Dhe çdo njeri që ka ardhur në ditën e tij do ta hajë në shenjtëroren e Perëndisë tuaj përpara Zotit, nga mosha njëzet vjeç e lart; sepse kështu është shkruar dhe urdhëruar që ta hanë në shenjtëroren e Zotit.
18 Dhe kur bijtë e Izraelit të hyjnë në tokën që do të zotërojnë, në tokën e Kanaanit dhe të ngrenë tabernakullin e Zotit në mes të vendit në një nga fiset e tyre, derisa të jetë shenjtërorja e Zotit të ndërtuara në vend, le të vijnë të kremtojnë Pashkën në mes të tabernakullit të Zotit dhe le ta therin përpara Zotit çdo vit.
19 Në ditët kur shtëpia do të ndërtohet në emër të Zotit në tokën e trashëgimisë së tyre, do të shkojnë atje dhe do ta bëjnë Pashkën në mbrëmje, në perëndim të diellit, në pjesën e tretë të ditës.
20 Ata do të ofrojnë gjakun e tij në pragun e altarit, do ta vënë dhjamin e tij mbi zjarrin që është mbi altar dhe do të hanë mishin e tij të pjekur në zjarr në oborrin e shtëpisë që është shenjtëruar në emër. të Zotit.
21 Nuk do të mund të kremtojnë Pashkën në qytetet e tyre, as në asnjë vend, përveç përpara tabernakullit të Zotit ose përpara shtëpisë së tij ku banon emri i tij; dhe ata nuk do të largohen nga Zoti.
22 Dhe ti, o Moisi, urdhëro bijtë e Izraelit të respektojnë dekretet e Pashkës, ashtu siç të janë urdhëruar; thuaju atyre çdo vit dhe ditën e ditëve të tij dhe festën e bukës së ndorme, që të hanë bukë të ndorme shtatë ditë, (dhe) të kremtojnë festën e saj dhe të sjellin një blatim çdo ditë gjatë atyre shtatë ditëve ditë gëzimi përpara Zotit në altarin e Perëndisë tuaj.
23 Sepse ju e kremtuat këtë festë me nxitim kur dolët nga Egjipti deri në hyrjen në shkretëtirën e Shurit; sepse në bregun e detit e keni përfunduar.

KAPITULLI 50

1 Dhe pas këtij ligji të bëra të njohura ditët e të shtunave në shkretëtirën e Sin[ait], që ndodhet midis Elimit dhe Sinait.
2 Të tregova të shtunat e vendit në malin Sinai dhe të tregova për vitet e jubileut në të shtunat e viteve; por vitin e tyre nuk të kam treguar deri sa të hysh në vendin që do të zotërosh.
3 Edhe toka do të mbajë të shtunat e saj ndërsa do të banojnë në të, dhe do të njohin vitin jubilar.
4 Prandaj unë kam caktuar për ty javët e vitit, vitet dhe jubiletë; ka dyzet e nëntë jubile nga ditët e Adamit deri në këtë ditë, [2410 paradite] dhe një javë e dy vjet; dhe ka edhe dyzet vjet. për të ardhur (lit. 'i largët') për të mësuar urdhërimet [2450 të mëngjesit] të Zotit, derisa të kalojnë në tokën e Kanaanit, duke kaluar Jordanin në perëndim.
5 Dhe jubiletë do të kalojnë, derisa Izraeli të pastrohet nga çdo faj i kurvërisë, i papastërtisë, i ndotjes, i mëkatit dhe i gabimit, dhe do të banojë i sigurt në gjithë vendin, dhe nuk do të ketë më një Satana apo asnjë të keqe një, dhe toka do të jetë e pastër që nga ajo kohë për gjithnjë.
6 Dhe vini re urdhërimin në lidhje me të shtunat - i kam shkruar (ato) për ty - dhe të gjitha gjykimet e ligjeve të tij.
7 Do të punosh gjashtë ditë, por dita e shtatë është e shtuna e Zotit, Perëndisë tënd. Nuk do të bëni asnjë punë në të, ju dhe bijtë tuaj, shërbëtorët dhe shërbëtoret tuaja, tërë bagëtia juaj dhe i huaji që është me ju.
8 Dhe njeriu që bën ndonjë punë në të do të vdesë; kushdo që përdhos atë ditë, kush bie në shtrat me gruan ose kushdo që thotë se do të bëjë diçka për të, do të niset për një udhëtim në të për çdo blerje. ose shitja; dhe kushdo që nxjerr ujë mbi të që nuk e kishte përgatitur për vete ditën e gjashtë, dhe kushdo që merr ndonjë barrë për ta marrë nga çadra e tij ose nga shtëpia e tij, do të vdesë.
9 Nuk do të bëni asnjë punë ditën e shtunë, përveç asaj që keni përgatitur për veten tuaj ditën e gjashtë, për të ngrënë, për të pirë dhe për të pushuar, dhe për të mbajtur të shtunën nga çdo punë në atë ditë dhe për të bekuar Zotin tuaj. Perëndi, që ju ka dhënë një ditë feste dhe një ditë të shenjtë; dhe një ditë mbretërie e shenjtë për të gjithë Izraelin është kjo ditë ndër ditët e tyre përjetë.
10 Sepse i madh është nderi që Zoti i ka dhënë Izraelit që të hanë, të pinë dhe të ngopen në këtë ditë feste dhe të pushojnë mbi të nga çdo mund që i përket punës së bijve të njerëzve, përveç djegies së temjanit dhe ofrimit të blatimit, dhe flijime përpara Zotit për ditë dhe të shtuna.
11 Vetëm kjo punë do të kryhet të shtunave në shenjtëroren e Zotit, Perëndisë tuaj; me qëllim që ata të mund të shlyejnë Izraelin me flijime vazhdimisht nga dita në ditë, për një përkujtim të pëlqyeshëm përpara Zotit, dhe që ai t'i pranojë gjithmonë nga dita në ditë, sipas urdhrit tënd.
12 Dhe çdo njeri që bën ndonjë punë në të, ose shkon në udhëtim, ose punon fermën (e tij), qoftë në shtëpinë e tij ose në ndonjë vend tjetër, dhe kushdo që ndez një zjarr, ose i hipë ndonjë kafshe ose udhëton me anije në det. dhe kushdo që godet ose vret diçka, ose ther një kafshë ose një zog, ose kushdo që kap një kafshë ose një zog ose një peshk, ose kushdo që agjëron ose bën luftë kundër Sabatet:
13 Njeriu që bën ndonjë nga këto gjëra të shtunën do të vdesë, kështu që bijtë e Izraelit do të respektojnë të shtunat sipas urdhërimeve për të shtunat e vendit, siç është shkruar në pllakat që ai më dha në duart e mia. që të shkruaj për ty

ligjet e stinëve dhe stinët sipas ndarjes së ditëve të tyre. Me këtë plotësohet llogaria e ndarjes së ditëve.